

STANCY BROWN

„Un roman
extraordinar!”

TODAY

EDITURA
LITERARĂ
BUCUREȘTI

De ce ti-e
frica
xx scapi

STANCY BROWN

„O carte de excepție, cu un subiect și o intrigă bine legate.“

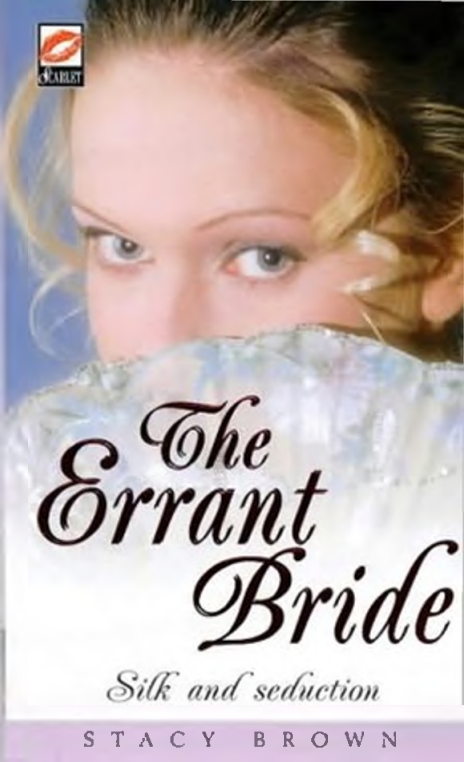
SUNDAY TIMES

„O lectură sexy, captivantă... Te absoarbe pur și simplu.“

DAILY EXPRESS

„Nu poate fi lăsat din mână.“

PUBLISHED BY

A close-up photograph of a woman's face, partially obscured by a white lace veil. She has blonde hair and is looking directly at the camera with a slight, enigmatic smile. The background is a soft, out-of-focus blue.

The Errant Bride

Silk and seduction

S T A C Y B R O W N

KARINA

Capitolul 1

Anglia 1819

Diligența prăpădită se hurducăia și se legăna pe drumul de țară plin de hârtoape, în scîrțîitul amenințător al roților. În interiorul înțesat al vehiculului, Karina se foia inconfortabil pe bancheta tare și strîmtă ca să scape de amorteală.

Lîngă ea stătea destul de nesuferitul și mătăhălosul domn James, care ațipea în mod repetat și care, spre neplăcerea ei, manifesta o preferință accentuată de a-i folosi umărul pe post de pernă. Era nevoită să-i împingă cu regularitate capul neatrăgător, cu un început de chelie, de pe umărul ei gingaș. De fiecare dată el se aduna, răsplătindu-i eforturile cu un pufnet și o scuză răgușită, somnoroasă.

Tovarășii ei de călătorie o fixau cu o privire împietrită, de dezaprobare. Întorcîndu-și privirea către

fereastră, ea se strîngea și mai mult, lipindu-se de perețele diligenței. Își spunea că era norocoasă că are un loc în această ultimă diligență de la Liverpool spre Hampshire. Oricum, pînă acum, dificila ei călătorie cunoscuse peripeții mai serioase decît aranjamentele legate de locuri lipsite de confort.

O, da, călătoria de la Boston pînă în Anglia fusese o adevărată încîntare! A fost nevoită să aștepte cîteva luni ca să-și rezerve un loc pe unul din puținele vapoare de pasageri care părăseau portul Boston cu destinația Anglia.

După ce a supraviețuit la ceea ce trebuie să fi fost cea mai zbuciumată traversare a Atlanticului din istorie, fiindu-i mai tot timpul extrem de rău, a aflat că această diligență arhaică, stînd să se dezmembreze, era singurul mijloc de transport disponibil spre Winchester.

Dar de ce se mai mira? În ultima vreme, viața ei ordonată degenerase într-un haos total. Ultimele cîteva luni fuseseră parcă desprinse dintr-un coșmar de groază. Totul începuse cu boala mamei ei și culminase cu ciudata stipulare din testamentul mamei privitor la tutorele legal al Karinei, Charles Dalton, ducele de Overfield.

Părinții Karinei se născuseră în Anglia, firește, dar mama ei nu pomenise niciodată de vreun prieten apropiat. Nu știa nimic despre misterioasa familie Dalton. Oare n-ar fi putut cineva mai aproape de Boston s-o primească în casa lui? se întrebă ea schimbîndu-și poziția, într-o încercare zadarnică de a micșora înțepeneala.

Poate că așa era mai bine, își zise, privind peisajul

care se derula prin fața ochilor ei. N-ar fi putut rămîne în Boston, nu cu amintirile obsedante ale morții mamei ei. Nu, asta era sigur. Avea nevoie de un nou început.

Diligența șubredă se opri brusc, aruncînd mai mulți pasageri care încotro.

Și, pentru prima dată, Karina fu bucuroasă că hui-duma de domn James stătea lîngă ea.

– Winchester! strigă vizitiul sărind de pe capră și deschizînd larg ușa diligenței. Ai ajuns, domnișoară, spuse el cu un semn din cap spre Karina.

Reușind să-și tragă fusta mototolită de sub dosul gras al domnului James, se strecură pe lîngă formele lui mătăhăloase și sări din diligența supraaglomerată. Simți pe față aerul rece al nopții. Inspirînd adînc, se uită în jur și observă, spre marea ei deznădejde, că părea să fie în mijlocul neantului. Ba, mai mult, era singurul pasager care cobora la Winchester.

Chiar și așa, își zise frecîndu-și membrele amorțite, bine că scăpase în sfîrșit de înghesuială și de bancheta îngrozitor de tare.

Țîfnosul vizitiu îi tîrî din diligență mulțimea de cufere, bombănind la greutatea lor și le trînti neglijent la marginea drumului.

– Ar fi bine s-o iei din loc, domnișoară. Trebuie să mă țin de orar.

– De regulă, lași lumea aici? întrebă Karina, ochii ei albaștri ca safirul mărindu-se a neîncredere. Se așteptase la cel puțin un han sau ceva, acolo. Categorie, Anglia era o țară ciudată, se gîndi ea încruntîndu-se.

Dacă bifurcația asta trecea drept stație de oprire a diligenței, nu mai avea nici un chef să viziteze restul Winchester-ului.

– Da, mormăi el în loc de răspuns și se întoarse cu spatele să plece. În seara asta nu mai trece nici o diligență.

– Oh, murmură Karina mușcându-și buza. Nu e un pic cam... izolat? Întrebă ea repezindu-se după el. „Și întuneric și dezolant“, adăugă în gând, înfiorându-se.

– Da, bombăni el.

Într-un efort de a întârzia iminenta lui plecare, se aventură și spuse:

– Aștept pe cineva de la Grantly Manor. Știi de el? În definitiv, comparată cu America, Anglia era o țară mică.

– Grantly? Întrebă el înălțându-și o sprânceană stufoasă.

Chipul ei se luminează.

– Da. Cunoști familia Dalton?

Bărbatul clătină din cap.

– Vin din America. Din Boston.

El chicoti și își plimbă privirea peste redingota ei de catifea și rochia simplă de muselină albă și spuse cu dispreț:

– Da, am ghicit eu că ești străină. După accent. Și nu cunosc pe nimeni de la Manor House.

– Oh, șopti ea cu inima strânsă. Din câte se părea, Anglia nu era chiar atât de mică precum anticipase. Ei bine, asta e, adăugă ea cu un oftat. Cred că am să rămân aici pînă cînd va veni cineva după mine.

– Sînt sigur că o să vină cineva curînd. Atunci, noapte bună, domnișoară. Ducîndu-și mîna la pălărie, sări pe capra diligenței și porni din loc.

Caii răspunseră comenzii lui aspre și diligența porni. Ținîndu-și cu mîinile pălăria de pai, Karina se dădu repede la o parte din drum spre a evita să fie călcată. În timp ce urmărea diligența șubredă dispărînd în zare, un fior de teamă îi săgetă inima.

Îndreptîndu-se spre mormanul solitar de bagaje, încercă să se consoleze. Desigur, vizitiul avea dreptate. În orice clipă putea apărea o trăsură care s-o ducă la Grantly. Mulțumită, se cocoță în vîrfurile cuferelor. Și așteptă.

Și așteptă.

Și așteptă.

Ridicîndu-și gulerul, strănută. Părea să se întunece rapid și hotărît se făcea tot mai răcoare, se gîndi înfiorîndu-se. De cît timp era aici? Parcă trecuseră ore întregi. Deschizîndu-și ceșulețul sub formă de medalion de aur, încercă să distingă indicațiile de pe cadran, dar îi fu imposibil. Întunericul era tot mai dens.

„N-ai nici un motiv să fii înspăimîntată, își spuse ea inspirînd adînc aerul fortifiant al nopții, doar pentru că ești singură în mijlocul Angliei, fără nici o idee unde se află cel mai apropiat oraș sau dincotro s-ar putea arăta trăsura de la Grantly!”

Dar, în timp ce urmărea cum ceața începea să se învîrtească în jurul ei, înțelese. Umerii îi căzură. Nimeni de la reședința-fantomă nu avea de gînd să vină după ea în seara asta.

Nu prea putea să-și petreacă noaptea la marginea drumului. Era întuneric beznă și ceața se îndesa în toate direcțiile.

„Este absolut îngrozitor! exclamă în gând în timp ce se scotocea în poșeta ca o pungă după batista de dantelă. Nu mi-e destul că am călătorit mii de mile, că sînt epuizată, înghețată și obosită?”

Doamne sfînte, dar englezii erau extraordinari! Își suflă nasul rece. Nu aveau nici cea mai mică idee că treaba asta era din cale- afară de nepoliticoasă? Cum să lași un oaspete să stea ore întregi în frigul umed, într-o țară străină, în miezul nopții?

Făcută dintr-un material dur, nu se pierdea ușor cu firea totuși. Își îndesă înapoi în poșetă batista făcută ghemotoc și încercă să-și miște degetele de la picioare. Picioarele îi erau țepene, parcă nici nu-și simțea toate degetele.

Categoric, nu putea sta toată noaptea cocoțată pe mormanul ăsta de cufere înghețate. Dacă nu venea nimeni s-o ia, trebuia să se descurce singură. Coborînd, aprecie din ochi cuferele voluminoase. Oare să-și lase lucrurile în mijlocul drumului? se întrebă ea mușcîndu-și buza. Nimeni nu avea să treacă pe aici, cel puțin nu pînă cînd se lumina de ziuă. Iar cheia de la cufere era în poșeta ei. Putea să se întoarcă dimineața după ele sau să trimită pe cineva să le ia.

Îndreptîndu-și șira spinării, își apucă strîns poșeta și porni în josul drumului cu toată încrederea de care era în stare. În definitiv, cît de departe putea fi orașul?

În timp ce tropotea pe drumul prăfuit, ceața dansa în jurul picioarelor ei și degetele de gheață ale nopții o cuprindeau în strînsoarea lor. Se înfioră și își trase mai bine gulerul.

Unde era acest oraș-fantomă? Ceața infernală se învălătucea în jurul ei ca o stafie jucăușă. Își vedea respirația, dar cam atît. Din cîte știa, o luase pe drumul greșit.

Nu parcursese mai mult de o milă cînd auzi un zgomot. Putea să fie un cal. Da, își spuse, în timp ce tropotul galopant al unor copite îi reverberă în urechi, era categoric un cal, iar calul acesta se îndrepta cu viteză spre ea.

Se strădui să străpungă cu ochii ceața deasă, dar nu reuși să distingă nimic. Se roti înnebunită în loc, cu inima bătînd să-i spargă pieptul. Era imposibil să-și dea seama din ce direcție venea calul. Dar, în întunericul de smoală, zgomotul părea să se apropie din direcții diferite. În acest punct, bubuitul asurzitor al pulsului în urechi și larma făcută de calul ce se apropia erau imposibil de deosebit.

Zgomotul devenea din ce în ce mai puternic. Imaginile bestiei mari călcînd-o în picioare îi umplură mintea. Trebuia să se dea la o parte din drum. Ochii ei căutau în toate direcțiile. Încotro? Bezna nopții făcea greu de determinat unde se sfîrșea drumul prăfuit și unde începea iarba.

Pendulînd de colo-colo, se pomeni brusc față în față cu un uriaș cal negru, ridicat pe picioarele din spate.

Albul ochilor sălbatici străluceau în întuneric, iar respirația lui precipitată înnoiră aerul rece al nopții. Călărețul se lupta corp la corp cu calul, încercînd cu disperare să țină în frîu animalul masiv.

Karina ridică instinctiv brațele ca să se apere. Auzi un țipăt. Era un țipăt care îi îngheța sîngele în vene. Simți o durere vie în gît și își dădu seama că țipătul era al ei. Și atunci îl auzi pe călăreț urlînd ceva neinteligibil. Brusc, se pomeni cu spatele pe pămînt, abia putînd să respire.

Sărind din șa, călărețul se apropie de fata inertă din drum.

– Drace! mîrîi el.

Aplecîndu-se asupra ei, îi atinse pieptul și constată că respira.

– Ești rănită? întrebă el cu glas răgușit.

Străduindu-se să-și dea seama de situație, Karina deschise ochii și se uită la bărbatul care se zărea neclar deasupra ei. Era întunecat precum calul lui și de două ori mai amenințător. Deschise gura, dar nu reuși să scoată nici un sunet. De fapt, nici nu înțelegea ce se întîmplase.

– Te doare? se răsti bărbatul. Ai ceva rupt?

Karina se uita prostește la el.

Bombănind iritat, necunoscutul îi examinează corpul. Mîinile lui mari și pricepute păreau s-o pipăie peste tot. Doamne sfînte, se gîndi ea cuprinsă de un val de stînjeneală, erau pe tot corpul ei. Bărbatul ofensiv părea să-i cunoască trupul mai bine decît ea. Cînd îi atinse brațul

drept, Karina își regăsi glasul și țipă.

Mfinile lui îi părăsiră corpul.

– Așadar, ai glas, spuse el cu răceală. Poți să-ți miști brațul?

Karina încercă să și-l miște, dar durerea o săgetă.

– Nu cred, gemu ea. Oh, mă doare îngrozitor.

– Ești al dracului de proastă! se stropși el. Ce dracu' făceai? Îți căutai moartea?

– Eu... nu, eu... se bîlbîi ea luptîndu-se să se ridice, dar durerea era copleșitoare. Eu... oh! Crezi că e rupt? Întrebă scîncind.

Necunoscutul se încruntă.

– S-ar putea. Dacă nu te-ai mai smiorcăi, poate aș reuși să-mi dau seama care os e rupt.

Atingerea lui era uimitor de blîndă, comparativ cu purtarea lui grosolană. Totuși, cînd îi apăsă brațul ca să-i pipăie osul, Karina țipă de durere.

– Scuză-mă, mormăi el, nu e rupt, doar te-ai lovit rău.

Ezită o clipă, măsurînd-o gînditor în întuneric.

– Poți să stai pe picioare? Întrebă tăios.

– Eu... cred că da, se bîlbîi Karina și se luptă să se ridice în capul oaselor, dar se simțea nesigură ca un mînz nou-născut. Înainte să-și dea seama ce se întîmplă, brațele lui o înconjurară și o smulseră de la pămînt. Era extrem de tulburător să fie ținută atît de aproape și de strîns de un bărbat. Fața ei era lipită de gîtul lui. Îi inhală mirosul puternic, proaspăt și o străbătu un curent ciudat de plăcere.

Ideea că parfumul de mosc amestecat cu mirosul de coniac și tutun o tulbura într-o asemenea măsură era de-a dreptul alarmantă. Și totuși era atât de plăcut să îl inspire. „Doamne sfinte! Ce indecent!” își zise ea, cuprinsă de nervozitate.

– Domnule, vă rog... nu e nevoie... cred că pot să merg, e vorba doar de braț...

Dar el îi ignoră protestele.

– Ai noroc că nu te-a călcat în picioare calul meu, îi spuse el sec. Dar răsuflarea lui era ca o mîngîiere caldă pe tîmpla ei. Ce dracu' căutai pe afară la ora asta?

Karina se crispă. Nu trebuia să-i explice acestui bărbat înfiorător necazurile ei. Nici să-i facă plăcere să fie cărată în brațe de el. Iar felul în care mîna lui mare se lăfăia pe coșul pieptului ei, chiar sub sîn, era mai mult decît necuvenit, ca să nu mai spună că și profund tulburător. Se simți cuprinsă de un val de fierbințeală și își drese glasul.

– Încercam să găsesc adăpost, se rățoi la rîndul ei.

– În mijlocul drumului? pufni el în bătaie de joc.

Dacă așa se purtau domnii englezi, atunci în mod sigur avea să urască ȧara asta.

– Nu eram în mijlocul drumului! strigă ea aprig.

– Nu? Atunci de ce, mă rog, te doare brațul? întrebă el uitîndu- se în jos la mica, dar însuflețita lui povară.

– Brațul mă doare din cauza dumitale, suflă ea trecînd de la „dumneavoastră” la „dumneata” și încercînd să-și calmeze furia. Dacă nu călăreai atât de nesăbuit, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat. Trebuia să fii

atent pe unde mergi și să-ți dai seama că e cineva pe drum.

– Erai în mijlocul drumului, nu la marginea lui!

Karina trase adânc aer în piept.

– Domnule, spuse ea cu detașare. Mi-am dat seama de pericolul iminent și am încercat să-l evit.

– Ai încercat și ai eșuat lamentabil, aș spune, îngăimă el în surdină.

Cum îndrăznește să fie ireverențios cu ea? Era numai vina lui!

– Aș vrea să-ți aduc aminte că monstruozitatea aia de cal al dumitale m-a lovit pe mine și nu invers!

Ochii lui se îngustară pe chipul lui aprins.

– Doamnă, spuse el răgușit, se pare că în momentul de față te afli într-o situație foarte precară. Își lăasă privirea să hoinărească pe silueta ei în dezordine, apoi adăugă: Cine pe cine ajută aici, dacă nu ți-e cu supărare?

– Nu eu i-am cerut bestiei de cal al dumitale să mă dărîme! Și, de altfel, n-am nici o dorință să fiu ținută în brațele dumitale jignitoare! replică ea cu aprindere. Fii amabil și dă-mi drumul imediat.

– Cu mare plăcere. O depuse fără delicatețe pe pământ.

Karina se simțea mizerabil. Brațul o durea îngrozitor, era istovită și înghețată. Iar acest idiot se înșela. Brațul ei probabil că era rupt. Cunoștințele lui medicale erau, desigur, egale cu farmecul lui.

– Știi să călărești? o întreabă el ursuz.

– Desigur, i-o întoarce ea tăios.

El clătină din cap și întinse mîna s-o ajute să încalece, dar ea refuză ajutorul.

– „Dacă vrei să fii atît de amabil și să mă duci pînă la han, îți promit că am să-ți răsplătesc timpul pierdut, spuse ea încercînd fără succes să încalece. Aș zice că două guinee îți vor recompensa deranjul.

Doamne sfinte, calul lui era uriaș, pe puțin optsprezece laturi de palmă! Fără să se gîndească, încercă să se tragă în sus în șa. Durerea sfîșietoare îi săgetă brațul. Un strigăt îi scăpă de pe buze și căzu pe spate într-un negru abis. Mîrîind de iritare, el înjură în surdină. Apoi brațele puternice o înconjurară o dată în plus, ridicînd-o de jos.

Era furios! Avea să ajungă acasă mai tîrziu decît plănuise. Blestemata aia de întîlnire din Londra se întinsese pe durata a patru ore, ca pînă la urmă să nu ducă nicăieri. Și ca să facă lucrurile și mai rele, metresa lui fusese ciudat de absentă cînd trecuse pe la ea, un fapt pe care-l găsea destul de iritant. Era adevărat că începuse să se plictisească de ea, dar gîndul că ea ar putea să-i împărtășească plictisul și să-i evite vizitele îl supăra. Era un motiv în plus ca să o trimită la plimbare. Dar nu putea accepta ca una ca ea să se culce cu altul pe la spatele lui.

Și acum, asta! Se uită la femeia din brațele lui. Micuța creatură aprigă căzuse de pe calul lui și îl improșcase cu insulte. Îi trecu prin gînd s-o ducă unde o găsise

și s-o lase acolo. Buzele lui schițară un rictus. Fir-ar a dracului de treabă! Era întrucîtva răspunzător de toate astea, recunosc în sinea lui. Ei bine, o s-o ducă la *Alewife Inn* și o s-o depună bucuros acolo. Drum bun și cărare bătută!

La vremea cînd ajunseră la hanul modest, povara lui încă nu își revenise. În timp ce o căra înăuntru, brațele ei subțiri îi încolăciră gîtul și, oftînd, se cuibări la pieptul lui. El se uită la femeia din brațele lui. Era o mică făptură drăguță. Privirea lui se plimbă pe fața ei în formă de inimă, admirînd nasul în vînt, rîvnind la buzele pline. În alte împrejurări ar fi fost ispitit să sărute gura aceea ca un boboc de trandafir și să savureze pe îndelete dulcele nectar ascuns în spatele acelor buze ademenitoare. Nu în seara asta, își spuse. Și așa întîrziase.

Cînd intră în han, ușa se închise cu un pocnet în urma lui și toți ochii se întoarseră spre gentlemanul solid, îmbrăcat impecabil, care ducea în brațe o femeie. Încăperea plină de fum, luminată slab de focul din cămin, fu învăluită într-o tăcere deplină. Singurul sunet ce se auzea era pocnetul lemnelor mistuite de flăcări.

– Ai o cameră? îl întrebă străinul pe hangiu.

La vorbele astea, bărbații izbucniră în hohote de rîs, trîntindu-și halbele cu bere pe mesele de lemn.

Străinul îi măsură cu răceală pe ocupanții gălăgioși.

– Fata are nevoie de un doctor, mîrîi el întorcîndu-se iar spre hangiu. Adu niște săruri, e leșinată.

Hangiul îi făcu semn nevastei lui să aducă sărurile și se grăbi după gentlemanul care urca repede scara

îngustă de lemn.

– Milord, strigă înnebunit hangiuul. Hanul meu e un stabiliment respectabil. N-am să vă permit să abuzați de tinere inocente aici!

Gentlemanul se opri brusc și își întoarse privirea pătrunzătoare spre omulețul insolent.

– După ale cui norme respectabil? întrebă el înghețat. Sînt sigur că îmi pot permite să stau o noapte la han, adăugă el cu o privire disprețuitoare la incinta sărăcioasă.

Ochii lacomi ai hangiuului studiară îmbrăcămintea elegantă a străinului. Haina cenușie cu gulere de catifea, cizmele lustruite, eșarfa albă de mătase de la gît și vesta bleumarin de brocart indicau un om înstărit și cu poziție în societate.

– Da. Asta puteți, confirmă el frecîndu-și bărbia nerasă. Pofțiți pe aici, milord.

– Adu-mi niște coniac. Și laudandum, dacă ai, se răsti străinul în timp ce intra în camera mică, spartană, care la *Alewife Inn* trecea drept dormitor.

Era curată, dar asta era tot ce se putea spune despre ea. Salteaua, dacă nu se înșela el, era umplută cu paie vechi și murdare. Iar scaunului de lemn de lîngă căminul înnegrit îi lipsea un picior. Lăsîndu-și ușor povara pe pat, strigă peste umăr:

– Unde-s blestematele alea de săruri?

Aprinse lumînarea de pe noptiera acoperită cu o țesătură și o apropie de pat ca să cerceteze mica obraznicătură nerecunoscătoare. La lumina lumînării, o

putu vedea pentru prima dată cu claritate. După cum bănuise, era foarte tânără și mai mult decît drăguță – era frumoasă. Flacăra dorinței lui nu se aprinsese aiurea, își zise el cu un zîmbet trufaș și compătimitor totodată. Era greu de imaginat că asemenea buze delicate puteau rosti un cuvînt aspru. Degetul lui mîngîie ușor obrazul catifelat, luînd notă de pomeții înalți. Pielea ei era netedă ca porțelanul.

Categoric, frumusețea asta nu era țărăncă. Privirea lui îi cercetă iute rochia. Croiala era simplă, dar, remarcă el, făcută dintr-o țesătură scumpă. Ochii îi confirmară ceea ce îi spusese examinarea rapidă a trupului ei. Fata avea forme încîntătoare și sîni minunat rotunjiți. Pălăria îi căzuse, dezvăluind o bogăție de păr castaniu, care cădea în bucle moi în jurul feței.

Se pomeni tînjind s-o privească adînc în ochi. După temperamentul ei, probabil că erau plini de foc. Da, se gîndi el cu un chicotit, seara asta s-ar putea dovedi foarte interesantă.

Nevasta hangiului intră în cameră bombănind pentru ea.

– Eu n-am auzit nimic... și la ora asta din noapte...
Se opri brusc lîngă pat. Milord?

Străinul își smulse privirea de la subiectul ispititor.

– Ah, doamnă Hutchins, văd că ai adus coniacul, laudanumul și sărurile. Ridică ușor capul fetei și-i puse sub nas flaconul cu săruri.

Karina își reveni imediat. Întoarse capul ca să evite mirosul înțepător. Îndepărtînd obiectul supărător, el o

privi zîmbind ușor. Fata arăta adorabil. Cu ținuta în dezordine și confuză, dar infinit mai atrăgătoare decît jumătate din femeile pe care le cunoștea.

– Uite, spuse el ducîndu-i la gură o cană cu coniac îndoit cu o porție zdravănă de laudanum, bea asta.

Prea derutată pentru a obiecta, Karina sorbi o gură și se înecă, tușind zgomotos. Lichidul de culoarea chihlimbarului părea să-i fi făcut o gaură de foc în piept.

– Pîină la fund, ordonă el și îi apăsă cana pe buze.

Karina se strîmbă, dar reuși să înghită lichidul. Zăcînd pe spate, se uita năucă la el.

– Ce... ce s-a întîmplat? întrebă ea încrețindu-și fruntea.

– Ai leșinat, răspunse el plat. Își încrucișă brațele la piept și înălță o sprînceană amuzat. Parcă spuneai că știi să călărești.

Deloc amuzată, Karina îl privi cu răceală. El era răspunzător pentru situația în care se afla! Iar ea nu avea chef de politețe. Din cîte știa, el îi rupsese brațul.

– Cred că am fost de acord să te răsplătesc pentru deranj, spuse ea arțăgoasă. Deși nu știu de ce ar trebui să te răsplătesc pentru privilegiul de a fi doborîită de calul dumitale.

Buzele lui se arcuiră păcătoase. Da, avea de gînd să se distreze. Fata era o adevărată scorpie. Nu-și mai amintea de cînd nu se mai întîlnise cu o astfel de provocare sau cel puțin cu una care să devină o atît de dulce promisiune. Ochii aceștia ademenitori îl invitau.

– N-a fost un deranj, te asigur, spuse el liniștitor.

Îndrăzneț, își lăsă privirea să hoinărească agale pe trupul ei, întîrziind în mod deliberat pe umflătura dulce a sînilor ei, ca apoi să coboare încet pe talia ei subțire și pe șoldurile frumos modelate.

Coborîndu-și genele, Karina se îmbujoră și se adresează repede doamnei Hutchins.

– Unde mă aflu?

Femeia în vîrstă, rotofeie, se apropie de pat.

– Ești la *Alewife Inn*, drăguță, spuse cu un glas liniștitor doamna Hutchins.

– Aș vrea un doctor, dacă sînteți bună, ceru Karina afectată. Bărbatul acesta necioplit și arogant s-ar putea să-mi fi rupt brațul! se rățoi ea, fixîndu-l cu o privire de gheață.

Doamna Hutchins rămase cu gura căscată, apoi se holbă la el.

– E adevărat, milord, i-ați rupt brațul? întrebă ea, îngrozită la acest gînd.

Sărmana fată! După părerea lui, se descurca absolut minunat.

– Nu. E doar o lovitură. Și n-am lovit-o eu, ci calul meu, bombăni el sec.

Karina îl fulgeră cu privirea.

– E puțin probabil să găsești un doctor care să se aventureze să iasă din casă pe o noapte ca asta, spuse el rezemîndu-se neglijent de peretele de lîngă pat.

Privirea ei furioasă se îngustă la înfățișarea lui mulțumită de sine. Avusese dreptate în privința lui. Era la fel de monstruos ca afurisitul ăla de cal al lui. Și de două ori

să se smulgă din starea de somnolență, oftă și se cui-bări mai aproape, lăsându-se purtată de valul senzațiilor inexplicabil de delicioase.

Doamne sfinte! Coniacul cauza cele mai încântătoare efecte. Furnicăta de plăcere, se simțea delicios de moale și toropită, vibra de o excitare ciudată. Sfîrcurile îi erau tari, ca și cum ar fi fost înghețată pînă în măduva oaselor. Dar nu era. Ba dimpotrivă. Aproape că ardea.

O răsuflare caldă îi mîngîie obrazul. Prea amețită ca să se întrebe de unde venea, se strînse mai aproape. Apoi buzele calde și moi îi atinseră ușor gura.

Ăsta nu era vis! Nu putea fi. Se căzni să se smulgă din tărîmul abisului. Efortul păru s-o epuizeze. Nu era deloc sigură de ce se întîmpla. Dar mintea ei era prea încețoșată ca să poată raționa. Și se simțea prea minunat ca să-i pese.

Buzele ei se desfăcură cu un oftat de plăcere și fură întîmpinate de o mîngîiere insistentă, dar blîndă. Gemînd moale, întinse mîna și simți în palmă barba aspră. Era fața unui bărbat. Lîngă ea stătea culcat un bărbat!

Cuprinsă de panică, deschise larg ochii și se pomeni privind în cei mai arzători ochi pe care îi văzuse vreodată. Preț de cîteva clipe, capul îi vîjîi de confuzie și atunci, spre groaza ei absolută, văzu că bruta care fusese cît pe ce s-o omoare dînd peste ea era și sursa acelei călduri delicioase și a plăcerii care urca în spirală în ea.

Stătea întins lîngă ea. Era îndrăzneț și obraznic. Cămașa fină, desfăcută, dezvăluia părul negru și aspru

care îi acoperea pieptul musculos. Părul ondulat îi cădea liber în jurul feței frumoase. Arăta ca o invitație fățișă la păcat.

Absolut dintr-odată, realitatea se prăbuși peste ea. Se adună imediat și, cu un țipăt revoltat, sări din pat.

– Tu! țipă ea, în timp ce inima îi galopa în piept. Ce cauți în patul meu? voi să știe, înfiorându-se de frig. Din cîte se părea, rochia ei se evaporase și singurul obstacol între privirea lui îndrăzneată și trupul ei era combinezonul ei subțire și transparent. În disperarea ei, trase pătura de pe pat și încercă să se acopere iute.

Rezemat neglijent de tăblia patului, cu un braț odihnind pe genunchi, el arăta extrem de relaxat și supărător de stăpîn pe sine. În acele circumstanțe umiltoare, arăta ușor plictisit.

Buzele lui se arcuiră obraznic și îi răspunse cu glasul lui profund și mieros:

– Dormeam. Pînă cînd m-a trezit o scorpie frumoasă, lipindu-și de mine trupul ademenitor și catifelat. Ridică din umeri cu nonșalanță. Ce puteam să fac, dacă nu să răspund la fel? Glasul îi era răgușit și profund sugestiv. Și tot atît de păcătos catifelat ca și mîngîierile de mai înainte.

Cu mare rețineră și apelînd la autodisciplină, își ridica gura de pe a ei. Savurase pe deplin acel sărut tandru, mai mult decît ar fi trebuit.

Răspunsul ei neînhibat îl excitase din cale-afară. Era incredibil de fermecătoare. Da, își zise, admirînd priveliștea trupului ei sexy și suplu, fata asta putea învăța o

curtezană cîteva lucruri despre seducție.

De cînd nu mai făcuse dragoste cu o femeie care cunoștea plăcerile explorării senzuale, pe îndelete? De prea mult timp. Cine ar fi crezut? Mica povară scuipește foc și pară se transformase într-o scorpie extrem de ispititoare. Făcuse al dracului de bine că nu dăduse cu calul peste ea.

Fața Karinei se făcu stacojie de rușine. Doamne Dumnezeule! Îl lăsase pe destrăbălatul ăsta s-o atingă! Și felul în care o atinsese! Era revoltător! Dar foarte plăcut. Era incredibil de bine. Dar nu trebuia să se gîndească la cum se plimbaseră mîinile lui pe pielea ei arzătoare. Și nici la cum se întăreau vîrfurile sînilor ei în clipa asta sub pătură! Nu trebuia să se mai gîndească niciodată la asta! Niciodată! Cel puțin, se gîndi ea mușcîndu-și buza, nu dacă putea să se abțină.

El întinse o mîină mare, distinct bărbătească – fără doar și poate chiar mîina care-i mîngîiase cu atîta îndrăzneală trupul – și bătu ușor salteaua. Un zîmbet vicelant îi arcui colțurile gurii superbe care, cu cîteva clipe în urmă doar, îi exploraseră pielea.

– Întoarce-te în pat, scorpie mică. În ochii lui întunecați licărea o scînteie ghidușă. Sînt nerăbdător să mai gust din marfa ta. Fii fără grijă, adăugă cu un zîmbet leneș, cu subînțeles, o să merite efortul.

Ea icni șocată și își strînse pătura sub bărbie.

– N-am să fac așa ceva! strigă ea cu înfiorare. Drept cine mă iei, domnule, drept o tîrfă ordinară?

Privirea lui nesuferită alunecă peste ea.

– Ordinară în nici un caz. Buzele lui se arcuiră într-un rînjat batjocoritor.

– I... ieși afară de-aici, în clipa asta! se bâlbîi ea furioasă.

– Unde propui să mă duc? întrebă el înălțîndu-și o sprînceană. Asta era ultima cameră liberă din stabili-mentul ăsta cu pretenții de han.

– Din partea mea, poți să te duci la dracu'! strigă ea. D... dar du-te odată!

Cu o ridicare neglijentă din umerii musculoși, el se ridică în picioare.

– Cum poftești. Dar cred că ar trebui să te mai gîndești. Ar fi păcat să lași să se irosească un trupșor delicios ca al tău. Privirea lui arzătoare se plimbă din nou pe corpul ei, oprindu-se pe umflătura dulce a sînilor care se ridicau și coborau rapid, ca apoi să revină la buzele ei ușor întredeschise. Tu, scorpie mică și aprigă, ești făcută pentru plăceri.

Ochii ei se măriră de șoc. Niciodată, de cînd se născuse, nu își imaginase un bărbat ca el. Făcînd un pas înapoi, își prinse piciorul în pătură și se împiedică, aterizînd pe podea cu indignare cu tot.

Buzele lui schițară un surîs vesel. Dregîndu-și glasul, își duse dosul mîinii la gură ca să-și ascundă zîmbetul.

– Dacă-mi dai voie... rosti el tărăgănat și se aplecă s-o ridice de pe podea.

– N-am nevoie de ajutor de la cei ca dumneata! bombăni Karina. Luptîndu-se cu pătura care se înfășurase prea strîns în jurul ei, se căzni să se ridice.

Trăgînd de pătură ca să-și acopere pieptul, Karina ridică sfidătoare bărbia și îl fixă cu o privire bătaioasă.

– Dumneata, domnule, îi spuse ea gîfîind, vei părăsi imediat camera asta. Altfel am să... țip. Și te asigur, mă pricep la țipat.

– Sînt convins că sînt puține lucruri la care să nu te pricepi, doamnă, îi răspunse el liniștit. Și cu asta, își adună cizmele înnorosite și vesta și ieși din cameră.

Capitolul 2

Zorile o găsiră pe Karina în cămăruța ei. Nu dormise, firește. Nici un pic. Era extrem de răvășită de evenimentele nopții. Și de ceea ce îi făcuse acel ticălos de nedescris. Sau aproape îi făcuse.

O undă de panică o cuprinse când se gîndi cît de puțin lipsise ca să devină victima aceluia bădăran. O victimă nebănuitoare. Nu, recunoscui ea cu nemulțumire, nu nebănuitoare. Dimpotrivă, partenera lui doritoare!

Nu era de mirare că el se grăbise să tragă concluzia că era o femeie ușoară. Dacă ticălosul ar fi profitat de ea, nu prea ar fi putut să strige că o violase după felul în care se lipise de el. Se purtase ca o tîrfă! Luîndu-și în palmele reci obrazii ca para focului, gemu înfundat. Ce umilire!

Era, se pare, o femeie ușoară. Asta ar explica în mod cert comportarea ei din seara trecută. Cum ar putea explica vreodată că își petrecuse noaptea cu un străin într-un han prăpădit, undeva în mijlocul Angliei?

Trebuia să plece fără întârziere din hanul ăsta oribil. Din fericire, nu avea să mai dea niciodată ochi cu diavolul ăla destrăbălat. Și cum el nu îi cunoștea numele, era puțin probabil să vorbească despre cele petrecute între ei. Sau nepetrecute, depinde de interpretare.

Lăsându-se să cadă pe marginea patului, își îngropă fața în mîini. Anglia era o țară mizerabilă. În Boston, gentlemanii nu-și petreceau pur și simplu noaptea în patul domnișoarelor. De fapt, în Boston, nu se petrecea niciodată ceva ieșit din comun. Categorie, nimic atît de afurisit de palpitant ca noaptea trecută.

Karina rămase ascunsă în camera ei sordidă pînă cînd fu sigură că mizerabilul bădăran trebuia să fi părăsit hanul. Coborînd cu grijă scara veche, scîrțîitoare, intră în cîrciuma prăpădită. Toți ochii se întoarseră spre ea. Îi trebui doar o clipă ca să le înțeleagă consternarea. Era limpede, bănuiau că se petrecuse ceva în cămăruța de la etaj. Și se petrecuse! Sîngele îi fugi în obraji. Cerule, își zise ea lăsînd capul în jos și ferindu-și iute privirea, era o femeie decăzută!

Cine erau ei să o judece? Jumătate dintre ei erau știrbi. Iar restul aveau nevoie disperată de o baie. Ridicîndu-și bărbia, se îndreptă spre doamna Hutchins. Și atunci îngheță.

La nici trei metri de ea, ticălosul trîndăvea confortabil, înfruptîndu-se copios din cîrnați și ouă. La apropierea ei, se uită peste umăr. Privirea lui poposi seducător asupra ei. Oare nu avea nici un pic de bun simț? Cînd,

În cele din urmă, ochii lui se ridicară spre ai ei, avu impertinența să se arate ușor amuzat! Fața ei se încinse și-și coborî iute privirea. Dregîndu-și glasul, spuse:

– Trebuie să-mi văd de drum. Există cineva care să mă ducă la Grantly Manor?

– Grantly? spuse doamna Hutchins și aruncă pe furiș o privire curioasă spre bărbatul supărător. Un licăr de recunoaștere se aprinse în ochii lui întunecați și se rezemă de speteaza scaunului, cu buzele arcuite într-un zîmbet răutăcios.

Se uită lung la ea, cu o expresie extrem de ciudată pe față, de parcă situația ei actuală avea ceva nespus de comic.

Conștientă în mod umilitor de privirea lui cercetătoare, Karina se încruntă.

– Da, Grantly Manor, se răsti ea tăios. Mă poate duce cineva acolo? Deja am întârziat îngrozitor, adăugă ea aruncînd o privire plină de ură spre el.

– Întîmplător merg eu în partea aia, spuse el senin. Aș putea să te duc eu. Își lăasă cuțitul și furculița în farfurie.

Privirea ei căzu pe degetele lui lungi și subțiri și nu putu să nu-și amintească atingerea acelor mîini pe trupul ei. O atinseseră peste tot! se gîndi ea cu obraji în flăcări.

Omul ăsta nu avea nici un dram de rușine. Dacă își închipuia chiar și o clipă că ea ar accepta să meargă cu el, se înșela amarnic. Strîngîndu-și mîinile în pumni, îi spuse fără ocolișuri:

– Dumneata, domnule, ești un ticălos incorigibil. Foarte posibil, cel mai nepoliticos bărbat pe care am avut nefericirea să-l întâlnesc și ultima persoană pe care aș însoți-o undeva!

Doamna Hutchins icni.

– Oh, draguță, nu trebuie să vorbești așa cu Excelența sa!

Karina făcu ochii mari cît roata carului.

– Excelența sa! strigă ea neîncrezătoare. Acest bărbat prost crescut era lord? Dacă el este un exemplu al lorzilor din țara asta, mi-ar fi silă să-l cunosc pe rege, bombăni ea cu mojiție.

Spre uimirea ei, Excelența sa își azvîrli capul pe spate și izbucni în rîs.

– Chiar că ți-ar fi. Dar cert rămîne că există doar un mod de a ajunge la Grantly. Iar acesta, accentuă el ridicîndu-se de pe scaun, este cu mine. O luminiță amuzată licări în ochii lui caștanii.

Karina se uită rugător la ceilalți clienți ai cîrciumii.

– Sigur nici unul dintre dumneavoastră nu poate fi convins să mă ajute? Eu... aș fi bucuroasă să vă plătesc pentru deranj. Glasul i se stinse. Bărbații dezgustători cu ochi pofticioși rînjiseră la vorbele ei.

– Oh, da, milady? În cazul ăsta am fi mai mult decît bucuroși să dăm o mîină de ajutor, răspunseră ei într-un cor grosolan măsurînd-o cu o plăcere lascivă.

Karina făcu un pas înapoi. Ce situație de coșmar! El era singura opțiune?

Viața ei nu putea ajunge mai rău. Pierdută în mijlocul

Angliei, își petrecuse noaptea în pat cu un ticălos miserabil. Iar reputația ei era foarte probabil în zdrențe.

Ca și cum n-ar fi fost de ajuns cele petrecute, se găsea în situația de a nu-l putea refuza pe nemernic. Aruncînd o privire spre expresia arogantă a Excelenței sale, buzele i se strînseră de dezgust. Ce altceva putea să facă? Trebuia să-i accepte oferta. Iar el știa asta.

– Prea bine, spuse ea înțepată. Îți accept oferta.

El își încrucișă brațele la piept și pe față i se răspîndi un zîmbet victorios.

– M-am gîndit eu că s-ar putea să chibzuiești mai bine, spuse el sec.

– Am să te aștept la grajduri, răspunse furioasă. Cu capul sus, ieși ca o furtună din cîrciuma plină de fum în aerul rece al dimineții.

El clătină din cap. Evident, fătuca era obișnuită să dea ordine. Și să plătească pentru serviciile făcute! Chiticotind pentru sine, aruncă pe masă cîteva monede și ieși din cîrciumă.

– Trebuie să fii înghețată pînă în măduva oaselor, spuse el apărînd în spatele ei. Uite, ia pelerina mea. Își scoase mantia mare și încercă s-o pună pe ea. Dar ea făcu un pas înapoi într-un refuz tacit.

Dîndu-și capul pe spate, îl fulgeră cu privirea.

– N... nu m... mai v... vreau n... nimic d... de la d... dumneata decît s... să mă d... duci la Grantly, spuse ea clănțănind din dinți.

Clătinînd din cap în fața încăpățînării ei, el ridică din umeri și își aruncă pelerina pe el, apoi își aduse din

grajd bestia masivă de cal. Karina fu din nou impresionată de mărimea lui și, recunoscu ea fără voie, de frumusețea animalului. Cu cea mai mare ușurință, mâinile mari ale bărbatului îi încercuiră talia subțire și o aruncă în șa. În grabă, ea își aranjă fustele ca să-și acopere picioarele. Chicotind în fața pudorii ei, el încălecă în spatele ei. Lipind-o puternic de el, dădu pintoni uriașului cal.

Brațul lui era ca oțelul, intrându-i în coaste.

– Mă ții prea strâns, se rătoi ea.

– Nu vreau să cazi, răspunse el cu un glas jos. Respirația lui îi ardea urechea. Pari să fii excesiv de predispusă la accidente. Eu unul m-am săturat de ghinioanele tale.

Karina se înfioră. Nu din cauza apropierii lui copleșitoare sau din cauza căldurii răsuflării lui, se asigură ea. Îi era frig. Nimic mai mult.

– Ești ca gheața, zise el apăsându-și fața pe obrazul ei. Înainte să apuce să protesteze, își deschise mantia și o înveli în căldura ei primitoare. Fierbințeala trupului lui nedorit se scurgea în oasele ei. Îi simțea coapsele musculoase lipite de ale ei. Roși puternic. Ce situație înspăimântătoare!

– Sper sincer că știi drumul spre Grantly, spuse ea cu glasul înfundat și își schimbă poziția într-o încercare zadarnică de a evita contactul cu umflătura musculoasă și tare a lui.

El rîse. Era un rîs profund, din gît.

– Oh, îl cunosc foarte bine. Stai locului, îi ordonă el

trăgînd-o mai aproape. Sau preferi să îngheți?

Căldura răsufării lui pe tîmpla ei îi trimise fiori în tot corpul. Chiar îngheța. Brațul o durea groaznic, iar apropierea lui, oricît de nedorită, aducea o căldură plăcută. Închise ochii și își lăsă capul pe spate, pe pieptul lui. Nu mai era mult, își spuse ea; trebuia să îndure încă puțin îmbrățișarea lui, iar apoi va scăpa de ticălos. Pentru totdeauna.

Rușinea ei avea să pălească treptat. Da, se gîndi ea încrezătoare, curînd totul va părea ca un coșmar îndepărtat. Cu cît mai repede uita atingerea buzelor lui calde și umede, cu atît mai bine.

Trăgînd de hățuri, el se aplecă. Fața lui îi atinse obrazul și pulsul ei se accelera tulburător.

– Țsta e Grantly, îi spuse el arătînd în față, prin ceață.

Ferindu-și repede fața, Karina se răsuci într-o parte, îndepărtîndu-se puțin de el. Uitîndu-se la clădirea din piatră, parțial ascunsă de ceața dimineții, înghiți în sec. Domeniul era enorm. Reședința arăta mai degrabă a castel decît a casă. Intimidată, se întrebă dacă ocupanții ei erau la fel de amenințători precum această clădire impunătoare.

Inima i se strînse doar gîndindu-se ce impresie avea să-i facă tutorelui ei ajungînd în zori. Ținuta ei odată stilată era acum oribil de șifonată și plină de noroi. Și mai și călărea pe același cal cu un străin! Fără doar și poate, o vor considera genul cel mai șocant de per-

soană. Chiar imorală, dacă cele petrecute la han aveau să iasă la lumină.

Dusese întotdeauna o viață extrem de ordonată, nici o calamitate nu se abătuse asupra ei în cei optsprezece ani de existență. De ce tocmai acum, cînd era singură într-o țară străină, în doliu după mama ei care trecuse de curînd în lumea umbrelor, viața ei se transformase într-un adevărat calvar?

Controlul răului era esențial. Un lucru era cert, nu trebuia să fii văzută în tovărășia acestui ticălos scandalos.

Excelența sa descălecă și, înainte să apuce să-l oprească, mîinile lui mari se strecurară în jurul taliei ei și o depuse pe pămînt.

– Ai să te descurci? o întrebă el cu un glas moale precum catifeaua. Mîinile lui puternice, calde, întîrziu în jurul mijlocului ei subțire, trăgînd-o mai aproape. Prea aproape. Fustele ei mototolite i se încolăceau intim în jurul picioarelor, iar degetele lui mari îi mîngîiau soldurile.

– Da, îngîină ea, prea absorbită de gîndurile ei ca să remărce indecența poziției lor. Aerul rece al dimineții o făcea să tremure. El o trase mai aproape de trupul lui mare.

Și atunci, fără să știe cum, se pomeni privind lung în ochii lui întunecați. O clipă, fu hipnotizată de punctele aurii care jucau în ei. Se simțea fermecată, amețită. „Așa se întîmplă înainte ca un bărbat să sărute o femeie“, îi șopti un glas de undeva din străfundurile minții

ei. Inima îi bătea ca o talangă. Adevărul îi fulgeră mintea: „O să mă sărute! Oh, nu! Nu iarăși!”

Mîna lui se ridică și îi mîngîie ușor obrazul îmbujorat. Ce fermecătoare era! Și chiar mai apetisantă de sărutat. Un bărbat se putea pierde în acei ochi albaștri. Ba, mai mult, se putea îneca.

– E... eu, se bîlbîi ea lingîndu-și buzele într-un fel inocent și totuși incitant, eu... refuz să-ți permit să mă săruți.

Degetul lui coborî pe obrazul ei și în lungul maxilarului. Îi spuse zîmbind:

– I-ai refuza unui înfometat mana cerească?

Stomacul ei se strînse. Se uită în ochii lui în care mocnea un foc.

– P... poftim? șopti ea întretăiat, cercetîndu-i fața.

Ridicîndu-i bărbia, gura lui coborî pe a ei, capturîndu-i buzele într-un sărut sălbatic, pătimaș. În timp ce gura lui fierbinte, umedă, poruncitoare își vedea de treabă, simțurile ei o luară razna. Brațele lui se strînseră în jurul taliei ei. Mîna lui alunecă în sus pe spatele ei și îi mîngîie părul mătăsos.

Cînd limba lui se înfipse îndrăzneță în gura ei, o cuprinse panica. Îl împinse cu sălbăticie proptindu-și pumnii în pieptul lui. Cînd în sfîrșit îi dădu drumul, îi răsplăti eforturile cu o palmă puternică peste obraz.

Moale ca o cîrpă, cu respirația întretăiată, făcu un pas împleticit înapoi. Se uită năucă la el, rușinată de răspunsul dornic al trupului ei. Șocată de ardoarea lui, își șterse gura cu dosul mîinii ca să înlăture sărutul. Cu

pieptul clocotind de indignare, rosti întretăiat:

– Vai... dumneata, domnule, nu ești deloc un gentleman.

El își azvîrli capul pe spate și rîse.

– Tocmai ai remarcat asta, nu? Întrebă el, cu ochii licărind poznaș.

Trăgînd aer adînc în piept ca să-și domolească gîfîitul, ea se răsti la el:

– Ba nu! Te-ai dovedit dintru început ticălos și mojik. Sper să nu te mai văd în viața mea! Adunîndu-și fustele mototolite și pătate de noroi, îi întoarse spatele și o rupse la fugă, lipsindu-l de ocazia de a-i răspunde.

El o urmări cum fuge și zîmbi. Nu avusese de gînd s-o sărute, cum nu avusese de gînd nici să-i atingă trupșorul încîntător noaptea trecută. Cămăruța de la han era rece ca o peșteră, iar patul arăta prea ispititor ca să-i reziste. Dar nu regreta deloc. Cîtuși de puțin.

Alergînd prin ceață ce se învîrtejea spre clădire, Karina urcă în fugă treptele în formă de potcoavă. „Dă, Doamne, să răspundă cineva“, se rugă ea în timp ce ridica mînerul de aramă ca să bată în ușă. Dar din interior nu veni nici un răspuns. Închise ochii și își rezemă fruntea de ușa uriașă, lăcuită în negru. Apoi se adună și bătu încă o dată, de data asta cu pumnul. Ușa masivă se deschise și în prag apăru un bătrîn cu părul alb, îmbrăcat în cămașă de noapte și halat. Karina își spuse că ăsta trebuia să fie valetul.

– Sînt domnișoara Simpson, spuse ea pe nerăsuflăte.

Semnificația identității ei păru să-l lase rece pe greoiul și bătrînul valet, căci nu făcu decît s-o privească lung peste nasul lui destul de mare, cu un dispreț evident.

– Am venit să locuiesc aici, din America, zise ea nerăbdătoare, în timp ce se uita cu nervozitate pe lîngă bătrîn. Pot să intru?

El păru să aibă rețineri s-o lase să intre pe fata plină de nervi, dar deschise ușa ceva mai mult și îi spuse să aștepte acolo.

În timp ce stătea acolo, mintea îi era bîntuită de imaginile acelui ticălos impetuos. Numai gîndul la el o făcea să roșească de jenă. Cum putuse să stea așa, ca o tîmpită neajutorată, și să-l lase s-o sărute? Iarăși!

Și noaptea trecută! Închise ochii și își înăbuși un geamăt de nefericire. Probabil că de vină fusese stresul. Și coniacul pe care el o silise să-l dea pe gît.

În circumstanțe normale, i-ar fi respins cu succes avansurile, fără să țină cont de faptul că era cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată. Doamne sfinte! Și cum o sărutase! Fusese un sărut păcătos. Probabil a fost, căci fusese mult mai mult decît o atingere ușoară sau un pupat scurt pe buze. Niciodată nu își închipuise că sărutul putea fi atît de intim. Dar era adevărat și că nu mai fusese niciodată sărutată pînă atunci. Impresiile ei evident eronate se bazau pe bîrfele dintre fete.

Își struni rapid gîndurile, nu înainte de a roși puternic în fața descoperirii că îi plăcuse sărutul nemernicului.

Foarte mult. Poate prea mult.

Apăru un alt domn cărunt, tot în cămașă de noapte și halat, dar ceva mai tânăr.

– Fată dragă, arăți ca o sperietoare. Intră, te rog, intră!

În timp ce o conducea în holul mare, ea se prezentă istovită:

– Sînt Karina Simpson, din Boston.

– Dar firește că ești. Iar eu sînt ducele de Overfield, dar trebuie să-mi spui unchiul Charles. Am primit scrisoarea ta și am înțeles că ai să sosești abia pe 20. Dar nu contează. Bine ai venit, bine ai venit, draga mea! spuse el măsurînd-o cu îngrijorare. Ce Dumnezeu ai pățit? Ai avut un accident? Unde îți este bagajul? Cum ai ajuns aici și încă la ora astă, cu noaptea-n cap?

– Am... începu Karina, dar închise gura. Povestea ei era prea fantastică. Nimeni n-ar fi crezut-o.

– Charles! strigă un glas ascutit de femeie, din capul scării. S-a întîmplat ceva? Cine este atît de lipsit de maniere ca să vină la ora asta?

O femeie în vîrstă, durdulie, pe care Karina o bănuia a fi ducesa de Overfield, coborî scara într-un halat de noapte cu rîuri de dantelă și o bonetă încrețită.

– Ce este, Charles? întrebă ea clar uluită să-și vadă soțul în prezența unei tinere cu aspect sărăcăcios. A avut vreo sărmană nefericită un accident?

Ducele se încruntă și își dresă glasul.

– Dragă mea, aceasta este Karina. Karina Simpson.

Sub boneta albă de dantelă, ochii ducesei se lărgiră.

– Doamne, copilă! Ce-ai pățit? N-ai fost atacată, nu-i așa? Oh, Charles, gemu ea ducându-și mîna la gît, sărmana fată, au dat vagabonzii peste ea!

– Nu! Nu m-a atacat nimeni, strigă practic Karina, firea ei rezervată și calmă în mod normal fiind greu încercată. Nervii ei erau făcuți praf. Coborînd glasul, încercă să explice. Am fost, ăăă... adică... am... am avut un accident.

– Un accident! Oh, vai de mine, ce fel de accident? țipă ducesa, cu ochii mari. În toiul nopții, este pur și simplu periculos ca o fată lipsită de apărare să... vai de mine! E șocant, de-a dreptul șocant. Trebuie să intri și să bei un coniac, ca să te calmezi înainte să faci o criză de nebunie, spuse ea și o escortă pe Karina în bibliotecă.

Ducesa o conduse pe Karina spre un fotoliu cu spătarul înclinat și o ajută să se întindă.

– Stai lîngă foc și povestește-ne tot, spuse ea cu ochii mari de surescitare.

Cu mîinile băgate în buzunarele halatului de mătase, ducele își urmă soția, apoi îi oferî Karinei un coniac.

– Da, draga mea, rosti el întinzîndu-i un pahar mare, te rugăm să ne povestești ce s-a abătut asupra ta.

Karina sorbi coniacul și îi zîmbi dolofanei ducese. Avea o față blîndă și Karina o plăcu pe loc. După expresia ei curioasă și ochii cercetători, se părea că rar i se întîmpla să vadă la Grantly, dacă i se întîmpla vreodată, tinere dezordonate și zburlite. Mai ales, nu doamne din Boston.

Ducele, pe de altă parte, părea sincer îngrijorat. Ochii lui pătrunzători erau exact ca ai... nu, își zise ea strângînd din ochi, n-am să mă mai gîndesc la bărbatul acela oribil. Dar îmbrățișarea lor fierbinte prinsese rădăcini în mintea ei cu o claritate supărătoare. Încă mai ardea de pe urma sărutării lui arzătoare.

Inspirînd adînc spre a se calma, reuși să povestească aspectele izbitoare ale aventurii ei, avînd grijă să omită detaliile mai sordide. Sări peste noaptea de la han. Și peste nemernic.

– Vrei să spui că ai venit pe jos tot drumul? Chiar și după ce calul ăsta sălbatic te-a lovit și a fugit? Întrebă ducele arcuindu-și o sprînceană căruntă și bănuitoare.

Karina știa că nu o credea. Adevărul totuși era mult prea scandalos. Dacă ei ar fi știut că își petrecuse noaptea într-un han, cu un străin căruia îi permisesese să-și ia libertăți șocante, și-ar fi format o părere proastă despre caracterul ei. Și pe drept! Nici ei înseși nu-i venea să creadă.

Luă un gît de coniac, apoi se îngrozi. Ce se întmpla dacă o prindeau cu minciuna? Stomacul i se strînse. Ce-o să se facă atunci?

– Ei bine, draga mea, trebuie să fii extenuată, spuse ducesa, pe deplin satisfăcută de povestea cusută cu ață albă a Karinei. Unul din valeți îți va aduce mai tîrziu cuferele. Trebuie să-mi spui mătușa Henrietta.

Karina zîmbi cu căldură.

– Iar dumneavoastră spuneți-mi Kara, așa îmi spuneau toți în Boston.

Mătușa Henrietta oftă fericită.

– Sîntem tare încîntați că tu ai să stai la noi, cu toate că nu te așteptam la ora asta! Ți-am pregătit deja camera.

Ducele se uită lung la Karina și își frecă bărbia.

– Ai nevoie de un doctor, draga mea? Întrebă el. S-ar putea foarte bine ca brațul tău să fie rupt.

Ochii Karinei se măriră.

– Nu! Nu e rupt. Doar lovit, pot să-l mișc, declară ea ridicînd brațul ca să-i dovedească. M... m-am examinat atent și n-am nici un os rupt. Mai aproape de adevăr, fusese deja examinată de nemernicul lasciv. Spre spaima ei, se pomeni întrebîndu-se cîte trupuri de femeie mîngîiase el în viața lui.

– Ce deșteaptă ești! exclamă ducesa pocnindu-și palmele dolofane. Eu nu m-aș fi gîndit niciodată la asta.

„Nu vei ști niciodată cît de deșteaptă“, se gîndi cu jale Karina.

– Nu, spuse gînditor ducele, nici eu.

Karina se simți nenorocită. Ce început groaznic pentru noua ei viață! Dar nu prea avea de ales. Dacă tutorele ei avea să afle vreodată cumplitul adevăr, avea să fie distrusă!

Ușile bibliotecii săriră în lături și ducele se întoarse.

– Oh, Alex! Vino aici. Avem un oaspete neașteptat, spuse ducele uitîndu-se la Karina cu o curiozitate ciudată. Aș vrea să ți-l prezint pe fiul meu.

Karina se ridică de pe fotoliu și își compuse un zîmbet luminos. Își ridică privirea și răsufarea i se opri în

gît. Capul i se învîrte ca un scrînciob și icni moale, apucînd strîns spătarul fotoliului.

Stătea acolo, năucă, amețită, răvășită. Era el! Și nu pierduse timpul, se schimbase urgent în cămașă de noapte și halat. Ăsta da ghinion! Fiul ducelui! Ce situație!

– O plăcere, îngîină el cu ochii licărind de un amuzament drăcesc, în timp ce îi lua mîna și își lipea de ea buzele calde.

Karina simți cum toată culoarea i se scurge din obraji. Inima îi bătea cu furie în piept, iar urechile îi bubuiau ca o tobă. Camera începu să se învîrtă cu ea și se făcu beznă.

– O să leșine, rosti glasul lui nesuferit.

Și leșină.

Karina deschise ochii. Prin cele două ferestre mari, batante, soarele inunda încăperea. Amețită și confuză, se uită în jur, încercînd să-și dea seama unde se află. Se părea că ăsta era dormitorul ei.

Mobila era sculptată în lemn de nuc, cu ornamente bogate de flori și fructe. Patul ei era uriaș. În el puteau să doarmă lejer trei persoane. Baldachinul de deasupra ei era îmbrăcat într-un material trandafiriu, adunat în centru într-un model complicat. Tapetul era presărat cu motive florale trandafirii, albastre și verzi. Era o cameră absolut magnifică, ce nu se compara nici pe departe cu cea pe care o avusese în Boston.

Trăgînd cu coada ochiului la tava cu micul dejun de lîngă pat, cedă în fața răzvrătirii stomacului ei. Era

hămesită. Dădu la o parte învelitoarele și coborî din pat. Zărindu-și imaginea în oglinda mare, izbucni în rîs. Cămașa de noapte a ducesei o făcea pitică. Manșetele de dantelă îi atîrnau peste mîini, iar volanele îi dezgoleau prea mult despărțitura dintre sîni. „Cine m-a dezbrăcat?” se întrebă ea și se lăsă să cadă pe marginea patului. Noaptea trecută! Evenimentele sordide ale zilei precedente îi invadară mintea și, gemînd, își îngropă fața în mîini.

Din fericire, autoînvinuirile ei fură curmate de panică.

Le spusese el? Sări în picioare și începu să măsoare camera în lung și-n lat, rozîndu-și unghia de la degetul mare. Avea să se prefacă total neștiutoare la acuzațiile lui; i-ar fi fost fatal să-și recunoască purtarea. Își trecu degetele prin părul cumplit de încîlcit și oftă nefericită.

Evident, singura persoană sensibilă din casa asta era ducesa. Ea crezuse povestea Karinei fără să clipească.

Mușcînd dintr-o felie de pîine, Karina se afundă în fotoliul mare de lîngă tava cu micul dejun.

În ușa se auzi un ciocănit și mătușa Henrietta băgă capul înăuntru.

– Ah, așadar te-ai sculat, draga mea.

Karina zîmbi și dădu din cap.

– Vă rog să intrați. Mă tem că sînt o pacoste pentru dumneavoastră, spuse ea cu ochii în ceașca de ceai. Ați fost foarte amabili că ați primit în casa dumneavoastră un pîsoi de pripas ca mine.

– Nu vorbi așa. Tatăl tău a fost cel mai bun și mai

drag prieten al lui Charles, draga mea, spuse mătușa Henrietta așezîndu-se pe marginea patului. Luă mîna Karei și o bătu ușor cu mîna ei dolofană.

Kara păru mîhnită.

– Cum adică, cel mai bun și mai drag prieten? Pînă acum două luni, n-am auzit de familia dumneavoastră. Mama mea n-a pomenit niciodată numele dumneavoastră în fața mea.

Mătușa Henrietta își duse repede mîna la gură și păli ușor.

– Ei bine, nu știu de ce n-ai auzit de prietenia lor. Probabil că a fost o scăpare, atîta tot.

– Tatăl meu a murit cînd eram foarte mică. Știu atît de puține lucruri despre el! Cînd l-a cunoscut unchiul Charles?

Mătușa Henrletta oftă.

– Ei bine, draga mea, nu pot să-ți spun decît ce știu eu și nu prea știu multe. Charles mi-a povestit cîteva lucruri înainte să vii să locuiești la noi. Nu cred că fac vreun rău că îți spun, rosti ea uitîndu-se cu nervozitate la Kara. Din cîte am înțeles, tatăl tău a fost unicul fiu al lordului Eden, duce de Ravenwood. Vezi tu, fratele lui Charles a murit cînd Charles era mic, așa că el a rămas singurul copil. Se pare că familiile Dalton și Eden își petreceau toate verile împreună. Tații lor erau prieteni foarte buni. Era normal ca și băieții să lege o prietenie de durată. Cred că au studiat la *Oxford* împreună și au rămas alături în timpul războiului. Tatăl tău a avut, ăăă... un accident nefericit, după cum probabil că știi, cînd tu

erai foarte mică. Cu inima zdrobită de durere, sărmana ta mamă a plecat în America. Avea acolo o mătușă sau așa ceva, cred.

– Verișoara Victoria. A murit acum cîțiva ani. Dar pe mine mă cheamă Simpson, nu Eden.

Mătușă Henrietta își duse din nou mîna la gură. Ridicîndu-se brusc, se bîlbîi:

– Păi, ah, p... probabil că mama ta și-a schimbat numele cînd a ajuns în America. Dar asta nu prea are importanță, se grăbi ea să abandoneze subiectul cu un fluturat al mîinii grăsuțe. Ceaiul se servește la patru în salonul verde. Cu asta, ieși grăbită din cameră într-o mare de tafta purpurie.

Kara își încreți fruntea și rămase pe gînduri. Nu știa ce să înțeleagă din această ciudată dezvoltare.

După ce făcu o baie binevenită și lîncezi cîteva ore în camera ei, Kara coborî la ceai.

Conacul era decorat cu mult rafinament. Tablouri mari străjuiau scara de marmură, unele reprezentînd bărbați călare; pe lîngă acestea, din motive bine întemeiate, Kara trecu repede. Altele însă păreau să fie strămoșii Dalton și ea le cercetă cu interes.

În lumina zilei, holul arăta luminos și vesel. În timp ce pantofii ei de satin lunecau pe podeaua de marmură albă cu negru spre ceea ce bănuia a fi salonul verde, observă că ducesa era excesiv de pasionată de aranjamentele florale.

Adunîndu-și mințile, trase aer în piept și deschise

ușa. Nu avea nici un motiv să fie nervoasă doar pentru că fiul ducelui era un ticălos nesuferit! Iar ea își petrecuse noaptea cu el.

Unchiul Charles se ridică la intrarea ei.

— Ah, draga mea Karina, spuse el luînd-o de mîină și conducînd-o spre o canapea cu dungi albe. Arăți în-cîntător. Te-ai odihnit bine, sper.

Kara zîmbi cald.

— Da, mulțumesc. Sînteți foarte amabil! Trebuie să-mi cer scuze, dar întîmplările din noaptea trecută m-au epuizat complet.

— Prostii! Sîntem ca o familie. Simte-te în largul tău, spuse unchiul Charles bătînd-o pe mîină cu afecțiune.

Kara zîmbi și acceptă o ceașcă de ceai fierbinte. Cum putea acest om atît de fermecător și amabil să aibă un fiu atît de scîrbos? Auzi din partea cealaltă a camerei un chicotit profund, gutural și ridică ochii.

Alex stătea pe pervazul ferestrei, rezemat pe spate cu aroganța-i caracteristică și își sorbea ceaiul. Buzele Karei se strîmbară de dezgust. Javra arăta și mai chipeș acum, dacă așa ceva era posibil. Pantalonii de culoarea cafelei cu lapte, cămașa albă, vesta galbenă de brocart îi veneau ca turnate. Buzele lui se arcuiră ușor ca și cum ar fi știut ce gîndea ea și își înclină capul ca să-i mulțumească pentru compliment. Obrajii Karei se colorară și își ferî iute privirea.

El se ridică și traversă agale camera ca să-și mai toarne un ceai. Atentă să-i evite privirea, Kara își ațînti ochii în poală.

Era nespus de ușurată. Era limpede că el nu relatase nimănui aspectele dezgustătoare ale nopții trecute. Cel puțin în privința asta fusese circumspect. Dar cât oare se putea baza pe discreția lui?

Cel mai bine era să-l ignore pe acest netrebnic îngîmfat. Firește, luxul acesta se dovedi puțin dificil cînd el se tolăni pe canapea lîngă ea. Stătea prea aproape de ea ca poziția să fie considerată decentă. Ascultînd politicoasă conversația ducesei despre vreme, Kara se foi pe canapea, schimbîndu-și locul. Dar, oricît ar fi încercat, nu putea să stea mai departe de mizerabil. Cu cât se strîngea ea într-un loc mai mic, cu atît părea el să se extindă. Fie canapeaua era extrem de strîmtă, fie el era un uriaș.

De cîte ori se retrăgea ea, de atîtea ori venea el mai aproape. Senzația trupului lui lipit de al ei era tulburătoare. Coapsa lui musculoasă era lipită de a ei și căldura trupului lui se scurgea prin muselina subțire, roz, a rochiei ei. Îi era nesuferit de cald. Încercă să-i ignore vecinătatea și să se concentreze asupra conversației.

– Ce-ți face brațul, Karina? întrebă mătușa Henrietta ridicîndu-i volanul de dantelă și uitîndu-se la braț. Charles, părerea mea e că arată destul de rău.

– Mă simt bine, mulțumesc, răspunsé sfioasă Kara și își apăsă ceașca pe farfurioară ca să nu mai zăngăne. Retrăgîndu-se încă un pic, își dresé glasul și schimbă repede subiectul.

– Mi-ar plăcea foarte mult să văd domeniul.

Vrăjit de priveliștea din fața lui, Alex îngîină leneș:

– Serios?

Kara îi adresează o privire rece și politicoasă. Iar el îi zîmbi. Privirea lui era mult prea arzătoare. Înțelegîndu-i mesajul, îi mai aruncă o privire de gheață menită să-i domolească interesul, dar efectul fu contrar.

Era fermecătoare, își zise Alex. Atît de dulce și de sfioasă! Nici urmă din obrăznicătura care fusese cu o seară în urmă. Da, era cea mai drăgălașă ființă pe care o văzuse de nu mai ținea minte cînd. Privirea lui întîrzie pe gura ei și se întrebă cum ar fi fost să sărute pe îndelete acele buze ca un boboc de trandafir. Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, obrajii ei se colorară și genele coborîră.

– Sînt sigură că unul din servitori ar putea să îmi arate domeniul, spuse repede Kara și se mai retrase un centimetru spre marginea canapelei. Mai departe, nu avea unde. Șoldul i se oprise în brațul canapelei.

– Nici nu vreau să aud, spuse el fulgerînd-o cu un zîmbet ștrengăresc. Voi fi fericit să te conduc eu. Privirea lui nesuferită se plimbă pe bustul strîmt al rochiei ei.

Kara se făcu roșie ca focul. Neobrăzatul! Își închipuia oare că era atît de vrăjită de el, încît să-i accepte oferta? Că nu putea să reziste companiei fermecătoare a Excelenței sale?

– Nu, rosti ea repezit. N-am nevoie de serviciile dumitale.

– Dar, draga mea! exclamă stupefiată mătușa Henrietta, Alex ar fi mai mult decît fericit să-ți arate domeniul.

Nu-i așa, Alex?

Pe buzele lui apăru un zîmbet leneș.

– Mmm, da, mai mult decît fericit, spuse el cu un glas care semăna cu o mîngîiere.

Kara îl fulgeră cu privirea. Nerușinarea acestui bărbat chiar nu avea limite? Ochii lui obraznici se plimbau pe ea, sporindu-i tulburarea. Iar zîmbetul ăla era atît de sugestiv, încît ar fi făcut să roșească pînă și o femeie ușoară.

– Poate, zise ea înțepată. S-ar putea să-ți accept oferta.

– Da, spuse ducele. Alex cunoaște domeniul ca ni-meni altul. A crescut aici.

Alex își ridică ceașca.

– Aștept cu nerăbdare să... te conduc, preciză el întîlnind ochii Karei peste buza ceștii.

Roșind pînă la rădăcina părului, Kara își mută privirea. Era un diavol! Dregîndu-și glasul, se întoarse către unchiul Charles și spuse:

– Am înțeles că ați fost bun prieten cu tatăl meu.

Ducele păru surprins.

– Serios? De unde ți-a venit ideea asta? Întrebă el pe un ton devenit dur.

Ceașca mătușii Henrietta zăngăni pe farfurioară și ea se uită agitată la soțul ei. Văzîndu-l încruntat, puse pe masă ceașca și mușcîndu-și buza, spuse moale:

– Mă tem că este vina mea, Charles. Mi-a scăpat azi-dimineață. N- am... n-am vrut să...

– Nu contează, spuse ducele dînd din mînă scurt.

– N-am văzut nici un rău în asta, Charles, îi dădu înainte mătușa Henrietta. La urma urmelor, tot avea să afle odată și-odată.

– Să nu mai discutăm despre asta, se răsti ducele, reducându-și la tăcere soția.

Mătușa Henrietta păli considerabil.

– Nu, firește că nu. N-ar fi trebuit să vorbesc, șopti ea plecându-și capul supusă.

– Nu contează, draga mea. Cum rămîne cu turul domeniului? îl întrebă ducele pe fiul său cu o privire plină de subînțeles.

– Mi se pare o idee excelentă. Alex se ridică repede. Mergem? întrebă el oferindu-i Karei brațul.

Kara îi aruncă o privire rece și îi ignoră brațul. Ridicându-se de pe canapea, se uită de la fața vinovată a mătușii Henrietta la trăsăturile dure ale unchiului Charles și se încruntă. Ce familie ciudată! Ce nu trebuia să știe ea despre tatăl ei?

– Sper că n-am spus ceva deplasat, rosti ea cu reținere.

Unchiul Charles zîmbi forțat.

– Firește că nu, draga mea. Trebuie neapărat să-mi spui ce părere ai despre Grantly după ce-l vezi, spuse el deschizînd ușa și împingînd-o practic în hol.

Ea zîmbi cu tristețe și dădu din cap. Dar nu reuși să se scuture de senzația neplăcută că toți trei îi ascundeau ceva.

Capitolul 3

Alex luă brațul Karei și-l strecură pe după al său în timp ce traversau peluza verde și întinsă care ducea la renumitele grădini Grantly.

– Dă-mi drumul, domnule, șopti ea cu aprindere.

Dar el o ținu și mai strâns.

– Mă simt obligat să rămân pe-aproape, îi șopti el la ureche. Se pare că ai dezagreabilul obicei de a leșina.

Kara deveni țeapănă, dar preferă să-i ignore remarca.

– Spune-mi, rosti el cu un glas jos și moale care o înfioră nepermis de plăcut, a fost doar din cauza mea sau așa leșini tu în prezența tuturor bărbaților?

Ochii ei mari și albaștri scăpărară de mînie.

– Categorie nu!

El rînji. Era un rînjet nesuferit, cu subînțeles.

– Ah. Să ne începem turul cu grajdurile? întrebă el arcuindu-și ironic o sprînceană.

– Nu doresc deloc să rămân în compania dumitale o

clipă mai mult decît este necesar, şuieră ea în surdină şi îşi smulse braţul.

El păru încurcat.

– Poate că grajdurile nu sînt cea mai bună alegere pentru început. Nu prea ai simţul cailor.

– Dimpotrivă, replică ea tăioasă. Întîmplător sînt o călăreaţă cu experienţă.

– Serios? Întrebă el cu îndoială. Atunci să presupun că te pun în încurcătură doar coliziunile aproape mortale?

Ea se opri şi se răsuci în loc, cu faţa la el.

– Domnule, eşti cel mai bădăran bărbat pe care l-am întîlnit! Nu ştiu cum îndrăzneşti să apari în faţa mea după conduita dumatăle revoltătoare din noaptea trecută!

El chicoti uşor.

– Nimeni n-a fost mai surprins ca mine cînd ţi-am aflat identitatea, crede-mă, spuse el tăgădat. Conduita ta din seara trecută mi-a făcut o cu totul altă impresie, te asigur.

– Conduita mea!

– Fii pe pace, secretul tău e în siguranţă în ce mă priveşte. Colţul gurii i se ridică. Nici nu-mi trece prin cap să-i povestesc tatălui meu cum te-ai topit în braţele mele. Ăsta, dulceaţa mea, va fi micul nostru secret.

– Oh, eşti vrednic de dispreţ! replică ea. Şi nu m-am topit. Da, fireşte, ştia că se topise şi acest fapt tulburător continua să o uimească. N-ai nici cea mai mică remuşcare?

– De ce? Întrebă el rezemîndu-şi umărul puternic de un ulm uriaş şi încrucişîndu-şi braţele la piept. Am sa-

vurat fiecare clipă. Și nu mi-aș întuneca mica plăcere pe care am împărtășit-o noi doi cu vreun regret, spuse el privind-o amuzat în ochii albaștri, aprinși de mînie.

– Plăcere! mîrîi ea. Nu ești decît un ticălos iresponsabil. Se pare că nu-ți pasă de reputația dumitale.

El își adună sprîncenele..

– Reputație? întrebă Alex cu un aer ironic, derutat. Ce-o fi aia reputație?

– Aș fi curioasă să știu cu cîte domnișoare aflate la necaz ai frecventat hanurile, șuieră ea.

– De regulă, cînd văd o fătucă în mijlocul drumului, o pun pe seama excesului de băutură sau a ceții, dar, în cazul tău, am avut nenorocul să cad sub vraja ta.

– Oh, sînt flatată, zise ea pe un ton caustic, dar, mă tem, cîtuși de puțin amuzată. Ceea ce dumneata tratezi cu ușurință, pentru mine e un lucru prețios. Și acum, fii amabil și retrage-te. Sînt sigură că ai o problemă presantă de care să te ocupi. Rogu-te, nu mă lăsa să te rețin. Se întoarse cu spatele la el și porni peste peluza verde spre casă.

Alex clătină din cap și rîse, în timp ce se uita cum se îndepărtează cu pașii mari, furioși și hotărîți. Se îndoia că mai există în lume o fată ca ea. Și o dorea mai mult decît dorise vreo femeie de foarte mult timp. Majoritatea femeilor se lăsau sărutate de bunăvoie. Unele, din caleafară de nerăbdătoare, nu mai așteptau și îl acopereau ele cu sărutări nesățioase.

Nu Kara. Ea savurase experiența. Și o trăise cu plăcere în ambele ocazii. Era sigur de asta, în ciuda negărilor ei. Sărutase destule femei în viața lui ca să

recunoască diferența. Admirînd legănatul șoldurilor miciutei vrăjitoare capricioase, recunoscuse oftînd că era un început promițător. Singurul lui regret era că nu seducea copile inocente, indiferent cît de mare era tentația.

Întorcîndu-se acasă, Kara îl găsi pe unchiul Charles așteptînd-o în holul de marmură.

– N-a fost domeniul pe placul tău? o întrebă el mirat.

– Oh, ba da, Alteța voastră, spuse ea repede. Fiul dumneavoastră e cel pe care îl disprețuiesc, se gîndi ea după care adăugă: Mă simt încă puțin răvășită de experiența din seara trecută și m-am gîndit să mă odihnesc un pic pînă la cină.

– Un lucru înțelept, draga mea. Îmi dai voie să spun că semeni bucățică ruptă cu mama ta? Lucrul ăsta m-a izbit de cum te-am văzut azi-dimineață, dar acum și mai mult. Manierele tale, totul la tine este remarcabil.

Inima Karei se strînse de durere amintindu-și de fermecătoarea ei mamă. Reușise pînă acum să dea la o parte durerea, dar iată că revenea cu îndîrjire.

Fruntea ducelui se încreți.

– Îmi pare rău, draga mea, dacă ți-am redeșteptat amintiri dureroase.

– Nu-i nimic, trece. Habar nu aveam că îi cunoașteți pe mama și pe tata pînă azi-dimineață, cînd mătușa Henrietta a menționat că ați crescut cu tatăl meu. Ați fost cei mai buni prieteni? N-am auzit de familia Dalton înainte ca mama... adică, pînă cînd s-a citit testamentul.

– Henrietta ți-a spus toate astea? Ducele oftă nemulțumit. Ce anume ți-a spus? adăugă el privind-o cu

ochi îngustați.

Kara ridică din umeri.

– Nu mare lucru, doar că dumneavoastră și tata ați fost prieteni buni. Un lucru mă nedumerește, totuși, de ce și-a schimbat mama numele în Simpson?

Pleoapele ducelui coboară.

– Henrietta are tendința să exagereze.

– Înțeleg. Atunci dumneavoastră și tata n-ați fost buni prieteni, la urma urmelor?

Ducele clătină din cap în fața firii ei șirete.

– Ah, ei bine, cred că nu e nici un rău dacă știi. Da. Am fost prieteni foarte buni. Îl cunoșteam pe tatăl tău din copilărie, am crescut împreună. Asta a fost demult și nu mai are nici o importanță acum. Privirea lui era melancolică, parcă re trăia vremurile acelea. Tatăl tău ar fi mândru de tine, draga mea.

– Cum era? Întrebă ea abia putînd să-și stăpînească emoția.

Ducele se holbă la ea, parcă surprins de întrebare.

– Era cel mai apropiat aliat al meu, răspunse el. Tonul lui era grav. Îi datorez viața. Am jurat să te apăr și să am grijă de tine.

Kara se încruntă. Ce cuvinte bizare! În momentul de față singura apărare de care avea nevoie era împotriva fiului lui!

– Să mă apărați? Întrebă ea cu un hohot de rîs. De cine sau de ce?

Ducele îi studie îngîndurat fața, dar nu răspunse. Stînjinită de tăcerea care se lăsase, Kara își întoarse privirea spre fereastră.

– Familia tatălui meu locuiește aici? În Anglia?

– Nu, răspunse ducele tăios, tu ești singurul membru al familiei rămas în viață.

Ochii ei uimiți îl fixară și se uită la el interzisă de purtarea lui total schimbată.

– Nu știam. Cunosc atît de puține lucruri despre tatăl meu și tare aș dori să știu mai multe. Vreți să-mi povestiți despre el?

Ducele ridică din umeri.

– Nu e nimic de povestit. Vă iubea mult pe tine și pe mama ta. Asta e tot ce ai nevoie să știi. Nu-ți băga nasul în lucruri care e mai bine să fie uitate, spuse el aspru. Nu-ți vor aduce decît dureri de cap și nefericire.

Uluită, Kara se uita cu ochii mari la bărbatul dur din fața ei.

– N-am vrut să vă supăr, șopti ea moale.

Trăsăturile ducelui se înmuiară și îi zîmbi. Luîndu-i mîna, i-o bătu cu afecțiune.

– Tu n-ai putea niciodată să mă superi, draga mea. Niciodată. Să lăsăm în pace trecutul, vrei?

Total derutată, dar neîndrăznind să împingă lucrurile mai departe, Kara zîmbi cu sfială și se lăsă condusă în holul mare, manifestîndu-și dorința de a-i vedea colecția de artă.

Spre groaza ei, Kara se văzu obligată să-i permită lui Alex s-o conducă la cină. Restul zilei reușise să-l evite pe nemernic, dar confruntarea era inevitabilă.

Imediat ce nu mai puteau fi auziți, el îi spuse cu un glas mieros:

– Așadar, mă consideri un destrăbălat, nu-i așa?

– Știi că te consider un ticălos. Nici un gentleman adevărat nu i-ar vorbi unei doamne cu atîta neobrăzare cum ai făcut dumneata azi după-amiază, șuieră ea.

– Aș vrea să-ți aduc aminte că, dacă nu eram un gentleman, noaptea trecută s-ar fi sfîrșit cu totul altfel, îi suflă el la ureche.

Kara deveni rigidă și strînse din dinți.

– Nu văd cum!

– Din cîte îmi amintesc, erai mai mult decît dornică să continui romanticul nostru preludiu. Trebuie să recunosc că purtarea ta se apropia de frivolitate.

Obrajii ei luară foc de mînie și de rușine.

– N-am fost deloc eu însămi, șopti ea cu aprindere. A... a fost din cauza coniacului. Și d... din cauza stresului.

Alex chicoti ușor la urechea ei. Dacă ar fi știut și despre laudanum, cu siguranță i-ar fi dat în cap! Mai bine să păstreze informația asta pentru el.

– Mă tem că ești fantastic de transparentă, spuse el cu glasul acela profund al lui. Nu te mai chinui să negi că ești puternic atrasă de mine.

– Oh, nu pot să te sufăr!

– Liniște, suflete! Ai intenția să produci scandal pre-tutindeni pe unde te duci?

Ajunseră în sufragerie și Alex îi ținu politicos scaunul.

– Dacă n-ai fi un netrebnic fără scrupule, n-ar fi nici urmă de scandal!

– Ah, da, dar atunci nu m-aș bucura de atenția ta, nu-i așa?

Kara își înăbuși dorința de a-l plesni peste fața-i impertinentă.

– Am convinegrea că ești total irecuperabil, rosti ea în surdină.

Împingându-i scaunul, el se aplecă și îi șopti la ureche:

– Încearcă să vorbești frumos. N-aș vrea să-mi scape vreun cuvânt despre noaptea trecută. Am ciudatul presentiment că toți ceilalți ar avea o părere destul de proastă despre comportarea ta. Răsuflarea lui îi mîngîie gîtul trimițându-i în trup un mic fior de plăcere.

Kara își îndreptă spatele și strînse din dinți. Era cel mai jalnic, cel mai detestabil individ pe care-l întâlnise. Nu găsea cuvinte să-l descrie. Trebuia să-și fi închipuit că aștepta un moment prielnic ca s-o șantajeze.

Ducesa se așeză lîngă Kara.

– Te simți bine, draga mea copilă? Arăți aprinsă la față. Te mai doare brațul?

Kara își coborî genele ca să nu mai vadă rînjetul arogant al lui Alex.

– Mă simt bine.

– Nici un efect neplăcut al nopții trecute? întrebă Alex moale.

Kara îl înfruntă.

– Nimic peste care să nu fi trecut deja, spuse ea cu răceală. Din fericire, n-am rămas cu nici un efect de durată în urma chinului meu. Cu absolut nici unul.

Un zîmbet ironic înflori în colțul gurii lui.

– Eu n-aș fi atît de sigur.

– Alex are perfectă dreptate, spuse mătușa Hen-

rietta. Experiențele astea chinuitoare au adesea efecte de durată.

– Ba chiar foarte des, adăugă Alex surîzind larg.

Kara îl fulgeră cu privirea, iar ochii lui îi răspunseră cu o licărire amuzată.

Ducele se încruntă la schimbul de priviri aproape ostil.

– Karina, sper sincer ca totul de aici să fie pe placul tău, spuse el uitîndu-se scurt la fiul său. Și să te simți bine în noua ta casă.

– Sînt încîntată să cred că Anglia este o țară cu totul aparte, unchiule. În ultimele două zile, am trăit mai multe experiențe bizare decît în toată viața mea petrecută în Boston, zise ea ațintindu-și privirea de gheață asupra nemernicului de peste masă. Într-adevăr, o fată are nevoie de un protector amabil și sînt foarte mulțumită că mama v-a ales pe dumneavoastră.

– Cred că biata micuță are dreptate, Charles. Cînd mă gîndesc la călătoria ei înfiorătoare, mă trec fiorii.

– Nu te mai gîndi, draga mea. Kara este în siguranță acum.

„Așa crezi tu!” se gîndi Kara măsurîndu-l cu dispreț pe nesuferitul ticălos. Un zîmbet domol se răspîndi pe fața lui Alex în timp ce privirea lui impertinentă alunecă de la ochii ei la gura ei cărnoasă.

La sfîrșitul a ceea ce se dovedi o cină absolut îngrozitoare, Kara urcă treptele acoperite cu un covor roșu pentru a se refugia în singurătatea camerei ei.

După ce se răsuci de pe-o parte pe alta mai multe

ore, se hotărî să citească o carte bună care să-i abată gîndurile de la ultimele evenimente tulburătoare. Mintea ei pendula amețită între ochii întunecați și insistenți ai ticălosului Alex și ciudatele vești despre tatăl ei. Înfășurîndu-se în șalul de lînă, se strecură din cameră și, cu lumînarea în mînă, începu să coboare scările în căutarea bibliotecii.

Traversă în picioarele goale podeaua rece de marmură și se furișă în bibliotecă. Focul, încă arzînd în cămin, arunca lumini pîlpîitoare peste vasta colecție de cărți care acopereau pereții din podea pînă-n tavan. Deasupra poliței căminului se afla portretul, în mărime naturală, al unei femei. Ridicînd lumînarea, Kara se uită la tablou și văzu că femeia aceea nu era ducesa.

Ce ciudat, își zise ea și veni mai aproape de portretul magnific prins într-o ramă masivă de aur. Doamna, indiferent cine era, era o făptură șocantă, îmbrăcată într-o rochie de catifea de un roșu aprins și i se părea oarecum cunoscută.

– Este mama mea, rosti din spate un glas profund, extrem de masculin și oribil de familiar.

Kara tresări puternic și, răsucindu-se, se pomeni față în față cu Alex, care stătea tolănit pe fotoliul din fața căminului, cu un pahar de coniac în mînă și cu un picior răsfrînt peste brațul fotoliului, arătînd nerușinat de provocator.

Kara își luă încet privirea de la pielea bronzată acoperită de păr negru ce se vedea prin deschizătura cămășii albe, desfăcute.

– Eu... m-ai speriat, se bîlbîi ea, cu gîtul uscat.

– Așa s-ar părea, răspunse el laconic. Ochii lui arzători se plimbau agale și seducător pe trupul ei.

Kara se foi stînjinită.

– Cum poate să fie mama dumitale? Credeam că mătușa Henrietta...

– E mama mea? întrebă el leneș, legănîndu-și piciorul încățat într-o cizmă neagră, lustruită. Ea este mama mea vitregă, explică Alex cu un zîmbet ușor. Pe mama mea adevărată n-am cunoscut-o. Tata a salvat-o de la ghilotină în timpul Revoluției Franceze.

– Oh, ce romantic, spuse Kara cu ochii la portret.

Alex îi aruncă o privire piezișă. Își dădea seama, oare, cît de ațîțător de pură era? Stînd acolo așa, cu picioarele goale, în cămașa de noapte cu volane și boneta de dantelă, arăta cam de doisprezece ani. Probabil că era un depravat de nu văzuse pînă acum o priveliște atît de fascinantă.

– A adus-o în Anglia și s-a însurat cu ea. A murit un an mai tîrziu, la naștere.

– Oh, îmi pare rău, spuse ea încet.

– Nu trebuie să-ți pară rău, n-am cunoscut-o.

– Dar, de bunăseamă, ți-e dor de ea, nu?

Alex ridică din umeri și își luă privirea de la ea.

– Cum poate să-ți fie dor de cineva pe care nu l-ai cunoscut?

– Simplu, răspunse ea liniștită. Nici ea nu-și cunoscuse tatăl și totuși îi era îngrozitor de dor de el.

– Tata s-a recăsătorit cînd aveam doisprezece ani. N-am avut niciodată mamă. Nici tată, de altfel. Cînd eram mic, era întotdeauna plecat. Așa se face că am

avut Grantly la dispoziția mea. Poate asta explică relele mele purtări. Un zîmbet răutăcios îi apărui pe buze și dădu pe gît coniacul dintr-o înghițitură.

– Probabil că ai avut o copilărie foarte singuratică.

Alex se ridică și dădu din umeri.

– Am avut diverse distracții. Și, nu în ultimul rînd, un tutore excelent și un grajd plin de cai, cei mai buni din Anglia. Și acum, că știi totul despre mine, poate ai să-mi spui de ce ai coborît, roști el luîndu-i lumînarea din mînă.

Glasul lui, ca și zîmbetul, era foarte sugestiv, iar ea se simți brusc jenată, conștientă că purta o cămașă de noapte foarte subțire. Degetele ei se încleștară pe șal, strîngîndu-l mai bine.

– Nu puteam să dorm...

– Te gîndeai la mine, nu-i așa? întrebă el cu o luminiță jucăușă în ochi.

– Nu. Firește că nu, se rătoi Kara, roșind. Am... am venit să iau o carte, adăugă împleticit, dîndu-se înapoi și simțind cum sfîrcurile i se întăresc sub privirea lui arzătoare poposită pe sînii ei care se ridicau și coborau rapid.

Alex îi zîmbi cu indulgență și își trecu degetul în lungul maxilarului ei.

– Și m-ai găsit pe mine, murmură el moale. Ce drăguț!

Cînd el veni mai aproape, Kara făcu încă un pas înapoi și, spre disperarea ei, spatele i se opri în raftul cu cărți. Înghiți în sec. Încă puțin și avea să se pomenească lipită de acel formidabil trup masculin. Numai la gîndul ăsta inima începu să-i bată nebunește în piept.

– Eu... cred că ar trebui să mă duc la culcare, spuse ea cu nervozitate, lingîndu-și buzele și încercînd să-și domolească bătăile furibunde ale inimii. Mi s-a făcut deodată tare somn, spuse ea pe nerăsuflăte. Îi simțea răsuflarea caldă pe obrazul ei și intră în panică atunci cînd el își coborî capul întunecat și îi șopti un glas răgușit:

– Poate că dacă mi-ai da un sărut de noapte bună, m-ai convinge să te las să pleci.

Gura lui era periculos de aproape de a ei. Kara își simțea inima în gît.

– Aș... mai bine nu, strigă ea și trecu pe sub brațul lui, năvălind spre ușă și zburînd spre camera ei, urmărită de ecoul rîsului lui nesuferit.

În dimineața următoare, Kara intră ca o adiere în camera pentru micul dejun și se opri împietrită. Subiectul viselor ei agitate stătea la masă. Ezitînd, se întrebă dacă putea să iasă pe furiș, fără s-o observe. Întorcîndu-se ușor, o luă în vîrfurile picioarelor înapoi spre ușă.

– Pleci atît de repede? întrebă Alex tăragănat. Bucătăreasa va fi foarte dezamăgită. Și-a dat toată silința să pregătească delicatesele astea.

Îndreptîndu-și spatele, Kara se răsuci pe călcîie și veni către masă, așezîndu-se țeapănă.

Sobrul valet îi umplu ceașca și rămase drept în așteptarea instrucțiunilor.

– Mulțumesc, Colins. Ne servim singuri, spuse Alex.

– Cum doriți, milord, zise Collins cu o plecăciune și se îndepărtă, închizînd ușile duble în urma lui.

– Servește-te, te rog, o îndemnă Alex.

La vederea lui, Karei îi pierise foamea. Își simțea stomacul strâns ca o pungă. Fără să gândească, își umplu farfuria cu vîrf.

– Ți-e foame tare, nu-i așa?

Ignorîndu-l, Kara își feri privirea și începu să se joace cu furculița prin mormanul de mîncare din farfurie.

Să-i suporte compania era o treabă, dar conversația era cu totul altceva.

– Sînt încîntat că sîntem singuri, rosti el pe un ton jos și seducător.

Kara tresări speriată.

– Liniștește-te. N-am intenția să te sărut, cel puțin... nu deocamdată.

Deocamdată! Obrajii ei se colorară brusc și își coborî genele. Adresîndu-se lavalierii lui, rosti:

– Domnule, te înșeli dacă-ți închipui o clipă... dacă crezi...

Buzele lui se arcuiră ușor și, aplecîndu-se peste masă, îi luă mîna.

– Cred că ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o.

Ochii ei albaștri se măriră a neîncredere. Mîngîindu-i palma cu degetul mare, Alex continuă:

– Și mai ești și foarte pătimășă, iar asta e o calitate pe care o admir.

Kara își smulse mîna.

– Domnule! Mergi prea departe!

El nu păru deosebit de tulburat. Lăsîndu-se pe spe-teaza scaunului și încrucișîndu-și brațele la piept, îi

studie fața îmbujorată.

– Din vasta ta experiență, cum ar trebui să mă port? Întrebă el înălțându-și o sprânceană de abanos.

Kara îl privi cu răceală.

– N-am nici o intenție să continui discuția asta. Pur-tarea dumatăle este scandaloasă. Cred că îți face plă-cere să cauți să mă șochezi.

– Nu zău, de ce aș vrea să fac asta?

– Nu știu. Cred că din cauză că îți place să mă chinuiești.

– Îmi plac o mulțime de lucruri, o liniști el cu un zîmbet sugestiv, dar să te chinuiesc nu se numără printre ele.

– Ești insuportabil!

– Nu părea să te deranjeze asta noaptea trecută, spuse el cu un zîmbet parșiv.

Kara deschise gura să-i răspundă când ușa se deschise și în încăperea intră unchiul Charles.

– Bună dimineața, spuse el luminos. Luînd loc în capul mesei, se încruntă. Lipsește ceva? Întrebă el observînd expresia îmbufnată a Karei. Nu-ți place mîncarea?

– Ba da, mîncarea e grozavă, răspunse ea cu ochii în ceașca de cafea.

Alex zîmbi. Era un zîmbet arogant și plin de el și Kara simți dorința să-l plesnească peste față.

Ducele își încreți fruntea și își întoarse privirea derutată spre ouăle din farfurie. Se lăsă o tăcere apăsătoare. În cele din urmă, neputînd să mai suporte tăcerea, Kara

își drese glasul și spuse:

– Unchiule Charles, mor de curiozitate să aud totul despre aventurile dumneavoastră în Franța.

Ducele se înecă brusc cu cafeaua.

– Poftim?

– Alex mi-a povestit cum v-ați salvat prima soție. Ce faptă cavaleriească!

Unchiul Charles îi aruncă o privire acuzatoare fiului său. Alex ridică mîna în semn de apărare.

– Te asigur că n-am pomenit decît despre felul spectaculos în care ai salvat-o pe mama.

– Și aș paria că ai exagerat din belșug. Draga mea Kara, Alex are darul de a dramatiza. Nu trebuie să crezi tot ce spune.

Kara își zise că în reacția unchiului Charles era ceva mai mult decît modestie. Intrigată, întrebă:

– A fost și tatăl meu în Franța cu dumneavoastră?

Ducele își coborî privirea în farfurie.

– Ăăă, nu.

Unchiul Charles era un mincinos și jumătate. Kara știu imediat că tatăl ei fusese în Franța. De ce atîta discreție? Ce era de ascuns? Ce familie ciudată, secreteasă!

Ducele își împinse la o parte farfuria neatinsă și își consultă ceasul de buzunar. Ridicîndu-se, spuse întunecat:

– Putem să schimbăm o vorbă în birou, Alex?

Alex dădu din cap și își urmă tatăl. Kara scose un oftat de ușurare și luă furculița. În sfîrșit, putea să mă-

nînce în voie.

După micul dejun, Kara fu informată că mătușa Henrietta avea o durere de cap cumplită și stătea în pat, așa că se hotărî să exploreze domeniul pe cont propriu. Plimbîndu-se prin holul lung, placat cu marmură, recunoscuse în dreapta ușa bibliotecii, iar în stînga salonul în care familia își luase ceaiul cu o zi înainte. Dar unde ducea ușa asta din față?

Venind mai aproape, auzi înăuntru voci. Erau unchiul Charles și Alex. Evident, acesta era biroul. Era pe punctul de a se îndepărta spre a cerceta o altă ușă închisă, cînd își auzi numele. Se apropie și mai mult și își lipi urechea de ușă, încordîndu-se ca să audă conversația.

– Nu știe nimic, spuse Alex.

– Nu, dar nu e proastă! Cu lăudatul tău protestesc și cu gura spartă a Henriettei e de așteptat să intre la idei. N-a fost înțelept din partea ta să pomenești de Franța.

– A fost un comentariu absolut inofensiv. Oricine putea să i-o spună. Nu trebuia decît să întrebe de tablou. Oricum, e o poveste destul de banală. Ce poate deduce ea din acțiunile tale în Franța?

– Poate deduce implicarea tatălui ei! Lucru pe care, dă-mi voie să-ți amintesc, aproape că l-a făcut.

– Totul e de domeniul trecutului.

– Chiar și așa, nu vreau să știe nimic despre asta! Nu sînt pregătit să-mi asum riscul ăsta.

– Ei, hai, tată, dintre toți ea e cea mai îndreptățită să știe.

Kara auzi pe cineva dregîndu-și glasul cu zgomot în

spatele ei. Îndreptându-se brusc, se răsuci pe călcîie și se pomeni față în față cu fidelul Collins. Jena ei nu cunoșcu limite.

– Pot să vă ajut cu ceva? Întrebă Collins pe un ton uscat și condescendent.

Roșie la față, Kara clătină din cap.

– Nu, eu... tocmai... ăăă...

– Trăgeați cu urechea?

Obrajii Karei se făcură stacojii.

– Voiam să... adică, mă întrebam unde... asta, unde duce ușa asta. Știi, explorez domeniul.

– Înțeleg. Țsta e biroul.

– Ah. Da. Biroul. Deci așa. Mulțumesc. Acum am să-mi continui plimbarea.

– Cum doriți, domnișoară Karina.

– Oh, ah, Collins, adăugă ea ezitant, aș prefera să nu pomenești de acest mic... incident.

– Să-i spun Excelenței sale că l-ați căutat?

– N... nu. Nu e nevoie. Mulțumesc.

Adunându-și fustele, urcă în fugă scara rugîndu-se ca valetul să nu îi dea în vileag crasa indiscreție. Era destul de rău că fusese prinsă trăgînd cu urechea de către valet, dar dacă unchiul Charles ar fi aflat asta, ar fi fost îngrozitor de jenant.

Ascunsă în siguranță în camera ei, reflectă asupra conversației pe care o auzise. Totul era teribil de încurcat. În ce poveste înspăimîntătoare fusese implicat tatăl ei, atît de groaznică, încît unchiul Charles voia să i-o țină ascunsă? Era clar că amîndoi fuseseră băgați

în ceva. Dar de ce ea nu auzise niciodată de familia Dalton? Unchiul Charles îi spusese că o cunoscuse pe mama ei și că fuseseră buni prieteni. Era limpede că drumurile lor, viețile lor se întrepătrunseseră.

Curiozitatea o măcina. Trebuia să afle mai multe despre tatăl ei. Ca fiică, merita să afle. Oare nu spusese Alex că avea tot dreptul să știe? Doamne Dumnezeule, ajunsese să fie de acord cu el? Se crispă la gândul ăsta și dădu la o parte draperiile de catifea trandafirie ca să se uite în curtea de dedesubt.

Alex era acolo, călare pe Goliat și vorbea cu grăjdarul. „Perfect, își zise Kara, ticălosul pleacă.“

Era îmbrăcat corespunzător: în afară de albul cămășii și lavalieră, era tot în negru. Ce ținută perfectă pentru discipolul diavolului! murmură Kara și preferă să ignore faptul că, de asemenea, arăta magnific de elegant. Părul lui negru ca pana corbului și profilul cizelat creau un tablou de o masculinitate irezistibilă. Ca de obicei, la vederea lui, pulsul i-o luă la galop. Alex își înalță brusc ochii spre clădire și, spre groaza ei, o zări la fereastră. Avu chiar îndrăzneala să-i zîmbească. Ba și să fluture mîna în semn de rămas bun.

Kara icni și făcu un pas înapoi. O văzuse! Una era să tragi cu ochiul la un bărbat de la distanță sigură și cu totul alta să fii descoperită. Cum avea să supraviețuiască rușinii ăsteia?

Capitolul 4

Alex era foarte supărat! Scosese sufletul din Goliat ca să ajungă la timp la întâlnirea cu Sir Gilbert, doar ca să descopere că Gilbert fusese reținut în altă parte.

Servindu-se cu un pahar de coniac francezesc din rezerva lui Gilbert, încercă să aștepte cu răbdare. Gîndurile îi fugiră spre Kara și pe față îi înflori un zîmbet. Era o mîină de fată. Îndiscutabil, cea mai pătimașă femeie pe care o cunoscuse.

Da, se gîndi el cu un zîmbet lacom în timp ce își sorbea coniacul, aștepta cu nerăbdare următoarea lor întâlnire. Era convins că o să fie un deliciu. Trebuise să apeleze la toată stăpînirea de sine ca să se rupă de lîngă ea și să vină la Londra. Și pentru ce?

Gilbert ar face bine să dețină informații la zi privitor la cazul Bouchard.

Șiretul vulpoi Bouchard îl scosese nu o dată din minți pe Alex. Dar, de data asta, Alex avea convingerea că îl va prinde pe ticălos. La urma urmelor, nu erau chiar atît

de multe locuri în care un trădător se putea ascunde. Porturile erau puse sub urmărire, iar Bouchard nu era chiar atât de prost ca să încerce încă o dată să fugă în Franța.

Timp de trei ani, Bouchard îi scăpase lui Alex. Era un adversar deștept, păcălindu-l pe Alex, dîndu-se drept lordul Robert Collins, apărătorul regatului.

Foindu-se nemulțumit în fotoliu, Alex reflectă asupra prieteniei strînse care îi unise cîndva. În tot acel timp, Bouchard le furnizase forțelor lui Napoleon informații detaliate despre apărarea britanicilor, informații pe care, din nebăgare de seamă, i le dezvăluise el, Alex. Nu avea să-și ierte niciodată că provocase pierderea atîtor vieți britanice fără să știe.

Dădu pe gît restul de coniac și își mai turnă un pahar. Mîinile îi începură să asude doar gîndindu-se la trădătorul de Bouchard sau cum dracu' își mai zicea acum. Pentru prima dată în viață, Alex ardea de nerăbdare să ucidă un om.

– Ah, Dalton, spuse Sir Gilbert închizînd ușa după el. Scuză-mă că te-am făcut să aștepți.

Alex se întoarse fulgerător spre el.

– Ce vești? întrebă el nerăbdător.

Gilbert se duse spre masă și își turnă un coniac.

– Nimic despre Bouchard, dacă asta sperai.

– Atunci ce dracu' e atât de urgent? mîrîi Alex.

Gilbert trînti pe masă paharul de cristal și răspunse cu răceală:

– Nu uita că biroul ăsta are și alte atribuții decît să-ți

satisfacă dorința de răzbunare. Bouchard este una din multele probleme. Va fi timp suficient să ne ocupăm de el mai târziu. Mai bine te-ai concentra asupra sarcinii noastre actuale.

Alex strînse din dinți.

– Și care ar fi asta, mă rog? scrîșni el.

– Ești în temă, desigur, cu Tratatul de la Paris, spuse Gilbert răsfoind hîrțile de pe birou.

Alex dădu din cap.

– Atunci știi și cît de firav este.

– Cît de firav poate fi? pufni Alex. Uiți că micuțul general este pus în siguranță la păstrare în sudul Atlanticului.

– S-ar putea, dar avem multe de pierdut dacă pacea nu durează. Membrii Cvadruplei Alianțe sînt hotărîți să mențină pacea.

– Nu-ți împărtășesc îngrijorarea. Napoleon și-a mîncat ultimele o sută de zile.

Neconvins de scepticismul lui Alex, Gilbert continuă.

– După cum știi, Anglia are interesul ca Ludovic al XVIII-lea să rămînă rege.

Alex oftă din greu. După părerea lui, regele Franței era o marionetă mînuită de Talleyrand.

– Tronul lui Ludovic e sigur.

– Da, dar invazia din martie a lui Napoleon nu poate fi trecută cu vederea.

– Iar regaliștii și-au lansat teroarea albă împotriva bonapartiștilor, spuse plictisit Alex. N-ai să mă faci nicio-dată să cred că francezii ar primi cu brațele deschise pe

vreunul din susținătorii lui. Cu toții îl ascultă dictându-și autobiografia pe Sfînta Elena.

– În particular, îți împărtășesc părerea. Totuși, în mod public, trebuie să iau în serios îngrijorarea. Nu uita tulburările din țară. Cei care doresc să zdruncine puterea ar putea profita de problemele economice.

Alex nu era străin de criza economică. Rata șomajului era uluitoare și mulți oameni erau nemulțumiți, gata să împărtășească părerea lui William Cobbett despre reforma parlamentară.

– Și ce vrei de la mine? Să mă duc în Franța și să le cer celor cîtorva instigatori rămași să mărturisească? Sincer, Gilbert, asta e pierdere de timp! Franța e dominată de moderați, care îl sprijină pe ducele Richelieu și politica lui. Refuz să cred că cineva din Franța ar dori un alt război.

– Cu toate acestea, se răsti iritat Gilbert, vei face unele cercetări. Cei care se opun Legii grîului ar avea de profitat de pe urma deteriorării situației economice și sociale din Anglia. Să nu uităm masacrul de la Peterloo.

Era puțin probabil ca Alex să uite. Sute de oameni fuseseră răniți, unii chiar uciși, la o manifestație în favoarea abrogării Legii grîului și înfăptuirea reformei parlamentare.

– Cine știe unde ne va duce această agitație radicală? spuse Gilbert sprijinindu-și bărbia în mîini. Doar dacă, firește, nu preferi să însărcinez un alt agent.

Alex se crispă.

– Nu, spuse el încordat, fixîndu-l pe Gilbert cu o

privire de gheață. Mă descurc eu. Când plec în Franța?

– Nu pleci.

Alex se încruntă.

– La sfatul tău, l-am cooptat pe Daniel Rutherford. Deja investighează orice verigă posibilă.

Alex pufni. Putea să-și imagineze ce investiga bunul său prieten Daniel, iar asta nu era o conspirație!

– Complotul, dacă există, poate fi pus la cale în țară.

Fruntea lui Alex se înnegură.

– De către cine? Și în ce scop? Întrebă tăios.

Un zîmbet domol apăru pe fața lui Gilbert.

– Asta trebuie să afli dumneata.

– Kara, strigă unchiul Charles din ușa biroului său, vrei să vii puțin?

Zîmbetul Karei păli în timp ce intra în cameră, căci expresia feței ducelui era serioasă.

– Te rog să iei loc, -spuse el glacial.

În timp ce se așeza pe fotoliul din piele maro, Kara observă un bărbat stînd în picioare lîngă cămin și se încruntă. După cum era îmbrăcat, ghici că era de la țară.

– Îl recunoști pe acest om? Întrebă unchiul Charles pe un ton rece.

Încrețindu-și nedumerită fruntea, ea se uită la bărbat.

– Nu, răspunse ea clătînînd din cap și întrebîndu-se de ce Dumnezeu unchiul Charles îi punea o asemenea întrebare.

– Nu l-ai mai văzut niciodată în viața ta? insistă ducele.

Ochii Karei se îngustară și se uită încă o dată la bărbatul cu haine ponosite.

– Nu. Niciodată.

– Ea este aceea, Excelența voastră, exclamă bărbatul învîrtindu-și pălăria jerpelită în labelle murdare. Am văzut-o cu el în hanul meu. A dus-o direct la etaj, a dus-o. Era nerăbdător să ia o cameră...

– Ajunge! mîrîi ducele. Nu-ți permit să-i aduci asemenea acuzații domnișoarei Simpson în casa mea!

Panica puse stăpînire pe Kara. Inima îi bătea atît de tare, încît se aștepta ca în orice clipă să-i sară din piept. Omul ăsta o văzuse la han cu Alex! Camera se învîrtea cu ea. Avea să leșine chiar acolo, pe loc. Nu. Nu putea să leșine în fața unchiului Charles. Inspirînd adînc, încercă să se calmeze. Țăranul ăsta nu putea dovedi nimic.

– Nu acuz! strigă oribilul om. Țăsta-i adevărul! Soția mea și cu mine ținem un han respectabil. I-am spus-o și lui în noaptea aia. O pot dovedi, să știți. I-au văzut și alți oameni. Întrebați-i, dacă nu mă credeți.

– Fiul meu, marchizul de Overfield, a fost înștiințat de afirmațiile tale nedovedite. Trebuie să sosească acasă în seara asta. Dacă încerci să defăimezi bunul nume al familiei mele sau al domnișoarei Simpson, îți vei dori să nu te fi născut, îl asigură ducele cu un glas înspăimîntător.

– Nu cer decît ce mi se cuvine. Excelența sa mi-a promis cinci lire ca să păstrez tăcerea și îmi vreau banii.

– Atunci îți sugerez să-ți întrebîi nevasta de ei. Și

acum, ieși afară! îl expedie ducele cu dezgust.

Ca la comandă, Collins deschise ușa și, ursuz, îl scoase din cameră pe bărbatul arțăgos.

Kara nu îndrăzni să-l privească în ochi pe unchiul Charles. Ce avea să se facă? „Minți!” îi șopti un glăscior din străfundurile minții. E singura cale de ieșire. Dar ea nu putea. Dacă omulețul acela infect aducea martori? Ce avea să se facă atunci? Trebuia să spună adevărul. Doamne sfinte, ce situație groaznică! Așteptă cu nervozitate cuvenitul interogatoriu. Dar acesta nu veni. În loc de asta, unchiul Charles se așeză calm la biroul lui și așteptă ca ea să vorbească.

– Eu... nu știu ce să spun, unchiule, rosti Kara cu gâtul uscat.

– Am să aud ce are de spus Alex despre problema aceasta. Atunci vom hotărî ce este de făcut, spuse el scurt și se aplecă asupra hîrtilor reluîndu-și lucrul.

Ridicîndu-se, Kara se apropie de biroul lui cu picioarele tremurîndu-i îngrozitor.

– Unchiule, eu...

Fără să ridice vocea, ducele rosti înghețat.

– Du-te în camera ta. Vom discuta problema asta mai tîrziu.

Nici dacă ar fi pălmuit-o nu s-ar fi simțit mai rănită.

– Da, spuse ea încet și reuși cumva să ajungă la ușă. Cu mîna pe clanță, ezită în prag. Unchiule, doar nu credeți că... eu...

El își continuă lucrul de parcă nu s-ar fi petrecut nimic deosebit.

– Cred că s-a făcut o eroare gravă. Ridicîndu-și privirea, adăugă aspru: Să nu spui nimănui nimic despre asta. Mai ales Henriettei.

Kara dădu din cap și ieși în grabă. Ajunsă în camera ei, se aruncă pe patul uriaș și izbucni în lacrimi. Nimeni nu merita atîta ghinion într-o singură viață. Oare ce făcuse de abătuse asupra ei această soartă rea?

Cînd Kara deschise ochii, în cameră era întuneric. Probabil că plînsese pînă adormise. Realitatea se prăbuși asupra ei și o cuprinse groaza.

Un ciocănit în ușă o făcu să tresară.

– C... cine e? întrebă cu un glăscior plîngăreț.

Violet, servitoarea, băgă capul pe ușă.

– Excelența sa și stăpînul cel tînăr vă așteaptă în bibliotecă, domnișoară.

– Cobor imediat, reuși Kara să răspundă. Coborînd cu greu din pat și se împletici spre lavoar.

Uitîndu-se în oglindă, își recunoscua fața, dar nu și ochii umflați și părul ciufulit. Repede, se spală pe față cu apă rece și își perie părul încîlcit, într-un efort de a mai remedia ceva din înfățișarea ei jalnică.

Coborînd scara cu picioare tremurînde, se simțea ca eroina pe care o văzuse cîndva într-o piesă la Boston mergînd curajoasă să-și audă condamnarea la moarte. Numai că ea nu se simțea curajoasă; se simțea bolnavă.

Nu era vinovată de nimic, își zise ea, adunîndu-se pentru bătlie. Trase adînc aer în piept și își mobiliză tot curajul. Cu capul sus, deschise ușa bibliotecii.

Camera era slab luminată și draperiile trase amenințător. Confruntată cu prezența unchiului Charles și a lui Alex, toată bărbăția i se evaporă și o apucă amețeala.

Alex stătea în picioare lângă cămin, cu un picior pe grătar și o mână sprijinită de poliță, cealaltă în buzunarul pantalonilor cafenii. Chiar și acum, în plină criză, arăta dezgustător de elegant. Cum putea să-l găsească chipeș pe ticălos într-un moment ca ăsta? se întrebă ea blestemându-și în gând inima că o luase la goană la vederea lui.

Studiind flăcările, el nu-și ridică privirea la intrarea ei. Fața lui avea o expresie întunecată. Probabil că situația era gravă, căci nu-l mai văzuse pînă acum serios și rece.

Unchiul Charles vorbi:

– Alex mi-a povestit totul, spuse el cu un oftat. Știam eu că te eschivezi de la răspunsuri precise în dimineața cînd ai sosit aici. Dar, mărturisesc, nu mi-am imaginat asta.

Stomacul Karei se strînse. Cerule! Nu totul! Ochii îi fugiră spre chipul sobru al lui Alex. Se rugă ca el să nu fi povestit toate detaliile acelei povești urîte. Era destul de rău să te retragi într-un han, cu un străin, dar și să-l săruți era de-a dreptul oribil. Și să-ți petreci noaptea cu el! Asta era absolut șocant.

Reușind să-și regăsească glasul, zise:

– Să știți că insinuările acelui om groaznic sînt minciuni.

– Am știut tot timpul asta. Cred că pot spune cu mîna

pe inimă că ești castă, draga mea. Problema e ce să facem».

– Poate dacă i-ați plăti cât cere... începu ea, dar Alex o întrerupse.

– Refuz să-i plătesc acelui neisprăvit un penny!

– De ce atîta îndărătnicie acum? întrebă ea. Dumeata ai pornit întreaga poveste plătindu-i nevastei lui cinci lire.

Alex își înălță capul și o fulgeră cu privirea.

– Ei bine, domnișorico, spuse el printre dinți, dacă nu te fiții prin mijlocul drumului pe o noapte neagră ca smoala, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat.

– Mă fițiiam! Animalul dumitale uriaș a dat peste mine! Am noroc că sînt în viață.

Gura lui Alex se strînse de mînie într-o linie subțire.

– Tu ai insistat să fii dusă la han!

– Categorie nu mă așteptam că o să mă duci în brațe și ai să ceri o cameră, ca și cum aș fi fost... aș fi fost o tîrfă! Dar presupun, continuă ea punîndu-și mîinile în șolduri, că-ți petreci atîta timp cu femeile ușoare că nu mai știi care e diferența!

Mușchii obrazilor lui se încordară amenințător.

– Dacă nu te-a lăsat memoria, începu el sarcastic, tu ai fost cea care te-ai oferit să-mi plătești serviciile și nu invers. Se pare că îți convine să uiți că ai leșinat în brațele mele. Ce-ai fi preferat să fac?

– Orice, numai să nu-ți petreci noaptea în patul meu, se rățoi ea, dîndu-și pe spate capul ca să-l înfrunte cu privirea.

– Nu mi s-a părut că ți-a dispăcut noaptea aceea, mai ales după ce te-am sărutat. Ai înviat în brațele mele.

Înainte de a-și putea controla impulsul, mîna ei zvîcni în sus și îl palmui cu forță peste față. Zgomotul plesnirii reverberă în liniștea din bibliotecă. Uluită, Kara rămase nemișcată.

Urma loviturii lăsa o pată roșie pe obrazul lui. Se uită lung la ea, ochii lui arzători sfredelindu-i pe ai ei.

– Ei bine, șopti ducele, văd că ne confruntăm cu o situație grea.

Adînc rușinată, Kara lăsa ochii în jos. În mod normal nu era o persoană violentă. Se părea că nemernicul îi scotea la suprafață ce avea mai rău în ea.

Alex traversă camera și își turnă un pahar de coniac. Dîndu-l pe gît, spuse înghețat:

– Foarte grea.

Kara își trecu nervoasă mîna prin păr și se agăță de spătarul fotoliului de lîngă-cămin.

– Draga mea, spuse unchiul Charles, ne place sau nu, ai fost compromisă. Există un singur mod de a rezolva această...

– Mărită-te cu mine, interveni brusc Alex.

– Poftim? Întrebă ea ascuțit. Ești nebun? Ochii ei albaștri se măriră de șoc și neîncredere.

– Nici pe mine nu mă încîntă perspectiva de a avea ca mireasă o scandalagioaică, îi răspunse Alex cu asprime.

– Mă tem că Alex are dreptate, Kara. Asta e singura cale.

Kara clătină din cap cu sălbăticie și strigă:

– Nu e singura cale! Nu vreau să mă mărit cu tine!

Alex îi întîlni privirea ostilă cu o dușmănie egală.

– Ba da, ai să te măriți, o contrazise cu fermitate.

Ochii ei albaștri și furioși se îngustară.

– Nu mă poți sili să mă mărit cu tine! spuse ea cu aprindere.

– Chiar nu pot? o înfruntă cu ochii licărind primejdios.

– Nici un scandal n-a amenințat vreodată această familie, interveni cu asprime unchiul Charles, și n-am să tolerez unul acum. N- am de gînd să-l plătesc pe acel om. Șantajul nu face decît să ducă la alt șantaj. Fără îndoială, se va întoarce cu cine știe ce prieten.

Kara se uită la unchiul Charles interzisă.

– Dar chiar dumneavoastră ați spus că toate astea sînt minciuni. Știți că a spus neadevăruri. Ce contează părerile celorlalți?

– Nu poți fi serioasă? întrebă unchiul Charles de-a dreptul înspăimîntat. Trebuie să înțelegi gravitatea faptului de a-ți fi petrecut noaptea într-un han cu un bărbat care nu e soțul tău.

Kara bătu din picior.

– Nu mi-am petrecut noaptea! strigă ea înnebunită.

– Despici firul în patru, mîrîi iritat Alex.

– Nu s-a întîmplat nimic! Trebuie să-i spui că nu s-a întîmplat nimic! Nu sînt vinovată de nici o faptă rea. Asta ar trebui să fie important.

Alex clătină din cap.

– E o problemă de onoare, Kara.

– Onoare! se strîmbă ea. A cui? A ta? E caraghios! Virtutea mea este încă intactă și cu asta punct!

– Ai scăpat ca prin urechile acului, murmură Alex.

Obrajii ei luară foc. Își mușcă buza și se trînti pe canapea. Toate astea nu se întîmplau. Nu puteau să se întîmple. Nu erau decît un coșmar lung și chinuitor. Cîrînd, foarte cîrînd avea să se trezească în camera ei din Boston, alături de mama ei.

– Gîndește-te la ce spui, Kara, rosti unchiul Charles. Compromiterea e compromitere. Trebuie să facem lucrul onorabil. Este singurul mod de a evita dizgrația totală.

– Nu mai spuneți asta! strigă ea acoperindu-și urechile.

– E de datoria mea să mă însor cu tine, confirmă Alex cu mai multă sinceritate decît îl credea în stare. Indiferent dacă îți place sau nu, cert este că ești compromisă. Nu pot să abat și mai multă rușine asupra familiei mele sau a ta. Trebuie să-ți ofer protecția numelui meu.

Kara își simțea inima grea.

– Dacă știai că o să se ajungă la această calomnie, de ce m-ai dus la han și ți-ai petrecut noaptea în camera mea? întrebă ea chinuit.

Alex lăsa să-i scape o înjurătură înăbușită.

– Parcă am mai vorbit de asta, se răsti el iritat. Tu mi-ai cerut să te duc acolo. Luîndu-mă după purtarea ta impertinentă, normal că am presupus că ești o fată de rînd. Ce altceva trebuia să fac? Să te las să zaci în drum?

– Oh, da. Acum îmi e foarte clar, spuse Kara pe nerăsuflăte. Dacă eram o fetișcană din clasa de jos ar fi fost absolut acceptabil să mă duci la etaj și să te culci cu mine. Spune-mi, Excelență, câți bani dai de obicei ca să eviți genul ăsta de scandal? Întrebă ea cu venin.

– Poate ți-ar fi mers mai bine cu ceilalți oaspeți ai hanului, mîrîi el cu ochii scăpărînd de mînie. Dacă memoria nu mă înșeală, păreau să te placă foarte mult.

– Poate mi-ar fi mers, i-o întoarse ea. În nici un caz nu putea fi mai rău de atît.

– Oare? Își înălță Alex o sprînceană.

– Este evident că simțul onoarei pe care îl ai nu îți cere să te însori cu toate femeile a căror onoare o pui în pericol. Altfel ai fi poligam, pe cît ești de libertin.

– Dacă nu te porți ca o doamnă, nu meriți să fii tratată ca o doamnă, mîrîi Alex.

– Alex! interveni ducele. Îmi ajunge cît am auzit în seara asta. Să trecem la probleme serioase. Va trebui să procur o autorizație specială. Nu cred că va fi o problemă întrucît îl cunosc personal pe arhiepiscopul de Canterbury.

– Unchiule, ascultă-mă bine! strigă Kara gîfîind de indignare. Nu mă mărit cu... cu această lichea!

– Această lichea este fiul meu, marchizul de Overfield, lordul Alexander Charles Edward Dalton. Curînd vei fi următoarea marchiză. Altfel ai să rămîi în camera ta și n-ai să primești decît pîine și apă pînă îți vine mintea la cap.

– Prefer orice, decît să mă mărit cu el!

Unchiul Charles îi zîmbi cu răceală.

– Ai un păr atît de frumos, Kara, spuse el pe un ton sumbru, ar fi păcat să rămîi fără el.

Kara scoase un strigăt de groază și se holbă înspăimîntată la omul devenit dintr-odată aspru în fața ei.

– Tată! rosti tăios Alex.

Ducele își reduse fiul la tăcere ridicînd mîna.

– Nu mă subestima, draga mea, continuă el cu duritate. Nu sînt un om sever, dar mă văd obligat să mă comport ca atare. Tatăl tău și mama ta mi te-au dat în grijă ca tutore legal și aș da dovadă de neglijență dacă aș permite ca reputația ta să fie terfelită.

– Nici unul din voi nu vă gîndiți la binele meu! Nu vreți decît să vă apărați prețiosul vostru nume. Unchiule Charles, ești cel mai egoist om pe care l-am cunoscut! M-ai înșelat de la bun început în privința tatălui meu, iar acum... acum dorești să mă silești să mă mărit cu fiul dumitale. Am dreptul să fiu fericită. Am dreptul să mă mărit din dragoste, cînd mi-o veni timpul...

– Dragoste! exclamă Alex și clătină din cap. Mă tem că ai citit prea multe cărți, inimioară. Dragostea este pentru poeți și pentru proști, spuse el cu un glas plin de sarcasm.

– Crezi că onoarea ta e tot ce contează? se răsti mînioasă Kara la el. Sentimentele mele n-au nici o importanță? ✓

– Onoarea e cu mult superioară insipidei tale noțiuni de dragoste, spuse Alex nepoliticos.

– Vorbești ca un bădăran.

– Liniște! tună unchiul Charles. Aveți toată viața la dispoziție să vă certați. Se uită o clipă la ea, cu o privire rece și implacabilă. Sînt sincer mîhnit că ai o astfel de părere despre mine. Dă-mi voie să te asigur că ai înțeles foarte greșit situația. Privirea lui se mută de la Kara la Alex și spuse cu hotărîre: Trebuie să luăm măsurile potrivite și să îndreptăm această situație neplăcută. Tatăl tău, Harry, nu mi-ar ierta niciodată dacă aș lăsa ca această calomnie să se împrăștie. Sincer să fiu, nû îți prea înțeleg aversiunea față de această căsătorie. Dar vă veți căsători!

Pe obrajii Karei se rostogoleau lacrimi fierbinți.

– Niciodată! N-am să mă mărit cu el! strigă ea și ieși în fugă din cameră.

– Kara! strigă Alex și dădu să plece după ea, dar ducele îl prinse de braț.

– Las-o! A trecut prin atîtea în ultima vreme. Are nevoie de timp. Își va reveni ea.

Alex clătină din cap și își trecu degetele prin păr. Oare își va reveni? Doamne, ce ostilă era! Fărîma de om era mai puternică decît părea. Își frecă obrazul care încă îl mai ustura de pe urma palmei primite.

Alte femei ar fi fost încîntate de perspectiva de a se mărita cu unul dintre cei mai înstăriți lorzi din regat. Nu Kara. Imprevizibila americană fermecătoare era plină ochi de foc și gheață. Al naibii țînc! Nu știa că era o onoare să devină marchiză? De ce nu se gîndea la asta în loc să o țină întruna cu prosteasca noțiune de dragoste? Ce încurcătură a dracului!

Alex se mîndrise întotdeauna că se gîndea rar, dacă se gîndea totuși la căsătorie. Dar și în acele rare ocazii, femeia în cauză era un subiect maleabil pe care îl putea ușor controla. Nu o mică scorpie cu gura mare precum Kara.

La început și el se făcuse livid cînd primise biletul tatălui său. Dar apoi judecase că hotărîrea pe care o luase tatăl lui avea un merit indiscutabil. Mai ales dacă se gîndea la minunatele nopți de dragoste pătimașă ce aveau să vină.

La vremea cînd ajunsese la Grantly era pe deplin încîntat de soluția tatălui său. Se așteptase că ea va opune rezistență la început, dar, de bunăseamă, cînd avea să înțeleagă că va deveni lady Dalton, firește că avea să se topească în brațele lui.

Îmbîlînzirea firii ei năvălase avea să-i solicite întreaga atenție. Buzele i se arcuiră ușor. Avea să-i schimbe atitudinea față de el. Pentru el, a face o femeie să se îndrăgostească de el era o adevărată provocare. Pînă acum nu se mai întîlnise cu așa ceva, dar era adevărat că nici nu cunoscuse o femeie precum Kara. Avea mai multă viață decît majoritatea și de două ori mai multă inteligență ca oricare dintre femeile cunoscute, lucru care, destul de ciudat, îl încînta.

Kara avea să fie fericită ca soție. Pînă la urmă. O să aibă el grijă de asta. Și ce amuzantă promitea să fie seducerea!

Totuși aceste împrejurări stînjenoare nu prea erau faste. Un început de rău augur pentru o căsnicie. În mod

normal, nu te însori cu cineva doar ca să-i salvezi onoarea. Firește că ar fi fost mult mai bine să-i fi făcut curte înainte de căsătorie. Dar aranjamentul ăsta nu era pe deplin nesatisfăcător.

– Asta da femeie! spuse unchiul Charles întrerupându-i gândurile.

Alex se strîmbă disprețuitor. Ducele zîmbi.

– În locul tău aş fi foarte atent. E temperamentală ca tatăl ei. Ți-ai găsit nașul, băiete! Spune-mi ce anume i-ai făcut de i-ai stîrnit repulsia asta?

Alex se încruntă.

– Mă bucur că găsești situația mea atît de amuzantă. În ce mă privește, o găsesc fără haz. Cu asta, ieși ca o furtună din bibliotecă, trîntind ușa în urma lui.

Ducele își frecă îngîndurat ceafa. Asta avea să fie o partidă excitantă. Spera doar să supraviețuiască tirului încrucișat!

În dimineața următoare, Kara fu chemată în salonul albastru. Deschise ușa și mai să leșine cînd îl văzu pe Alex stînd în picioare la fereastră. Cu picioarele ușor depărtate și mîinile la spate, arăta extrem de relaxat și stăpîn pe sine, în timp ce ea avea cearcăne negre de pe urma lungii nopți de insomnie.

În timp ce se întoarse cu fața spre ea, adresîndu-i un zîmbet irezistibil, Kara se întrebă dacă ticălosul arătase vreodată în viața lui șifonat.

– Ah, Kara. Bună dimineața. Sper că ai dormit bine, spuse el cu un zîmbet cald.

Kara îi răsplăti zîmbetul cu un dispreț rece.

– Crezi că era posibil, Excelență? întrebă ea tăios.

Alex rîse moale.

– Sperasem.

Ridicîndu-și bătaioasă bărbia și îndreptîndu-și umerii înguști, Kara rosti pe un ton de gheață:

– Hotărîrea mea n-a slăbit, dacă asta sperai. N-am să accept să mi se impună această căsătorie.

Alex tresări și își masă ceafa.

– S-ar putea să n-ai de ales. Mă tem că tatăl meu e de neînduplecat. Crede-mă. Odată ce a hotărît ceva, nimic nu-l poate face să renunțe. Întinse mîna și îi atinse ușor părul mătăsos. Este absolut încîntător, șopti el examinîndu-i culoarea frumoasă. N-aș vrea să te văd rămînînd fără el. Odată căsătoriți, vei fi sub protecția mea. Dacă cineva va îndrăzni să te atingă, va răspunde în fața mea.

– Cît de liniștitor, Excelență! spuse ea cu o ironie grea. Dar cine, mă rog, mă va proteja de tine?

Alex clătină din cap și își lăsă mîna să cadă.

– Prefer să-mi pierd părul decît să duc o viață de sclavie lîngă tine, zise Kara apăsător.

– Exact asta vei avea, dacă vei continua așa. Izgonirea. Sau nuiua. Crede-mă, tata are un temperament formidabil și o fire încăpățînată. Într-un fel sau altul, va fi precum va voi el.

Kara icni de groază. Într-adevăr, ducele era un bărbat mîndru și aspru.

– Dar nu se poate să te însori cu mine! strigă ea

cuprinsă de disperare.

– Ce vreau eu e o altă problemă. Indiferent ce gîndești despre mine, n-am să te las să fii dezonorată. Eu încerc să te salvez, Kara, nu să te distrug.

– Atunci spune-mi că m-ai adus aici ca să-mi comunici că ți-a venit mintea la cap și te opui acestei căsătorii ridicole, spuse ea.

– Nu pot.

– Ah, oftă ea cu regret. Omul întotdeauna speră.

Alex se strîmbă. La dracu'! Kara nu-i făcea deloc sarcina mai ușoară. În realitate era nervos, ceea ce era grav. Se mîndrea cu faptul că întotdeauna stăpînea situația, iar această agitație era un sentiment nou și supărător.

– Kara, îmi dau seama că ești supărată și pe bună dreptate. Dar te rog să mă crezi că felul tău de a te purta nu face decît...

– Să înrăutățească situația? sugeră ea în bătaie de joc.

Alex îi aruncă o privire întunecată și își dresă glasul.

– Dă-mi voie să vorbesc deschis...

Așezîndu-se pe canapeaua îmbrăcată în catifea albastră, Kara întrebă cu răceală:

– Am de ales?

Era o idee proastă. Femeia asta avea un efect extrem de deconcertant asupra lui. Era doar o femeie, poate mai atrăgătoare decît majoritatea. De ce atunci aplombul lui firesc era tulburat? Atitudinea lui față de femei era în mod obișnuit detașată, dar acum simțea

nevoia acută de a face concesii. La urma urmelor, în curînd avea să-i fie soție. Între ei trebuia stabilită o oarecare pace.

– Doresc cît se poate de sincer să-mi cer scuze.

– Să-ți ceri scuze? repetă ea cu ochii scăpărători înfipti într-ai lui. Pentru care din faptele grosolane pe care le-ai comis? Pentru că era cît pe ce să mă dobori cu calul? Pentru că ți-ai petrecut noaptea cu mine într-un han, luîndu-ți libertăți scandaloase în timp ce eu eram acolo sub influența alcoolului? Sau pentru că m-ai sărutat fără să te fi poftit, ba, mai mult, fără să-ți fi dat voie?

Alex icni. Doamne, ce gură avea! Nici o femeie n-ar fi îndrăznit să-i vorbească așa. Oricare femeie ar fi fost încîntată că a catadicsit să-și ceară scuze și ar fi lăsat-o moartă. Se strădui să-și strunească mînia.

– Vreau să-mi repar toate greșelile, rosti el cu dinții strînși.

– Și cum anume te-ai gîndit să faci asta? întrebă ea bățăioasă.

Alex zîmbi, liniștindu-se. Kara îi făcea jocul.

– Vai, spuse el cu un zîmbet în colțul gurii, făcîndu-te fericită, cum altfel?

Aroganța acestui bărbat depășea orice închipuire.

– Chiar crezi că orice lucru pe care-l faci mă determină să mă simt fericită? întrebă Kara, nevenindu-i să creadă.

Privirea lui întunecată alunecă pe trupul ei.

– Cred că există o mulțime de lucruri, răspuse el cu

un surîs lacom.

Kara își coborî genele și spuse tăioasă:

– Atunci te înșeli amarnic.

– Serios? Nu cred. Mîinile lui îi mîngîiau brațele într-o mișcare circulară ce era ciudat de relaxantă. De fapt, foarte plăcută. Ridicîndu-i cu un deget bărbia, o privi adînc în ochi. Afirmi că tînjești după iubire și fericire. Dar mă întreb dacă dorești să acționezi în direcția asta.

– Cu tine? Un desfrînat notoriu și un ticălos fără pereche? Clătină din cap. Nu. Nu cred.

– Căsătoria cu un destrăbălat are anumite avantaje, rosti el moale, cu ochii licărind ștregărește. S-ar putea să-ți placă să te bucuri de ele.

Obrajii Karei se îmbujorară. Își dădu seama cît de nesuferit de atrasă era de propunerea lui. Amintirea sărutărilor lui nu se stinsese, după cum nu pălise nici senzația mîinilor lui pe trupul ei. Spre marea ei groază, se pomeni întrebîndu-se dacă toți bărbații ofereau asemenea plăceri sau dacă astfel de talente le erau rezervate doar cîtorva. Își întoarse fața într-o parte.

– Consider că ești prea frivol, domnul meu, pentru ca între noi să existe vreodată ceva de valoare.

El chicoti moale.

– Pasiunea nu e puțin lucru. Nu o subestima. Și apoi, vor mai fi și copiii.

Capul ei zvîcni în sus.

– Asta e tot la ce te gîndești? Un moment de plăcere și un moștenitor care să-ți poarte mai departe prețiosul nume?

El ridică din umeri cu un gest elegant, apoi îi mîngîie obrazul cu dosul mîinii. În fața înfiorării ei la atingerea lui, zîmbi.

– Din cînd în cînd îmi mai intră în cap o idee sau două, rosti el tărăgănat.

Totul era doar un joc pentru el. Viața ei se ducea de rîpă văzînd cu ochii, iar el se amuza! Îi împinse mîinile.

– Lua-te-ar dracu'! strigă, fulgerîndu-l cu privirea. Cu ce drept spui că ești un gentleman onorabil? N-ai pic de decență. Ție viața mea ți se pare un fleac, dar pentru mine e foarte importantă. Prin nepăsarea ta, mi-ai distrus șansa de a fi fericită. Iar acum te aștepți să mă supun cu recunoștință cînd îmi azvîrli o fărîmă de speranță ca să am de ros!

Fruntea lui Alex se întunecă. Nu mai era amuzat.

– Ce scorpie revoltătoare ești! Cum îndrăznești să-mi pui la îndoială onoarea și să mă acoperi cu insulte?

– Nu doar că ți-o pun la îndoială, dar ți-o și disprețuiesc, răspunse Kara cu aprindere. Nu dau doi bani pe ea.

– Ce gură afurisită ai! mîrîi el și, smucind-o, o lipi puternic de el. Să-ți dovedesc cît de fragilă e împotrivirea ta, mica mea viperă castă? întrebă el.

Kara strînse din ochi și clătină din cap.

Gura lui coborî pe a ei, cuprinzîndu-i buzele într-un sărut brutal. Kara scoase un sunet slab în timp ce limba lui îi desfăcea buzele și îi sorbea cu nesaț dulceața gurii. Gura lui deschisă, fierbinte și poruncitoare se mișca pătimăș pe a ei. Brațele lui de oțel o înconjurau, în timp ce

mîinile lui îi mîngîiau spatele și părțile laterale ale sînilor.

Cu un scîncet neajutorat, Kara se lăsă în voia sărutului lui devastator. Brațele ei se încolăciră pe după gîtul lui și îi răspunse, sărutîndu-l la rîndul ei.

El își dezlipi cu greu buzele de ale ei și o privi. Respirînd greu, spuse:

– Asta e ceea ce ne leagă. Îndrăznești și acum să negi că ești atrasă de mine?

Împingîndu-l, Kara făcu un pas împleticit înapoi.

– Ești demn de dispreț! spuse ea gîfîind. Niciodată nu o să mă lege ceva de tine! Ești un depravat fără inimă care se folosește de femei ca să-și satisfacă plăcerile de moment. Înțelege că, dacă va fi să mă mărit cu tine, am s-o fac numai sub constrîngere și nu pentru că aș avea o fărîmă de considerație pentru tine!

Lacrimi de rușine și indignare îi ardeau pleoapele; căzuse încă o dată pradă farmecului lui diabolic. Totuși mîndria ei îi interzicea să plîngă în fața lui. Cu capul sus, ieși din cameră.

Alex se duse la fereastră și se uită la cerul mohorît. „Poate că nu sînt atît de fără inimă precum crezi“, își zise el oftînd și își frecă îngîndurat bărbia.

Capitolul 5

În timp ce trăsură își croia drum spre biserică, Kara se simțea de parcă era dusă la închisoarea Newgate. Era condamnată să-și petreacă viața alături de ticălosul de Alex. Era o pedeapsă crudă. Nu merita să fie tratată cu atîta nedreptate. Dacă l-ar mai vedea vreodată pe domnul Hutchins, în mod sigur l-ar omorî.

– Nunta voastră este un adevărat spectacol, spuse cu entuziasm mătușa Henrietta. Nu în fiecare zi marchizul se însoară.

Kara oftă disperată și își feri privirea. Unchiul Charles o întâmpină pe sobra mireasă la ușa bisericii.

– Ești angelică! Draga mea, arăți pur și simplu ca o zîină. Sînt sigur că în această zi prima mea soție și dragii tăi părinți ne zîmbesc din ceruri.

Buzele Karei se subțiară de neplăcere. Se îndoia sincer. Cu toate astea, căută să rămîină indiferentă și demnă în rochia de dantelă și satin de culoarea fildeşului.

Își simțea picioarele moi, iar biserica părea oribil de ticsită. Îi venea greu pînă și să respire. În timp ce muzica începea, își dădu seama dintr-odată că, de fapt, chiar se mărită.

Inima îi bubuia în piept în timp ce unchiul Charles o conducea în lungul intervalului fără sfîrșit. Mai putea încă să fugă, se gîndi înnebunită. Mai avea încă timp! Nu era încă măritată.

Uitîndu-se îngrozită prin biserică, ochi cea mai apropiată ieșire. Din nefericire, ajunsese la altar. Alex o trase alături de el, cuprinzîndu-i degetele reci ca gheața în palma lui caldă.

Încercă să-și tragă mîna, dar strînsoarea lui se întetîi. Ochii lui se întunecară și îi aruncară o privire cumplită. Fulgerîndu-l cu o privire disperată, încercă să-și elibereze mîna. El o ținu prizonieră lîngă el, cu ochii licărind amenințător, ațintiți asupra ei. Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, era hotărît să o facă soția lui. Cu umerii căzuți și capul în jos, Kara acceptă înfrîngerea.

În timp ce vicarul vorbea monoton, Kara se simțea total detașată de ceremonie. Acut conștientă de prezența copleșitoare, puternic masculină a lui Alex, se uită în jos și văzu că mîna lui mare încă îi mai ținea mîna mică într-o strînsoare de menghină. Era evident că nu voia să riște nimic din partea imprevizibilei lui mirese.

Se auzi rostind cu un glas auzibil: „Eu, Karina Elizabeth Simpson...” Apoi îl auzi pe Alex. Glasul lui profund și răsunător era plin de forță în timp ce jura s-o iubească, s-o apere și s-o cinstească pînă la sfîrșitul vieții.

Năucă, îl văzu luîndu-i mîna stîngă și strecurîndu-i pe al treilea deget inelul de nuntă. Apoi mîna lui alunecă spre bărbia ei și își aplecă fața spre ea ca să-și primească sărutarea. Sărutarea fugară care avea să-i pecetluiască soarta.

Ochii lui întunecați se uitau fix în ochii ei îngroziți și îi zîmbi ușor. Era un zîmbet blînd, liniștitor, dar care nu-i ușura nefericirea. Senzația buzelor lui atingîndu-i-le ușor pe ale ei o făcu să se înfioare. Cu un mic oftat de capitulare, cedă în fața mîngîierii insistente, totuși blînde, a buzelor lui calde și catifelate și îi răspunse la sărut.

Alex fusese pe deplin hotărît ca sărutul lui să fie formal, dar buzele ei moi erau prea ispititoare. O simți tremurînd. Îi simți mîinile agățîndu-se de brațele lui. Neputînd să refuze o atît de dulce tentație, acceptă invitația buzelor ei tremurătoare și prelungi sărutul, în timp ce buzele ei se desfăceau dulce sub ale lui.

Vicarul își dresе glasul. Cînd, în cele din urmă, Alex puse capăt cu un efort sărutului, Kara respira precipitat. Se uită lung la fața ei îmbujorată și o expresie întunecată, ermetică i se așternu pe chipul frumos. Luînd-o de braț, o conduse în fața bisericii.

Drumul spre casă începu într-o tăcere îndărătnică. Kara stătea vizavi de bărbatul care îi era soț, uitîndu-se pe fereastră. Îi simțea privirea întunecată și pătrunzătoare, dar continua să se uite pe fereastră, prefăcîndu-se interesată de peisaj.

Alex chiar își studia mireasa. Era un amestec ener-

vant de seducție și venin. Îi venea s-o ia pe genunchii lui pentru acel efort din biserică. Era mult prea îndrăzneată și independentă. Chiar crezuse că putea să-l părăsească în fața altarului? Sau sperase să-l umilească în fața oaspeților? Era încăpățînată și rebelă. El voia o soție supusă. Și, pe Dumnezeu, o s-o aibă! Ceea ce îl împiedica totuși era că, la fiecare sărutare, cădea tot mai mult pradă farmecului ei. Și el fusese tot atît de zguduit ca și ea de sărutul lor din biserică.

– Te gîndeai să mă părăsești atît de repede, iubita mea? întrebă el cu glasul înecat în sarcasm.

Kara se întoarse spre el și îl fulgeră cu privirea.

– Nu-i nici un secret că te detest, rosti ea repezit. Am dat bine de înțeles că nu doream deloc să mă mărit cu tine.

– Nici eu cu tine, spuse el cu cruzime. Mințea, firește. Cu fiecare minut ce trecea, o dorea tot mai mult pe această scorpie. Și lucrul ăsta îl irita. Nu era obișnuit cu dorința neîmpărtășită și nici cu pofta nesatisfăcută, de altfel.

Se aplecă spre ea, cu ochii îngustați de mînie.

– Indiferent cum stă treaba, sîntem soț și soție, iar tu, scumpa mea, ai să-ți joci rolul, mai ales în public. N-am să înghit nici un semn de nesupunere din partea ta.

– Domnul meu, scrîșni ea cu ochii scăpărînd de furie, credeam că ți-ai dat seama că dorința mea cea mai aprigă este să nu te mai văd niciodată.

– Chiar așa? întrebă el înălțîndu-și o sprînceană. Rezemat pe spate, își încrucișă brațele și își cercetă

încântătoarea soție din cap pînă în picioare, privirea lui senzuală întîrziind pe bustul decoltat. Buzele i se arcuiau într-un zîmbet batjocoritor. Sărutul tău mi-a spus altceva.

– Faci o mare confuzie, domnul meu. Te detest.

– Iar tu ești o mincinoasă obraznică, scumpa mea, spuse el chicotind. Dar mă încîntă să joc acest mic joc cu tine. Deocamdată.

– Mă poți obliga să-ți suport frecvențele purtări grosolane, dar pentru mine nu va exista niciodată plăcere în treaba asta. Nu cu un bărbat ca tine.

– Și, mă rog, cam ce știi tu despre un bărbat ca mine? întrebă el zîbind răutăcios. Îi făcea mare plăcere să-și ațîțe frumoasa și recalcitranta soție.

– Destul ca să știu că n-am să ajung niciodată să te iubesc, răspunse ea cu răceală.

El izbucni în rîs, cu capul pe spate.

– Atunci e bine, că nu iubire caut eu.

Trăsura se opri și vizitiul în livrea albastră cu fireturi aurii deschise ușa. Alex sări. Întinzîndu-i mîna, spuse zîbind sardonice:

– Hai, draga mea, arată-mi acele glezne fermecătoare pe care le țin minte atît de bine.

Aruncîndu-i o privire încruntată, Kara își puse ezitant mîinile pe brațul lui, avînd grijă să evite contactul cu pieptul lui larg. Îmbujorată din pricina mîinilor lui puternice pe talia ei, își feri privirea. Alex o luă pe sus fără efort și o trase lîngă el.

– Uite, nu-i plăcut? întrebă el cu ochii licărind răutăcios. Pare vag familiar, nu-i așa?

Kara se încordă ca un arc și își propti mâinile în pieptul lui puternic.

– Fără îndoială, ești cel mai insolent bărbat pe care...

– L-ai luat de bărbat? o întrerupse Alex. Zău, scumpa mea, ar trebui să te străduiești să te conduci conform noului tău statut ca soție a mea.

Ochii ei îl măsurară cu dispreț. Zbătându-se să se elibereze din strînsoarea lui, întrebă:

– Domnul meu, dorești să mă înfierezi sau să mă sufoci?

Alex zîmbi leneș. În ochi îi licărea o luminiță poznașă.

– N-am nevoie să înfierez ceea ce este deja al meu. Și-acum, hai să ne salutăm oaspeții nerăbdători să petrecem.

– Nu e necesar să mă ții atît de strîns, şuieră ea.

– Mica mea scorpie e cam iute de picior, murmură el în timp ce o conducea pe lîngă zecile de persoane venite să le ureze casă de piatră. N-aș vrea s-o pierd.

Răsuflarea lui fierbinte în urechea ei o făcu să se înfioare. Strîngînd din dinți, căută să ignore covîrșitoarea lui masculinitate. Cu toate că îl ura, lucru de care era sigură, prezența lui o tulbura peste măsură. Era un lucru care o făcea să se simtă extrem de neajutorată.

Alex își plimbă degetul în lungul brațului ei.

– Ți-ai revenit complet de pe urma accidentului?

Atingerea lui era mult prea seducătoare ca să-i fie pe plac. Își înăbuși dorința de a-și smulge brațul.

– D... da. Brațul meu e mult mai bine, se bîlbîi ea,

lingîndu-și cu nervozitate buzele.

El zîmbi și ochii îi licăriră drăcește în timp ce urmărea trecerea vîrfului limbii ei peste buzele ispititoare.

– Mă bucur tare mult. Dansăm?

Înainte ca ea să apuce să refuze, brațul lui îi înconjură talia și o conduse pe ringul de dans. Spre marea disperare a Karei, era un vals.

Sala de bal inundată în lumini era cu adevărat superbă. În orice altă ocazie, Kara s-ar fi distrat de minune. Uitîndu-se pe furiș la soțul ei, fu izbită o dată în plus de cît de bine arăta. Zăpăcită de parfumul lui masculin, își abătu privirea de la el și, în timp ce pluteau în jurul ringului de dans, se prefăcu interesată de aranjamentele florale.

– Inimioară, spuse el cu ochii rîzători, valsul e pentru îndrăgostiți.

– Noi nu sîntem îndrăgostiți, se stropși ea, ochii albaștri scăpărîndu-i de furie. Căsătoria noastră e de conveniență sau ai uitat?

– N-am uitat, răspunse el privind-o adînc în ochi. Dar de ce să nu ne împăcăm cu situația și să luăm lucrurile așa cum sînt? În plus, dacă mi-ai zîmbi, poate ai reuși să mă aduci pe calea cea bună.

– Nu fi absurd, șopti ea și se sili să zîmbească în timp ce treceau plutind pe lîngă unchiul Charles, care stătea pe margine. N-am nici o dorință să te îndrept și nici nu cred că merită osteneala.

– Oh, ba ai. Toate femeile cred în puterea lor de a îndrepta un bărbat care a apucat-o pe calea pierzaniei.

Kara își strînse buzele a dezgust.

– Îmi închipui că ai cunoscut multe femei ca să spui asta.

– Nu e greu să știi dacă îți pui mintea la contribuție, șopti el cu un glas care îi făcu pulsul s-o ia la galop. În plus, un trup superb ca al tău ar putea convinge foarte lesne un bărbat să facă tot ce îi ceri.

Fața ei luă foc și își feri privirea.

– Îți permiți prea multe familiarități, domnul meu, șopti ea cu patimă.

– Foarte adevărat, aprobă el cu un zîmbet impertinent. Rezultatul unei copilării lipsite de disciplină, fără îndoială. Dar nu-mi pare rău pentru asta. Și nici ție.

Kara încercă să se desprindă, dar nu avu nici o șansă. Degetele lui se înfipseră în carnea ei și o purtă mai departe în jurul ringului ca pe un fulg.

– Ai grijă, mica mea scorpie, o atenționă. Fără scene la nunta noastră, ne-am înțeles?

– Depășești orice limită a bunei-cuviințe, domnul meu, spuse ea cu dispreț.

– Crezi? Mă întreb cât de mult tînjești după acea dragoste iluzorie despre care scriu dragii tăi poeți.

Ochii ei scînteiau de mînie.

– Să nu îndrăznești să-ți bați joc de mine! șuieră ea. Dacă viața ta de plăceri carnale este superioară iubirii profunde și curate, atunci înfruptă-te din ea, domnul meu. Dar, rogu-te, lasă-mă în pace!

– Chiar aș face-o dacă n-ai fi atît de ispîitoare, iubita mea. Dar cum nu pot, vrei să mă înveți să mă port

respectabil? Sau ți-e frică să nu te corup eu?

Ea deschise gura să-i răspundă, dar tocmai atunci muzica se opri. Ținînd-o strîns de braț, Alex o conduse în afara ringului de dans.

– Ne salutăm oaspeții nerăbdători, scumpa mea? Întrebă el pe un ton care nu lăsa loc de împotrivire.

Uitîndu-se la năbădăioasa lui mireasă, Alex nu era prea sigur ce simțea, cu excepția unei palpitate provocări. Că putea s-o răstoarne în pat, nu avea nici o îndoială. Dar putea oare s-o facă să-l iubească? Ei da, asta avea să fie marea provocare.

Gîndul că va trebui să se confrunte cu potopul de oaspeți care zîmbeau prostește o coplesi pe Kara și simți că i se înmoaie genunchii.

– Credeam că o să fie o petrecere intimă, murmură ea ca pentru sine.

– Este, rosti el, interpretînd intenționat greșit vorbele ei. Nunta noastră o să fie extrem de intimă, te asigur, continuă el cu un glas ca o mîngîiere catifelată.

Insinuarea lui lipsită de subtilitate o enervă. Trebuie să fie nebun ca să-și închipuie chiar și o clipă că ea îl va primi cu brațele deschise în patul ei. Sau, poate, nici nu avea de gînd să aștepte o invitație? Ei bine, dacă își închipuia că ea o să mai cadă vreodată pradă farmecului lui, se înșela amarnic! Șirul de oaspeți începu să se perinde prin fața proaspetei marchize de Overfield, iar Alex făcea bucuros prezentările.

– Sir Gilbert White, lord Pool, permiteți-mi să v-o prezint pe soția mea, lady Dalton.

Cei doi se înclină și îi sărutară mîna. Sir Gilbert era un bărbat în vîrstă, atrăgător, cu părul argintiu și ochii albaștri, pătrunzători. Lordul Pool era corpulent și libidinos. Kara îl antipatiză pe loc.

– Acum înțeleg de ce Alex s-a grăbit atît de tare să se însoare cu tine, spuse scîrbosul lord Pool, măsurînd-o din ochi ca pe un desert delicios. Pot să spun că ești cea mai strălucitoare mireasă pe care am văzut-o vreodată.

Kara înclină capul și răspunse politicoasă.

– Cred că n-ați participat la prea multe nunți, milord, sau altfel doriți ceva de la mine.

Sir Gilbert izbucni în rîs.

– Fermecătoare, absolut fermecătoare! Alex, ești un bărbat norocos!

Alex dădu din cap.

– Îmi place să cred asta, rosti el măsurîndu-l cu dispreț pe lordul Pool.

– Știi că Alex a fost un erou în război? întrebă lordul Pool arcuindu-și o sprînceană roșie și stufoasă și bătîndu-se pe burta rotundă.

Kara făcu ochii mari și se uită la Alex. Destrăbălatul ei de soț nu se potrivea nicicum cu imaginea ei despre un erou.

– Nu. Habar n-aveam. În ce război?

– Oh, draga mea, ce americană micuță și fermecătoare ești! Și atît de neștiutoare de mersul lumii! Dă-mi voie să-ți spun că este vorba de războiul napoleonian, firește. Soțul tău e un adevărat bărbat. A fost decorat de

mai multe ori.

– Serios? zise Kara uimită. Poate că acest desfrînat notoriu era ceva mai mult decît credea ea.

– Ah, da. Nu ştii ce s-ar fi făcut serviciul nostru fără el, spuse lordul Pool, cu ochii aţintiţi pofticios pe decolteul ei.

– Şi-a servit cu hotărîre timp de mulţi ani regele şi ţara. La fel ca tatăl lui...

– N-ai vrea să mănînci ceva, draga mea? interveni Alex apucînd-o de cot.

Kara acceptă cu reţinere şi se scuză în grabă în faţa celor doi. Ce voise oare să spună lordul Pool prin „serviciul nostru”? se întrebă ea în timp ce soţul ei o conducea vioi spre sala de mese.

Mătuşa Henrietta îi întîmpină cu un zîmbet cald şi o farfurie plină cu mîncare.

– Dragii mei, recepţia pare să aibă un succes fantastic, după cum mă şi aşpteam. Toţi o adoră pe soţia ta, Alex.

– Nici pe departe cît o ador eu, rosti Alex tăgănat, privindu-şi flămînd mireasa.

Kara ştia că el căuta s-o irite, dar nu putu să se abţină să nu roşescă. Îşi dori din tot sufletul ca el să înceteze s-o mai dezbrace din priviri. Era cît se poate de tulburător.

Alex îşi smulse privirea de la ea şi îşi consultă ceasul de buzunar. La naiba, era numai zece! Putea să mai dureze cîteva ore pînă să se retragă în apartamentul lor şi să guste extazul împreunării. Ce n-ar fi dat să se

poată îngropa adînc în ea aici și acum! Trebuia să nu se mai gîndească la asta, altfel nu avea să mai reziste întreaga seară.

Sir Gilbert îi întrerupse gîndurile.

– Putem să schimbăm o vorbă între patru ochi, Dalton?

Alex dădu întunecat din cap și se întoarse către mireasa lui:

– Kara, iubita mea, spuse el jucînd rolul soțului curtenitor.

– Da, stăpînul meu? intră ea în joc, supărată pe ea însăși că inima îi bătea mai tare.

– S-a ivit ceva. Mă tem că trebuie să te părăsesc pentru cîteva clipe sau poate mai mult. Ne vedem mai tîrziu.

– Oh, nu, Alex! Nu în ziua nunții tale! strigă mătușa Henrietta ridicîndu-și în aer brațele durdulii. Totul are o limită!

– Ce s-a întîmplat? întrebă deodată Kara. E vorba de Sir Gilbert? S-a întîmplat ceva rău?

Alex o privi cu ochi îngustați. Era extrem de perspicace. Pe viitor, va trebui să fie mai prudent. Nu voia ca mintea ei ageră să bănuiască în vreun fel. Zîmbi.

– E drăguț să ai o mireasă atît de atentă și grijulie. Sînt cu adevărat un bărbat norocos, rosti el liniștitor și, luîndu-i mîinile, îi sărută palmele. N-ai de ce să te temi, n-am să-mi fac mireasa nerăbdătoare să mă aștepte în noaptea nunții, adăugă el cu ochii în ochii ei.

Mici flori urcară pe brațul ei și își smuci mîna de

parcă ar fi fost opărită.

– Nu e nevoie să te grăbești să te întorci. Te asigur că ai să mă găsești dormind dusă.

– În cazul ăsta, dragostea mea, îmi va face o deosebită plăcere să te trezesc.

Înclinându-se în fața ei, Alex chicoti moale și plecă să-l întâlnească pe Sir Gilbert.

Kara răsuflă ușurată să-l vadă plecat. Dar și așa era teribil de neliniștită. Nu avea deloc intenția să i se supună, nici în noaptea asta, nici în altă noapte. Una era să accepte această farsă numită căsătorie, dar asta era cu totul altceva! Nu putea să facă dragoste cu un bărbat pe care abia dacă îl cunoștea și pe care, categoric, nu-l iubea. El va trebui să-i înțeleagă rezervele și să-i respecte dorința. Nu-i așa?

Cînd, în cele din urmă, reuși să evadeze din aglomerație și să se furișeze spre noul ei apartament, era epuizată și capul îi crăpa de durere. Așadar, aceasta era spațiul Excelenței sale. Primul dormitor, pe care îl luă ca fiind al ei, era ceva mai mic decît precedenta ei cameră. Mobila era de culoare închisă, din mahon, iar tapiteria era bleu, nu roz. Îi dispăcea total.

Ușa de legătură era ușor întredeschisă. De ce nu? Își zise ea deschizînd-o larg. Camera soțului ei era mult mai mare ca a ei, fapt care o supăra din capui locului. Marchizului i se cuvenea ce era mai bun! Camera era hotărît masculină, cu un baldachin cu draperii de un roșu rubiniu. Patul, observă ea, era enorm. Își luă repede

privirea de la el. Nu voia să se gîndească la ce s-ar putea petrece acolo.

O a doua uşă îi atrase atenţia. Continuîndu-şi inspecţia, văzu că uşa dădea într-un mic birou. Judecînd după adîncitura din fotoliul confortabil, din piele, Alex îşi petrecea mult timp aici. Peste tot pe birou erau împrăştiate hîrtii. Era evident că lucrase recent.

„Acestea sînt camerele lui private şi nu este etic să citeşti hîrţiile personale ale cuiva“, îşi zise ea. Dar ea era soţia lui. Cu acest argument, cedă tentaţiei de a se uita prin hîrţiile lui.

Răsfoindu-le, încercă să priceapă ceva din însemnările mîzgălite de el. Părea să fie o listă pe care, într-o coloană, erau numele unor persoane, iar pe cealaltă, posibilele legături, lucru care nu-i spunea nimic. Cuvintele *Bow Street Runners* erau încercuite. Ce puteau să însemne?

Răsfoi şi celelalte hîrtii. Atenţia îi fu reţinută de însemnările făcute de el despre cum să se procedeze cu actualii investigatori londonezi. Din cît se părea, *Bow Street Runners* erau investigatori. Ce urmărea Alex? Şi de ce ar fi vrut unul dintre cei mai bogaţi marchizi din Anglia să investigheze pe cineva?

– Scuzaţi-mă, milady.

Kara icni şi sări de lîngă birou, cu mîna la inimă.

– Oh, tu erai, Violet! M-ai speriat de moarte.

Violet făcu o plecăciune şi spuse:

– Ducesa s-a gîndit că poate aveţi nevoie de ajutor, milady.

Kara zîmbi.

– Da, a fost foarte grijulie. Mulțumesc.

Punînd înapoi pe birou foaia pe care o ținea în mîină, trecu repede pe lîngă servitoare și se întoarse în camera ei.

– Excelența sa abia putea să-și ia ochii de la dum-neavoastră, spuse Violet în timp ce îi pieptăna părul mătăsos. Toată lumea spunea așa. Nici n-o să știți cînd o să apară copiii.

Kara se încruntă. Oare se mai gîndea cineva în casa asta și la altceva? Îmbrăcînd cămașa de noapte oferită de Violet, Kara își surprinse imaginea în oglindă și îngheță. Cămașa era total transparentă! Pîină și mătușa Henrietta făcea parte din conspirație.

– Aș vrea să îmi aduci cealaltă cămașă de noapte, rosti ea tăios.

Violet păru uluită.

– Poftim, milady? Ducea mi-a spus că asta e cea pentru la noapte.

Kara se simțea ca o iapă trimisă la armăsarul grajdurilor de la Grantly.

– Cu toate astea, o vreau pe cealaltă. În asta am să îngheț.

Violet chicoti.

– O să vă țină de cald Excelența sa, spuse ea cu un zîmbet cu subînțeleles.

Kara făcu ochii mari.

– Ajunge. Poți să pleci. Mă descurc singură.

Ridicînd din umeri, Violet făcu o plecăciune și ieși,

Închizînd ușa după ea.

Kara era lividă. Ce era în capul lui Alex? Firește, faptul că o să-i cadă în brațe ca o tîmpită. Prefera să moară decît să stea în fața ochilor lui pătrunzători și iscoditori în cămașa asta subțire ca o pînză de păianjen! Numai gîndindu-se la privirea lui lunecînd pe goliciunea ei o luă cu cald.

Se hotărî pe loc. Căsnicia ei avea să fie o căsnicie de conveniență. Nu putea să împartă patul cu unul din cei mai mari desfrînați din Anglia. Dacă lui nu-i convenea, era liber să-și caute în altă parte desfătărilor.

Mulțumită de soluția ei, își scoase din șifonier cămașa de noapte albă, din flanel și și-o puse repede. Îi încheie nasturii pînă sub bărbie, se sui în pat și stinse lumînările.

La parter, în bibliotecă, Alex era nerăbdător să termine odată blestemata asta de întrunire. Imbecilul ăsta de lord Pool avea obiecții la una din propunerile lui Sir Gilbert.

– Pot să știu și eu care e rostul acestei întruniri urgente? Întrebă tăios Alex. Mireasa mea mă așteaptă.

– Bineînțeles, spuse Daniel Rutherford, rînjind ca un vulpoi. Știm cu toții cît de nerăbdător este Alex să ajungă lîngă proaspăta lui soție.

Tot grupul izbucni în rîs. Alex se încruntă. Gluma i se părea de prost gust.

Sir Gilbert vorbi.

– Motivul pentru care am convocat această întrunire

de urgență este că noi credem că s-ar putea să existe o legătură între Bouchard și insurgenți.

– De ce și-ar fi bătut capul cu un șiretlic atît de complicat?

Gilbert dădu din umeri.

– Cine știe? Credeam că ai să fii încîntat, Alex. În definitiv, ești obsedat de acest om.

Alex se încruntă iritat. Obsesia lui era întemeiată, iar Gilbert știa asta.

– Mă voi ocupa de asta cînd mă întorc la Londra, spuse el ridicîndu-se. Ne putem întîlni săptămîna viitoare. Daniel, acum că te-ai întors din Franța, am nevoie de ajutorul tău.

Daniel dădu din cap în semn de acceptare și se ridică.

– Înțeleg că obișnuita lună de miere romantică iese din discuție, spuse el sec.

– Așa s-ar părea, se strîmbă Alex. Uitîndu-se la ceasul de buzunar, văzu că era aproape unu.

Sir Gilbert îl bătu pe spate.

– Domnilor, l-am ținut destul pe acest mire departe de mireasa lui.

Alex urcă treptele cîte două. La dracu'! Se purta ca un puști la prima întîlnire romantică. Deschise ușa camerei de zi și auzi ceasul din birou bătînd ora. Judecînd după bezna din cameră, temperamentala lui mireasă nu-l așteptase. Strivi între dinți o înjurătură, pipăi după cutia cu chibrituri și aprinse lumînarea de pe masă.

Intră în dormitorul Karei. Buștenii mai pîlpîiau încă în cămin, luminînd parțial încăperea. Aplecat peste pat, o urmări cum doarme. Simți o gheară ciudată strîngîndu-i pieptul. Soția lui! Era incredibil de fermecătoare. Respirația ei ușoară îi făcu inima să bată mai repede. Era bine că apucase să se odihnească puțin, întrucît avea de gînd s-o țină trează tot restul nopții.

Era prea tîrziu ca să-și mai deranjeze valetul, așa că se duse în camera lui să se dezbrace. Era total satisfăcut de căsătoria asta. Kara era în mod cert o femeie aprigă. Dar, spre mirarea lui, asta îl încînta mai mult decît și-ar fi închipuit.

În plus, își zise el, după noaptea asta avea să se domolească. Ar putea chiar s-o lase gravidă. Toate femeile se potolesc atunci cînd poartă în pîntece un copil. Nu era așa? Firește că da.

Cînd Kara auzi ușa deschizîndu-se, o cuprinse o panică teribilă. Se răsucise ore în șir de pe-o parte pe alta. Spera ca prefăcătorii ei să doarme să-l potolească. N-ar fi trezit-o, nu-i așa? Oh, nu! Se putea s-o trezească, nu spusese el asta? Cuvintele mătușii Henrietta încă îi mai răsunau în urechi. O femeie trebuie să se supună actului căsătoriei și să cedeze în fața dorințelor soțului ei. Ei bine, nu și ea!

Știa exact ce avea să-i spună dacă insista. Avusese timp destul să-și tot repete discursul în cele cîteva ore de insomnie.

Îl auzi intrînd în cameră și punînd lumînarea pe noptieră. Salteaua se adînci sub greutatea lui cînd se așeză

pe pat și se aplecă asupra ei. În momentul următor, buzele lui calde și poruncitoare erau pe ale ei. O săruta, îndemnînd-o blînd să-i răspundă. Doamne sfinte! Nu pierdea deloc timpul, nu-i așa? Împingîndu-l, se ridică în șezut.

El îi zîmbi și inima ei uită o clipă să bată.

– Bună, iubito.

În lumina pîlpîitoare, ochii lui întunecați scăpărau de pasiune. Arăta mai chipeș decît și-ar fi imaginat că e posibil. Pulsul ei gonia nebunește.

El își puse mîna peste a ei. Instinctiv. Kara se uită la ea. Era o mînă foarte mare. O cuprinse panica. Oh, Doamne, se gîndi ea mușcîndu-și buza, nu luase în calcul mărimea lui. Era un bărbat foarte puternic.

Ridicîndu-i bărbia, Alex îi zîmbi. Kara presupuse că zîmbetul lui se voia liniștitor, dar se simți și mai nervoasă. Degetul lui mare îi freca ușor maxilarul.

Oh, nu! Așa își pierduse controlul ultima dată. Ferindu-și privirea, inspiră adînc.

– Să nu-ți fie frică. N-am să-ți fac rău, șopti el sărutînd-o pe gît.

– Nu mi-e frică de tine, reuși ea să rostească. Dumnezeu! Ce situație dificilă! Își dori ca el să înceteze s-o mai atingă. Asta complica și mai mult lucrurile.

– Atunci de ce tremuri? murmură el sărutîndu-i pielea sensibilă de după ureche.

Oh, Doamne, era incredibil de bine!

– Eu... eu... nu tremur, se bîlbîi ea luptînd cu plăcerea provocată de buzele lui.

– Nu? șopti el. Atunci e bine. Măinile lui îi mîngîiau cu blîndețe umerii.

Proptindu-și palma în pieptul lui, se trase de lîngă el. Înghiți în sec și rosti cu glas oribil de tremurător chiar și pentru urechile ei:

– Nu, oprește-te. Am luat o hotărîre.

– Mmm, murmură el lipindu-și buzele de tîmpla ei, de pleoape, de obraji și, în cele din urmă, de colțul gurii ei.

Ferindu-și fața, ea se lansă în discursul ei bine repetat.

– Da, am luat. Nu sînt... Închise ochii și încercă să se concentreze asupra importantului ei discurs și nu la căldura buzelor lui pe gîtul ei. Nu pot să mă gîndesc... cînd faci asta, îngînă ea împingîndu-i umerii cu palmele.

– Continuă, Kara, te ascult, șopti el văzîndu-și liniștit de treabă. Ce dorești să-mi spui?

Își pierdea toată siguranța și șirul gîndurilor. Împingîndu-se cu spatele în perne, spuse gîfîind:

– Nu-mi place cînd mă săruți așa. Aș dori să n-o faci.

– Înțeleg. Asta-i tot? Întrebă el ronțăindu-i lobul urechii.

– Nu, eu... tu... Domnul meu, rosti cu iuțeală, lovindu-l cu pumnii în piept. Asta îi atrase atenția. Clipi și se uită derutat la ea. Trebuie să-ți spun ceva, continuă ea mototolind cearceaful între degete.

El își puse mîinile de-o parte și de alta a ei și se aplecă, fața lui fiind doar la cîțiva centimetri de a ei.

– Asta poate să aștepte, spuse el și se aplecă să-i sărute gura ispititoare.

– Nu! strigă ea punându-și degetele pe buzele lui. Mă tem că nu poate să aștepte.

Acoperindu-i mîna cu mîna lui caldă, el îi sărută vîrfurile degetelor și își plimbă limba pe pielea ei catifelată.

Cerule mare! Dacă lăsa această dulce tortură să mai dureze mult, nu-i mai folosea la nimic discursul!

Smucindu-și mîna, își drese glasul.

– Am... am luat o hotărîre, încep, cu ochii în poală. Privitor la... relația noastră. Nu vreau să avem o relație. Adică, nu vreau să... să, ei bine, să fim intimi. Gata, își zise ea cu un val de ușurare. O spusese. Acum el avea să plece. Iar ea putea, în sfîrșit, să doarmă liniștită.

Dar Alex nu avea nici un gînd să plece.

– Înțeleg, răspunse el fără nuanță. Era o experiență absolut nouă pentru el. Niciodată în cei douăzeci și șase de ani ai lui o femeie nu-i respinsese avansurile. Așa că luă această respingere ciudată ca pe un acces de nervozitate cauzat de noaptea nunții.

– Bine. Deci ai înțeles și n-ai să inisști, spuse ea brusc.

Buzele lui se arcuiră amuzate.

– Am înțeles eu bine că nu vrei să fim, cum ai spus, „intimi“?

Ea dădu din cap.

– Dar mă tem că nu pot să renunț, spuse el repede.

– Nu poți? Nu poți sau nu vrei? Cum adică nu poți? întrebă ea cu ochii îngustați.

– Adică, nu pot pentru că ești soția mea. Iar în virtutea legii, ești bunul meu cu care fac ce-mi place. Iar

dorința mea este să fac dragoste cu tine. În noaptea asta.

Uluită, ea deschise gura, dar o închise la loc. Se așteptase ca el să-i respecte dorința și să plece. Era sigură că exista acest gen de aranjament, auzise șoptindu-se despre el la petrecerile din Boston.

– Kara, spuse el mîngîindu-i obrazul, e firesc să te temi. Dar îți promit că n-ai de ce să fii neliniștită. Am să fiu foarte blînd.

Tonul lui îndatoritor o rîcîia pe creier. Cutezanța acestui bărbat era fără limite. Oare cîte femei răsturnase în pat îndrugîndu-le această bazaconie?

– Sînt convinsă că intențiile tale sînt bune, zise ea cu răceală. Dar eu nu te vreau!

El se holbă năuc la ea.

– De fapt, mă refuzi? Întrebă cu îndoială.

Kara se foi în așternut. Era perfect conștientă că pur și simplu nu se făcea să-ți refuzi soțul. Mătușa Henrietta ar fi făcut o criză și ar fi leșinat dacă ar fi auzit conversația asta. Ca să nu mai spună ce-ar fi zis bunul vicar. Dar situația lor era diferită. Ea fusese obligată să se mărite cu Alex. Și nu-l iubea.

– Multe căsnicii sînt doar de formă, spuse ea cu ochii la cuvertură. Tu nu ești îndrăgostit de mine. Iar eu ar trebui să-l cunosc mai bine pe bărbatul cu care... sînt intimă...

– Nu ți-a fost deloc greu să fii intimă cu un bărbat total străin, nu cu mult timp în urmă, într-un han prăpădit, pufni el cu dispreț.

Trebuia să-i amintească încontinuu de noaptea aceea de coșmar?

– A fost din cauza coniacului, repetă ea roșind puternic. Nu mai eram eu însămi.

Buzele lui se strîmbară de iritare. Îndrăzneala micii scorpії îl uimea. Iar ideea de a-i strecura soției lui o doză sănătoasă de laudanum nu era deloc rea. Păcat că nu se gîndise la asta mai devreme.

– Nu ți-a trecut prin cap că s-ar putea să nu fiu de acord cu micul tău aranjament? Întrebă el cu glasul ca oțelul înveșmîntat în catifea.

Ea ridică brusc capul și se uită la el cu ochii largi de uimire.

– N... nu văd de ce nu ți-ar conveni.

– Nu, nu vezi, replică el sarcastic și se ridică. Băgîndu-și mîinile în buzunarele halatului, se duse lîngă cămin și se uită lung la focul ce stătea să moară. Își trecu mîna prin păr și oftă. Doamne, scutește-mă de virgine înspăimîntate, gemu el. Se însurase cu o copilă stupidă.

Dumnezeu știa ce povești auzise ea despre căsătorie. Aruncîndu-i o privire peste umăr, aproape că-i fu milă de ea. Aproape.

Pe de altă parte, niciodată nu fusese atît de înfuriat. Micul drăcușor îi nega de la obraz drepturile!

– Am să mă lupt tot timpul cu tine, îl asigură ea cu bărbia împungînd sfidător aerul.

– Este dreptul meu ca soț, nu-ți dai seama?

– Am să țip.

Fața lui frumoasă se strîmbă de mînie.

– Ce dracu' tot spui acolo?

Indiferent cît de mult voia să facă dragoste cu ea sau cît de furios era, n-ar fi luat-o în veci cu forța. Chiar și numai gîndul îi repugna. Totuși i-ar fi mers la suflet s-o ia pe genunchi și să-i dea o mamă de bătaie la fund.

– Nu mă dau deloc în vînt după virginele fricoase sau miresele cu caș la gură. Prefer să am în pat o femeie ademenitoare. Așa că tu și prețioasa ta virtute sînteți în siguranță, spuse el cu cruzime. Cîndva, în viitor, am să vreau un moștenitor. Dar asta poate să mai aștepte. Totuși găsesc că e corect să te avertizez că nu sînt un bărbat răbdător. Nu am de gînd să aștept o veșnicie.

Cu asta, plecă trîntind ușa în urma lui.

Kara nu se simțise în viața ei atît de jignită! Nu era o mireasă cu caș la gură. Trîntindu-se pe spate, își spuse că era bine că scăpase de el. Depravatul rămîne tot depravat. Lasă-l să-și caute plăcerile în altă parte, cum, fără îndoială, avea s-o facă.

Capitolul 6

Kara deschise ochii și, judecînd după soarele care se trecura printre draperiile de catifea, își dădu seama că era dimineață. A doua zi din viața ei de femeie căsătorită. Doamne, era măritată! Și tocmai cu el! Un bărbat care nici nu-i plăcea și pe care nici nu-l cunoștea cine știe ce. Și a cărui singură ofertă de a îmbunătăți situația asta îngrozitoare era să o satisfacă în pat. De bună-seamă că ea merita mai mult, nu-i așa? Ca de pildă dragoste și înțelegere.

Se uită la tava cu micul dejun. Se părea că era acolo de cîtva timp, căci ciocolata fierbinte era acum rece. Observînd că ușa camerei lui era închisă, se întrebă dacă încă mai dormea.

Ce neobrăzare din partea lui să-și închipuie că ea și-ar împărți patul cu el! În circumstanțele date era de neimaginat. Era mult prea umilitor chiar și numai să se gîndească la așa ceva. Deși amintirea sărutărilor lui și a

mîngîierilor mîinilor lui, experte o ispitea mai mult decît voia să recunoască.

De ce trebuia să se schimbe ceva? Își putea continua viața exact ca înainte. Pe cine prostea ei? Într-o singură zi fatidică întreaga viață i se schimbase în mod irevocabil.

Era groaznic! Treaba asta avea să fie mai complicată decît crezuse la început. El putea să se care la Londra, ceea ce probabil chiar și avea să facă, iar ea nu avea să-l mai vadă vreodată, cu excepția, poate, a unor ocazii sociale.

Închise ochii și gemu. Era cert că viața ei era o harabură. De cînd pusese piciorul în această țară uitată de Dumnezeu, avea parte numai de nefericire!

Sărind din pat, se spălă în grabă și își puse costumul negru de călărie. Faptul că era prinsă în căsătoria asta lipsită de dragoste alături de un desfrînat notoriu nu era un motiv să-i strice ziua. O plimbare călare în aerul proaspăt al dimineții era tocmai ce îi trebuia ca să-i ridice moralul.

Așteptînd ca Tom, grăjdarul, să-i pună șaua pe calul pag, Kara auzi galopul unui cal în curtea din spatele ei și îngheță.

– Plimbă-l, Tom, O să aibă nevoie de asta, ordonă glasul profund și răsunător al soțului ei.

Muscîndu-și buza, Kara gemu înfundat. Ultima persoană cu care ar fi dorit să se întâlnească în dimineața asta era craiul afurisit pe care îl avea drept soț.

Îl simți uitîndu-se lung la ea. Privirea lui aproape că îi sfredelea spatele. Trăgînd adînc aer în piept, se întoarse și își ridică sfidătoare ochii albaștri spre el. Era îmbrăcat cu o cămașă albă, largă, lipită de piept din cauza transpirației. Pantalonii negri pe care îi purta păreau să fie pictați pe pulpele musculoase. Respirația îi era gîfîită, iar fața frumos îmbujorată. Era clar că îl călărise pe Goliat fără milă.

Inima Karei bătu mai repede. Oare tot timpul avea să fie atît de incredibil de atrăgător?

El își șterse cu brațul fruntea asudată. Privirea lui lunecă din vîrfurile părului ei pînă la botinele negre de călărie. Sub privirea lui scrutătoare, Kara se foi stîngherită.

– Poate te interesează să afli că plec la Londra, îi spuse el cu răceală.

Capul Karei zvîcni în sus. Evident, nu avea de gînd să o ia și pe ea la Londra. Doar nu voia s-o umilească părăsind-o a doua zi după nuntă? Sau voia?

– Atît de curînd? întrebă ea, amărîtă.

El își înălță o sprînceană.

– Ești dezamăgită? Credeam mai degrabă că ai să fii bucuroasă că scapi de mine. Cel puțin, asta e impresia pe care mi-ai lăsat-o azi-noapte. Te-ai răzgîndit? întrebă el cu ochii scăpărîndu-i drăcește.

– Categorie nu! se rățoi ea. Ce conta că soțul ei o lăsa acasă, la țară, să mediteze? Foarte bine, îi plăcea să mediteze. Era foarte bună la asta.

El veni cu un pas mai aproape și, în ciuda dorinței ei

de a se arăta calmă și stăpînă pe ea, Kara făcu ochii mari și se dădu repede în spate cu un pas.

Buzele lui se arcuiră într-un zîmbet răutăcios.

– Nu e prea tîrziu, să știi, spuse el moale, cu fața periculos de aproape de a ei.

Kara se îmbățoșă și coborî genele.

– M-ai putea convinge să te iau cu mine, dacă îmi promiți că ai să-mi fii soție cu adevărat. Gîndește-te la toate petrecerile pe care le vei pierde. Cunosc o croitoreasă foarte bună care ar putea crea o garderobă elegantă special pentru tine. Și, firește, adăugă el cu ochii licărind răutăcios, mai sînt și balurile acelea ne-maipomenite. Londra este un oraș absolut senzațional în perioada asta a anului.

– Nu mă îndoiesc, reuși ea să răspundă. Dar mă tem că mă confunzi cu altcineva, adăugă țîfnoasă și trecu pe lîngă el îndreptîndu-se spre calul ei.

În colțul gurii lui apăru un zîmbet ștrengăresc.

– Serios? întrebă, luîndu-se după ea. Cum așa?

Chinuindu-se să încalece, Kara îi răspunse cu răceală:

– Nu sînt una din amantele tale pe care le cumperi cu cîteva fleacuri și haine frumoase.

El chicoti. Era un sunet profund, gutural, care o enervă și mai tare. Pînă să priceapă ce se întîmplă, mîinile lui îi cuprinseră talia și o azvîrli în șa.

– Poate că nu, rosti el zîmbind. Dacă n-ai nimic împotriva vieții liniștite de la țară, sînt sigur că ai să-ți găsești distracții pe măsură.

Kara apucă frîul și rosti tăios:

– N-am nici un dubiu în privința asta. Bună ziua, domnul meu, zise ea și dădu pîteni calului.

– Mîine dimineață la prima oră plec la Londra, anunță cîteva ore mai tîrziu Alex, în timp ce erau la masă. Am o afacere urgentă care, mă tem, nu poate să aștepte.

Mătușa Henrietta rămase cu lingura în aer.

– Ești incorigibil, Alex! strigă ea. Doar nu vrei să spui...

– Mă tem că trebuie să spun. Îmi doresc sincer să nu fi trebuit să plec atît de curînd după nuntă, spuse el cu un oftat. Dar afacerea asta nu suportă amîinare. Unchiul Charles dădu din cap și spuse vesel:

– Karei îi va plăcea la nebunie să vadă Londra, sînt convins. Sînt atîtea de făcut acolo în perioada asta a anului!

– Mă tem că nu se poate, răspunse Alex încet, mîngîind cu degetele lui lungi piciorul paharului de vin. Voi fi mult prea ocupat cu problemele mele personale ca să mai am timp să-mi distrez proaspăta soție. Deocamdată e bine ca ea să rămînă la țară. Aici e aer curat și are tot timpul la dispoziție. Aruncă o privire în direcția Karei și un zîmbet îi înflori în colțul gurii. Un zîmbet mic, ca o părere.

– Ei bine, nu știu ce să spun, bombăni mătușa Henrietta, clătînînd din cap cu dezaprobare. E cît se poate de nepotrivit. N-ai nimic de spus în privința asta, Kara?

Kara clătină din cap și se prefăcu preocupată de conținutul farfuriei ei. S-ar fi băgat bucuroasă sub masă, dacă ar fi putut. Îi venea să se întindă peste masă și să-i ardă două palme nesuferitului ei soț care se amuza pe seama ei.

– Nu există altă cale, continuă Alex, cu farmecul lui caracteristic. Kara înțelege, i-am explicat situația. Nu-i așa, dragostea mea?

Privirea furioasă a Karei se ciocni de a lui. Oh, tare i-ar mai fi plăcut să-i scoată ochii!

– Bineînțeles, iubitele, răspunse ea cu un zîmbet strîmb. Te rog să nu fii îngrijorată, mătușă. Am să mă simt foarte bine aici.

Da, își zise Alex privindu-și zîmbitor soția, două săptămîni de despărțire ar fi trebuit să ajungă. Era exact ce avea ea nevoie ca să-și domolească artagul. Pe lîngă asta, cum dormitoarele lor erau alăturate, nici lui nu i-ar fi fost deloc ușor să reziste tentației de dincolo de ușă.

Era mulțumit că această afacere Bouchard îi împiedicase planurile pentru luna de miere. Ar fi fost un iad să stea săptămîni întregi izolat cu această scorpie ispititoare, fără să se atingă de ea! Mai bine să rămînă la țară și să se plictisească de moarte.

Mica drăcoaică era de-a dreptul enervantă. Dar asta nu făcea ca dorința lui față de ea să pălească. Dimpotrivă, faptul că îl respingea îi ațîța și mai mult dorința. În felul lui pervers, o voia chiar mai mult. Avea totuși convingerea că nu peste mult timp o va ține în brațe, caldă și darnică. Așa că putea să mai aștepte un pic.

Săptămîna următoare sosi de la Londra un bărbat cu niște picioare ca fusele. Era avocatul lui Alex, Sir Harry Cheney.

Kara îl întîmpină în salonul trandafiriu.

– Bună ziua, spuse politicos Sir Harry, aplecîndu-se în fața proaspetei lady Dalton. Excelența sa este dezolat că nu s-a putut prezenta personal în fața dumneavoastră cu acestea. Făcu o pauză, apoi deschise cutia mare, din catifea neagră, pe care o ținea. Vă asigur că sînt cele mai frumoase safire. Le-am ales eu însumi după o minuțioasă căutare.

Kara era înmărmurită.

– Le-ați ales dumneavoastră! strigă ea, nevenindu-i să creadă.

Ticălosul nici măcar nu se obosise să aleagă el bijuteriile menite să-i cîștige afecțiunea! Așadar credea că îi putea cumpăra afecțiunea cu daruri? Ei bine, ea nu putea fi cumpărată. Încrucișîndu-se brațele la piept, îi adresă o privire înghețată derutatului avocat.

– Mai are și altceva de livrat Excelența sa? întrebă ea cu un dispreț rece. Nici nu catadicsi să se uite la pietrele scînteietoare.

Îmbujorîndu-se, Sir Harry înghiți în sec și își duse mîna la gulerul care părea să-l sufocă. Își dresе glasul și spuse:

– Permiteți-mi să vă asigur că este cel mai frumos colier de safire din Londra. La fel și cerceii. Excelența sa a insistat să aibă ce e mai bun, iar eu i-am urmat instrucțiunile cu sfințenie.

Fluturîndu-și mîna într-un gest nepăsător, Kara zise cu nonșalanță:

– Puteți lăsa pe masă... darul Excelenței sale. Zîmbind cu drăgălășenie în fața expresiei lui de uluire, îl luă de braț și îl conduse la ușă. Vă mulțumesc pentru că ați făcut atîta drum. Sînt sigură că gustul dumneavoastră în materie de bijuterii este desăvîrșit și vă mulțumesc pentru minuțiozitatea de care ați dat dovadă în alegerea lor. Spunînd asta, deschise ușa.

Strîngîndu-și la piept mantia neagră, avocatul înghiți cu greu.

– P-pentru puțin. Reprezint de mulți ani familia asta și sînt foarte fericit să fiu de ajutor.

Kara zîmbi și întinse mîna. Avocatul i-o strînse stînjinit și dispăru în grabă.

Inspirînd adînc, Kara se întoarse în salonaș. Curiozitatea pur feminină o împinse să ridice capacul cutiei negre de catifea.

Respirația i se tăie. Erau fantastice! Nu mai văzuse în viața ei ceva la fel. Trebuie să fi costat o avere. Se lăsă să cadă pe banchetă și închise cu zgomot cutia.

Ronțăindu-și gînditoare buza de sus, își dori să fi avut curajul să refuze darul. Dar știa că un astfel de gest ieșea din discuție. Nici chiar ea nu putea avea cutezanța să refuze darul de nuntă al soțului ei.

Dar ticălosul nu avea s-o cumpere cu bijuterii. O fi acceptat ea odiosul cadou, dar asta nu însemna și că avea să îl poarte.

Jigodia nu avea să intre chiar atît de ușor pe sub

pielea ei. Nici chiar cu safire fără de preț. Uiiindu-se urît la cutie, nu se putu totuși abține să nu se întrebe ce făcea soțul ei la Londra. Mai precis cu ce femei frumoase își petrecea timpul în momentul de față.

Alex se opri la *White's Club*. Dar nu stătu mult. Avea o stare de spirit ciudat de agitată. Bău o cantitate măricică de coniac și jucă o partidă de cărți cu Daniel, dar mintea nu îi stătea la asta. Gîndurile lui hoinăreau înapoi spre casă, la vrăjitoarea cu părul șaten închis.

Doamne, fata aia îi intrase pe sub piele! Se gîndea în mod constant la ea. Ce dracu' se întîmpla cu el? Nici nu se putea concentra asupra jocului, tot gîndindu-se și întrebîndu-se cum își ispășea mica scorpie pedeapsa la țară. Și dacă îi plăceau safirele trimise de el. Tuturor femeilor le plăceau bijuteriile, nu-i așa? Buzele i se arcură de plăcere închipuindu-și-o acoperindu-l cu sărutări de mulțumire cînd avea să se vadă.

Alegerea darului de nuntă fusese ușoară. Safirele aveau exact culoarea acelor splendizi ochi scînteietori care îl obsedau fără încetare.

Alex se uită la cărțile din mînă și își dădu seama că pierdea într-un mod rușinos. Le aruncă pe masă și ieși din club.

Negăsîndu-și astîmpărul, se hotărî să-i facă o vizită amantei sale, Jenny Carrington. Amînase prea mult inevitabilul. Vestea căsătoriei lui trebuie să fi ajuns deja la urechile ei. Iar el se simțea dator să pună în mod formal capăt legăturii lor. Indiferent de sentimentele lui

pentru ea, merita să-i aducă personal vestea.

În plus, își zise în timp ce urca în trăsură și îi făcea semn vizitiului să îl ducă la obișnuita adresă din Chelsea Road, era îndreptățit să primească o explicație cu privire la recente ei absențe. Deși nu avea nici o dovadă a infidelității ei, o credea în stare de aproape orice.

Combi-nația lor durase doar trei luni. În acest timp, frecventase casa pitorească pe care o cumpăraseră numai pentru ea. Gîndul că ea l-ar putea înșela îl supăra. Îl dezgusta lipsa de fidelitate a femeilor.

Deschise ușa căsuței din cărămidă roșie și privirea îi căzu pe stativul pentru umbrele din hol. Din el ieșea la iveală un baston negru care, evident, nu era al lui. Gîlgîitul rîsului feminin însoțit de murmurele joase ale unui glas bărbătesc îi confirmară bănuielile anterioare. Așadar, își zise scoțîndu-și mănușile și pălăria cu bor ondulat, îl înșela.

Curiozitatea îl birui. Îl loc să se întoarcă pe călcîie și să plece, urcă treptele spre dormitor pe care îl folosisese cîndva pentru a-și satisface plăcerile carnale cu femeia pe care o găsisese odată irezistibilă.

Deschise larg ușa și se rezemă cu umărul de toc. Privirea lui insolentă mătură patul și pe cei doi ocupanți speriați și goi pușcă.

Îl recunoscă pe loc pe înlocuitorul lui. Blondul numai piele și os nu era altul decît lordul Robert Rodale, proapătul viconte Rodale.

– Un viconte, rosti tărăgănat Alex, pe un ton batjocoritor. Gusturile tale s-au schimbat, Jenny. Un marchiz

este acum prea bogat pentru sîngele tău? Nu te deranja să te ridici din cauza mea, viconte.

– P-pot să vă explic, milord, se bîlbîi vicontele cău-tînd să îşi ascundă nuditatea dizgraţioasă.

– Ca să fiu cinstit, nu-mi pasă cîtuşi de puţin de explicaţiile tale, recunosc Alex cu un oftat şi se uită leneş la deja fosta lui amantă. De cît timp, draga mea?

– De două luni, Alex, răspunse ea cu buza pe jos tremurînd. N-a fost vina mea. În tot timpul ăsta m-ai lăsat sigură. Ce era să fac? Mă plictiseam teribil.

– Mmm, da, îmi imaginez.

– Ai de gînd să-l provoci la duel? Întrebă cu nervozitate Jenny, strîngînd cearceaful peste sîinii ei mici şi plaţi.

Alex îşi lăsa privirea să alunece peste pielea ei palidă şi părul de un blond spălăcit. Chiar o găsise cîndva atrăgătoare?

– Pentru ce? Întrebă el revoltat la culme. Tu, draga mea, nu prea meriţi viaţa unui bărbat, indiferent cît de prost este el. Doar dacă, fireşte, nu îi sugerezi lui Rodale să-mi ceară satisfacţie, adăugă cu un glas de gheaţă.

– N-nu, Dalton, n-aş îndrăzni, scînci vicontele.

– Robbie s-a oferit să se însoare cu mine, bombăni Jenny, ridicîndu-şi o idee bărbia.

Alex îşi înălţă o sprînceană a îndoială.

– Acum?

– D-de îndată ce îmi dă voie mama, se bîlbîi laşul viconte.

Alex rosti cu dispreţ:

– Dar bineînțeles!

Jenny își mușcă buza.

– De ce nu s-ar însura cu mine? Tu nu m-ai iubit niciodată.

– Să te iubesc? Întrebă Alex cu mirare și dispreț totodată. Fată dragă, tu nu m-ai satisfăcut niciodată. Își mută privirea spre vicontele înspăimântat. Îmi datorezi cheltuielile pe două luni. Aștept plata mâine. Și să-ți dau un sfat, domnule. Să nu te culci niciodată cu amanta altuia. Așa ceva nu se face. Asta, firește, dacă ții la viața ta.

Cu asta, se întoarse pe călcîie și ieși scîrbit din cameră.

În stradă, îi spuse vizitiului noapte bună și o luă pe jos. O plimbare în aerul proaspăt avea să-i prindă bine. Simțea nevoia să-și limpezească mintea, după acea scenă mizerabilă.

Era bine că scăpase de Jenny. Nu fusese primul ei amant și nici ultimul, evident. Și, totuși, de ce se simțea ca și cum avea nevoie de-o bătaie?

Confruntarea din seara asta îl revoltase la culme. Nu își dădea seama de ce. De ce i-ar fi păsat? Nu avusese sentimente profunde pentru Jenny. O folosisese și atît. Nu îi dăduse niciodată de înțeles altceva.

La dracu', se gîndi el în timp ce înainta pe strada întunecată și pustie, ce ar fi zis Kara dacă ar fi știut? Ar fi fost profund scîrbită de scena la care tocmai fusese martor, fără îndoială.

Brusc, i se făcu jenă. Era o senzație nouă și uluitoare

pentru el. Ideea de a-și ști numele legat de persoane ca Jenny și ticălosul ei viconte era respingătoare.

Totuși, nu prea era în măsură să-i judece pe alții. De câte situații similare nu profitase el însuși? Pentru prima dată în viață, îi era rușine și se simțea profund dezgustat de sine. Ce se întâmpla cu el?

Singura lui speranță era că vicontele avea să fie discret. Nu voia să citească despre povestea asta în ziarele de dimineață și, mai ales, nu voia ca vreo persoană de la Grantly să audă de ea. În special Kara.

În ciuda tuturor eforturilor de a-și ocupa timpul, Kara se simțea neliniștită, fără astîmpăr. Cercetase în amănunțime domeniul și știa pe dinafară fiecare aripă a reședinței-mamut.

Să spună că unchiul Charles și mătușa Henrietta nu prea erau o companie stimulatoare ar fi fost un efemism. Asemeni majorității cuplurilor în vîrstă, ei intraseră într-o rutină confortabilă care rareori includea dialoguri interesante. În cele din urmă, unchiului Charles i se făcu milă de Kara și îi oferî spre folosință biroul lui particular.

– Am o colecție de romane care s-ar putea să te intereseze, draga mea, îi spuse el la micul dejun. Scriitori precum Fielding, Austen, Richardson și Radcliffe, ca să numesc doar cîțiva. Dacă vrei să le citești, poți folosi biroul meu.

Kara se lumină la față.

– Oh, da, mi-ar plăcea la nebunie. În sfîrșit, și altceva în afară de Platon și Aristotel cu care să-și umple orele

lungi de plictiseală.

– Te plictisești, nu-i așa? Întrebă unchiul Charles.

– Îngrozitor, răspunse ea, apoi își mușcă buza.

Adică...

Unchiul Charles îi zîmbi și îi făcu cu ochiul.

– Ai să găsești și unele din poeziile lordului Byron, spuse el cu glasul coborît ca să nu-i audă ducesa.

Kara dădu din cap și șopti la rîndul ei:

– Am să arunc o privire la Byron după ce voi termina de citit Pope.

– Ce spui tu acolo, draga mea? Întrebă mătușa Henrietta aplecîndu-și peste masă bustul voluminos.

– Spuneam că îmi place foarte mult Coleridge. Deși trebuie să mărturisesc că nu-mi place Wordsworth.

Mătușa Henrietta se albi la față.

– Vai de mine, copilă, sper că nu te transformi într-o cărturăreasă! Alex n-ar suporta o femeie educată.

– Știu și eu... rosti unchiul Charles. S-ar putea să-i placă provocarea.

Kara își ascunse zîmbetul și se gîndi să-și termine micul dejun pentru a se îngropa în comorile din biroul unchiului Charles. Puțin îi păsa ei ce prefera Alex. Abia aștepta să se cufunde într-o carte bună!

După micul dejun, Kara dispăru direct în birou. Ei bine, se gîndi ea uitîndu-se la șirurile de cărți legate în piele din spatele mesei de lucru, acum avea cu ce să-și omoare timpul cel puțin pînă la sfîrșitul lunii. Trecu repede peste *Misterul lui Udolpho* al doamnei Radcliffe și peste *Frankenstein* al lui Mary Shelley și își opri privirea

asupra romanului lui Henry Fielding, *Amelia*, aflat în partea de sus a raftului. Se întinse după el, dar mîna ei era prea scurtă. În graba de a lua un scaun, dărimă tamponul cu sugativă de pe birou, împrăștiind în toate direcțiile hîrtii și registre. Încruntîndu-se, se aplecă și începu să adune obiectele de pe podea.

Aranja de zor documentele pe birou, cînd privirea îi fu atrasă de un registru deschis, în care era înscris numele Simpson. Curioasă, întoarse pagina. Cele scrise acolo îi tăiară respirația.

Sentimentul de vinovăție de a-i fi deranjat biroul unchiului Charles dispăru. Însemnările din micul registru negru erau transferări de fonduri din Anglia la Boston. Răsfoind paginile, dădu peste un plic galben. Era trimis din Boston, Massachusetts.

Așezînd pe birou registrul deschis, despături cu mîini tremurătoare foaia din plic. Scrisoarea de la mama ei pentru unchiul Charles! Era datată cu două luni înainte de moartea mamei ei. Karina citi cu glas tare:

– „*Scumpul meu Charles,*

Starea mea, îmi pare rău s-o spun, s-a înrăutățit. Acum știu că boala mea este mortală. Doctorul mi-a confirmat ieri temerile.

Nu i-am spus Karinei. Nu vreau s-o amărăsc. E mai bine așa. La început am fost distrusă că trebuie s-o părăsesc pe frumoasa mea fiică, dar sînt sigură că se află în mîini bune, mîinile tale capabile. Așa cum Harry m-a lăsat pe mine ție, tot așa ți-o las și eu pe Karina. Știu că nu voi pleca niciodată cu adevărat de lîngă ea; o

parte din mine va fi întotdeauna cu ea, la fel cum o parte din Harry a rămas întotdeauna lângă mine.

Mă rog ca pericolul din Anglia să fi trecut. Sînt cincisprezece ani de atunci. Îmi pun toată încrederea în tine că ai s-o aperi pe scumpa mea Kara de orice rău posibil. Cine s-ar putea crampona de răzbunare atîta timp? Nu ți-aș fi trimis-o pe Kara, dacă n-aș fi fost sigură că ți-ai da și viața ca s-o salvezi.

Am convingerea că iubitei mele fetițe o să-i placă Anglia. Cît de mult îi duc dorul! Dar am fost mulțumită în America. Sînt împăcată și resemnată cu soarta mea. Știu că în sfîrșit mă voi întîlni cu Harry după atîta amar de vreme. Așa cum ai jurat să mă protejezi pe mine, știu că vei avea grijă și de fata mea după ce eu mă voi fi dus din lumea asta."

Lăsînd scrisoarea să-i scape, Kara își dădu seama că fața îi era udă de lacrimi. Mama ei știuse de luni de zile că avea să moară. Totuși, nu spusese nimic. Îi tănuise fiicei ei moartea iminentă. Dar nu era singurul lucru pe care i-l ascunsese Karei.

Kara refuza să-i considere pe mama ei și pe unchiul Charles necinstiți. Trebuia să existe un motiv pentru care preferaseră să se ascundă de ea. Era limpede că mama ei ținuse la duce. Și era evident că el le întreținuse în toți acei ani petrecuți în Boston. Ea presupusese în mod firesc că trăiau din moștenirea tatălui ei. Dacă mama ei avusese încredere în unchiul Charles, atunci și ea, Kara, trebuia să aibă.

Totuși, această ultimă descoperire era tulburătoare. Kara fusese crescută să fie directă și sinceră. Dacă voia să știe ceva, întreba. Instinctul îi spunea să-l înfrunte pe unchiul Charles și să-l facă să-i spună adevărul.

Dar asta nu avea să meargă niciodată. Deja o mințise în mod sfruntat și nu doar o dată. Părea decis să nu sufle o vorbă despre tatăl ei. Era limpede că îi ascundea multe lucruri. Lucruri importante. Iar dacă scrisoarea asta era un indiciu, lucruri potențial periculoase.

Animozitatea Karei se întăți înzecit în fața acestei revelații uluitoare. Cu ce drept o ținea pe ea în întuneric? Dacă tatăl ei fusese implicat în ceva sinistru, trebuia să știe și ea. Mama ei știuse.

Ce pericol existase în Anglia cu cincisprezece ani în urmă? Și ce era cu răzbunarea la care se referea mama ei în scrisoare? De ce, oh, de ce nu voia nimeni să-i povestească despre tatăl ei?

Nu avea nici un rost să încerce s-o tragă de limbă pe mătușa Henrietta. Probabil că și ea știa tot atât cât Kara.

Nu era decît un singur lucru de făcut, să descopere singură adevărul. Trebuia să facă într-un fel și să ajungă la Londra. Cu banii rămași în urma călătoriei spre țărișoara asta oribilă, avea să-i angajeze pe investigatorii ăia din Bow Street, pomeniți în însemnările lui Alex. Ștergîndu-și ochii, trase adînc aer în piept și își puse mintea la contribuție pentru făurirea unui plan.

Capitolul 7

În dimineața următoare, cînd Alex coborî scara elegantei sale case din Londra, îl găsi pe valetul său, Fowler, așteptîndu-l nerăbdător.

– Vă cer scuze, milord, dar e aici un... domn care vrea să vă vorbească.

– Domnul ăsta nu are un nume? întrebă zîmbind Alex.

Fowler își dresă glasul.

– E... de la docuri, milord, șopti valetul cu dispreț.

Intrigat, Alex își înălță o sprînceană.

– Ah. În cazul ăsta, condu-l în bibliotecă.

Curios să afle cine era străinul, Alex se duse direct în bibliotecă. Așezîndu-se confortabil în scaunul mare, își propti picioarele pe biroul de mahon și începu să-și maseze mușchii cefei.

Șase săptămîni! Și nici un blestemat de indiciu despre acest presupus complot. Era probabil pe o pistă greșită. Începea să-și piardă tot mai mult răbdarea. Avea

nevoie de ajutoare; să localizezi de unul singur în Londra pe toți acei foști patrioți era o sarcină copleșitoare chiar și pentru el.

Ușa se deschise și în încăpere intră timid un bărbat în vîrstă, îmbrăcat în haine ponosite. Intimidat de ambianța din jur, bărbatul solid, din topor, se foi stingher de pe un picior pe altul.

– Ai dorit să mă vezi? îl întrebă Alex, măsurîndu-l curios.

– Îhî, conașule, răspunse omul dînd din capul ce începuse să-i chelească.

– Ei bine?

– Auzii că ați fost alaltăieri la docuri.

– La fel ca multă altă lume, așa că treci la subiect.

– Știu ce căutați.

Alex se aplecă peste birou.

– Și ce ar putea fi aia, mă rog? întrebă el privindu-l cu ochii îngustați pe străin.

– Păi care începutură tot necazu! Care plănuitură răzmerițele alea.

Alex avea deja oameni infiltrați în grupul radicalilor care instigau la răscoală ca reacție la incapacitatea guvernului de a stimula economia. Cererile lor, totuși, urmăreau reformele parlamentare, nu distrugerea țării, nici reluarea războiului.

– Ce te face să crezi că sînt în căutarea cuiva? întrebă el studiind cu atenție fața murdară și zbîrcită a vizitatorului.

– S-a dus vorba că ați pus întrebări. Îs tare nervoși

că v-ați băgat nasu' p-acolo.

Veștile călătoresc repede. Alex ezită o clipă.

– Să spunem că ai dreptate, admise el încet. De ce îmi spui asta?

– Fin'că mă gîndii că poate mi-ți da o-guinee sau două pă niște informații.

– Dacă informațiile merită.

– E niște oameni care n-are nimic de lucru. Stă la docuri mai toată ziua.

– Și?

– Oamenii ăștia cată pe cineva pă care să dea vina pentru burțile lor goale, asta e. Atunci vine gentlemanul ăsta. „Am ceva pentru voi“, spune el. Acu' se întîlnesc zi de zi. Stau și mă întreb, ce e toate astea? Îi auzii plănuind trădare. Îhî, asta a fost, trădare.

– Și cum ai ajuns să știi toate astea? întrebă Alex bănuitor.

Străinul dădu din umeri.

– I-am auzit vorbind.

Era foarte adevărat că încetarea războiului nu adusesese prosperitate, ci greutate economică. Puteau fi oare aceste mase nemulțumite în spatele acestui complot? Alex alungă aproape imediat gîndul.

– Cum arăta acest bărbat despre care spui că a organizat grupul despre care vorbești?

– Obişnuit. Dar cred că e nobil.

– De ce? Ce te face să spui asta?

– Felu' în care se ține. Ca un nobil.

Alex se rezemă de spetează.

– Asta s-ar putea să-mi fie de folos. Cum zici că te cheamă?

– Harper. Billy Harper.

Alex zîmbi.

– Unde te pot găsi dacă am nevoie de tine, Billy Harper?

– Ici și colo. Mai mult pe la docuri.

Alex băgă mîna în buzunar și îi aruncă sărmanului om o guinee.

– Vreau să fii cu ochii în patru și cu urechile ciulite. Cu cît sînt informațiile mai valoroase, cu atît mai mulți bani vei primi.

– Mulțam, conașule, spuse Billy ascunzînd moneda în buzunar. Să trăiți, conașule.

Îndesîndu-și pe cap șapca jerpelită, Billy ieși din cameră.

Alex se ridică de la birou și se duse la fereastră. Cine era acest instigator? Exista vreo legătură între aceste întruniri și complotul care îl interesa? Nu, era prea simplu. Nu putea să fie. Sau putea?

Categoric, era stilul lui Bouchard. Dar dacă era Bouchard, de ce se băga în tot buclucul ăsta? Unde dracu' era? Și, mai ales, care îi era jocul? Căci, dacă Alex știa ceva despre Bouchard, știa că îi plăcea să se joace.

Camera este complet întunecată, cu excepția unor dîre de lumină care se strecurau printre draperiile uzate. Mirosea a mucegai și a umezeală. Straturi groase de praf acopereau mobila sărăcăcioasă.

– Capcana e întinsă, conașule.

– Bine, răspunse bărbatul din umbră. Bine lucrat, Billy. Ești sigur că a mușcat momeala? Chiar crede că acest complot este adevărat? Vreau să mă văd scăpat odată pentru totdeauna de pacostea asta.

– Îhî. Am întins capcana. M-a crezut, nici o grijă.

– Mmm. Atunci o să fie mai ușor de momit decît credeam. Prin firea lui e un om nerăbdător. Iar eu mă pricep de minune să-i pun răbdarea la încercare. Va acționa fără să mai stea pe gînduri și atunci o să punem mîna pe el.

– Să-mi fie cu iertare, conașule, da' ce-o să fie cînd s-o termina cu asta?

– Pînă acum sînt mulțumit de tine, Billy. Dacă vei continua tot așa, răsplata ta va fi mare.

– Mulțam, conașule, spuse Billy și ieși stîngaci din camera mizeră.

După plecarea lui, un bărbat scund, cu părul negru, ieși din umbră.

– Bouchard, spuse el nerăbdător, *tout se passe selon les prévisions?* Totul merge conform planului, *non?*

– *Oui, bien sûr*, totul merge precum am prevăzut, răspunse Bouchard ridicîndu-se de pe scaunul de la birou. Philippe, am auzit că omul meu s-a însurat. Știi cine e soția lui? Întrebă el cu un zîmbet diavolesc.

– *Non.*

– Fiica lui Eden.

– Ah! exclamă Philippe cu un oftat de încîntare. În

sfârșit! Aproape că îmi pierdusem speranța. *Ca c'est bon!*

– Nu ți-am spus că am să te ajut să te răzbuni pe englezi pentru moartea tatălui tău?

– *Tiens*. Când o ucid? Întrebă Philippe cu ochii sticlind de plăcere.

Bouchard ridică din umeri.

– Asta e afacerea ta, Philippe, nu a mea.

– Dar mi-ai promis...

Bouchard ridică mîna, întrerupîndu-l.

– Când o sosi vremea, poți să faci ce vrei cu fata. Eu îl vreau pe el mai întîi. M-am săturat să mă tot urmărească. E ca un junghi în coaste. Știi cum e să cunoști un om atît de bine, încît să-i prevezi pînă și gîndurile?

– *Non, mais je suis...*

– Ajunge! Poți să răzbuni moartea tatălui tău după ce termin eu cu Dalton.

– Am așteptat atît de mult asta! Mă temeam că n-am să-i mai fac vreodată să plătească. E un noroc că s-a însurat cu fiica ucigașului tatălui meu, *n'est pas*? Ce-ar fi s-o folosim ca să-l ademenim?

– Nu, nu vreau ca moartea lui să stîrnească bănuieli. Dacă moare în timp ce investighează acest ridicol complot insurecționist, nimeni nu va pune întrebări. Nu-mi pasă cînd sau cum o omori pe fată. Tortureaz-o, dacă îți place. Dar lasă-mă să mă ocup mai întîi de Dalton.

– Am fost lipsit de plăcerea de a o ucide pe soția lui Eden, dar voi avea bucuria să o văd pe fiica lui murind.

În timp ce Philippe ieșea din ascunzătoarea mizeră,

Bouchard începu să rîdă, clătinînd din cap. „Ești nebun, *mon petit Philippe*. Dar deocamdată îmi slujești foarte bine scopurile.”

Alex se plimba fără astîmpăr prin fața căminului din biblioteca sa din Londra, în timp ce Daniel stătea tolănit confortabil într-un fotoliu din piele, savurînd un pahar de *Porto*.

– Să știi, Daniel, că răbdarea mea e pe sfîrșite. Nu ajungem nicăieri. Dacă mai trebuie să mă deghizez încă o noapte și să bat străzile în căutarea unui indiciu...

– Calmează-te. Știm că Bouchard e în spatele afacerii, așa că măcar asta ar trebui să te facă fericit. Îl urmărești de trei ani. Nu greșim dacă presupunem că el știe că ești pe urmele lui.

– Și? Unde ne duce asta?

Daniel își dădu ochii peste cap.

– Trebuie să facă el la un moment dat o mișcare.

– M-am săturat să aștept! mîrîi el. Nu avem nici cea mai mică dovadă care să susțină ideea asta absurdă de complot menit să răstoarne guvernul.

– Nici eu nu cred în chestia asta, spuse ferm Daniel.

– Toate întrunirile astea la care am participat dezvăluie un singur lucru: există foarte mulți oameni nemulțumiți care forfotesc pe străzile Londrei.

– Ceea ce trebuie să judecăm noi este pentru ce s-a băgat Bouchard în treaba asta.

– Habar n-am! scrîșni din dinți Alex.

Daniel își trînti paharul pe masă și se ridică.

– Fir-ar a dracului de treabă! Ce dracu' se întâmplă cu tine? Observ că de cînd te-ai însurat ești tot ursuz. De ce nu îți chemi frumoasa mireasă aici să îi faci un copil? Poate că asta te-ar mai bine dispune.

– Cînd o să am nevoie de sfatul tău, am să ți-l cer! mîrîi Alex.

Daniel traversă încăperea în drum spre ușă.

– Necazul e că nu o poți lăsa deoparte, aruncă el peste umăr și ieși.

Alex se uită urît în urma lui Daniel! Avea dreptate, firește. Alex crezuse că abandonarea Karei la țară era exact ceea ce îi trebuia ei. Era mult prea căpoasă. Spre iritarea lui, totuși, descoperise că nu și-o putea scoate din minte.

Cerule! Doar nu îi era dor de o puștoaică, nu-i așa? Ei, Alex, să tînjească după o femeie? Clătină din cap. Nu, o dorea cu ardoare numai pentru că n-o avea la îndemînă.

Firește, știa că n-ăr fi fost în stare în veci să-l urmărească pe Bouchard prin Londra avînd-o cu el pe băgăcioasa lui soție. Era mai bine să rămînă acolo, la țară, și să-l scutească de bănuieli i cu privire la hoinărelile lui nocturne pe străzile Londrei. Se întrebă dacă Sir Gilbert avea idee ce sacrificii făcea el pentru rege și pentru țară.

Totuși, această situație absurdă îl scotea din minți. Frustrarea sexuală era ceva absolut nou pentru el. Nici lui nu-i venea să creadă că era un lucru autoimpus. Ce era cu el în ultimul timp? Vechiul Alex ar fi răsturnat în pat jumătate din curtezanele din Londra pînă la ora asta.

Poate că întrevederea aceea scîrboasă cu Jenny și prăpăditul ei de viconte îi întorsese stomacul pe dos. Sau, și mai rău, poate în străfundul inimii lui simțea că nu era bine să încalce jurămintele făcute la nuntă.

La dracu'! Nu-l apuca tocmai acum, în floarea vîrstei, simțul moralei! Nici vorbă de asta. Era foarte simplu. O dorea pe Kara. Și doar pe Kara. Nu-i trebuia nici o altă femeie.

Kara stătea pe bancheta acoperită cu catifea și încerca să savureze călătoria la Londra. Gîndul că avea să dea iar ochii cu Alex îi făcea stomacul să se strîngă. Trebuia neapărat să-și păstreze mintea limpede și să țină situația în mîină. În momentul de față, singurul lucru important era să dezlege misterul trecutului tatălui ei, indiferent de consecințe.

Ajunse la Londra pe la trei după-amiază, avînd cu ea o mătușă Henrietta extenuată și o Violet îmbufnată. Cum era de așteptat, casa familiei Dalton se afla pe foarte cocheta Upper Brook Street din Londra și avea scări de marmură și coloane din piatră.

Un Fowler prost dispus deschise ușa și le inspectă din cap pînă în picioare pe musafirele neanunțate. Nu era informat că Excelența sa aștepta pe cineva.

Kara își scoase mănușile.

– Spune-i Excelenței sale că a sosit soția lui, spuse ea cu mai multă autoritate decît simțea că are.

Înclinîndu-se țeapăn, Fowler plecă.

Surîzînd vag la neîncetatele bombăneli ale ducesei, Kara își făcu curaj ca să înfrunte reacția lui Alex la ne-

supunerea ei flagrantă. Nu avu mult de așteptat. Exce-lența sa se materializă cîteva minute mai tîrziu. Îmbrăcat în pantaloni cenușii care îi veneau mult prea bine și o vestă de satin albastru cu broderii, era imaginea ele-ganței subtile.

- Kara resimți din plin efectul. Spre supărarea ei, inima începu să-i bată ca o talangă în piept. Sărutîndu-și mama vitregă pe obrazul rotofei, Alex îi ură bun venit. Apoi își întoarse privirea devastatoare spre soția lui.

- Măi să fie, rosti el tărăgănat încrucișîndu-și brațele la piept, pot jura că asta e lady Dalton!

Pregătindu-se de ceartă, Kara să îndreptă de spate și îl privi semeață.

- Iertați-mă, dragii mei, scînci mătușa Henrietta fă-cîndu-și vînt cu batista de dantelă, dar simt că mor dacă nu mă odihnesc înainte de cină.

- Firește. Fowler te va conduce în camera dumatăle, spuse amabil Alex, cu privirea constant ațintită pe chipul Karei. Mergem în bibliotecă, dragostea mea? sugeră el după plecarea mătușii Henrietta. La urma urmelor, avem atîtea de discutat! adăugă cu un zîmbet care o răvăși complet.

- Cum dorești, domnul meu, spuse ea înțepată.

- Ce muzică dulce pentru urechile mele! Măcar de-ar fi adevărat.

Kara ignoră complimentul și îl urmă în bibliotecă.

- Așadar, ai venit, spuse tărăgănat Alex rezemîndu-se de ușile duble ale încăperii. Ochii lui întunecați și adînci o cercetau cu viu interes. Te-ai hotărît în sfîrșit

să-mi devii soție în fapt?

O roșeață ușoară coloră obrajii Karei, dar îi susține privirea senzuală și își ridică bărbia.

– Categorical nu, replică ea sfidătoare. M-am hotărât să văd Londra singură.

El chicoti moale.

– Țara nu e pe placul tău, scumpa mea! Sau ți-a fost dor de mine? Cît timp a trecut?

Ea îi zîmbi fără căldură.

– Am îndurat admirabil umilința de a fi fost lăsată în plata Domnului la țară timp de șase săptămîni în timp ce tu, fără îndoială, ai zburdat cu doamnele prin toată Londra.

– Și, mă rog, cu cine am zburdat? Întrebă el înălțîndu-și o sprînceană de abanos.

– De unde să știu eu? se răsti Kara. Și puțin îmi pasă.

– Înțeleg, spuse el îndepărtîndu-se de ușă. Atîta timp cît nu te deranjez cu obscenele mele dorințe carnale, pot să mă culc cu cîte femei vreau. Așa e?

Kara își lăasă privirea în poală.

– Trebuie să fii atît de bătăran?

– Am fost bătăran? Întrebă el, mimînd mirarea. Te rog să primești scuzele mele cele mai sincere.

Buzele Karei se subțiară de neplăcere și își feri privirea.

– Hai, Kara, spuse Alex cu un zîmbet cuceritor, ar trebui să te consideri norocoasă că ai un soț atît de priceput și de preocupat de interesele tale.

– Și ale lui, șopti ea.

– De ce n-ar fi interesele amîndurora?

Kara îl fixă cu o privire de gheață.

– Motivele pentru care am venit eu la Londra nu te privesc. Nu vreau nicidecum ca prezența mea să-ți încurce... obiceiurile.

El oftă.

– Ce mireasă generoasă! rosti sec. Uitasem complet cît de norocos sînt. Numai că, în prezent, n-am nici o amantă și nici n-am de gînd să-mi iau una. Așa că n-ai de ce să te temi că îmi încurci... obiceiurile.

Kara se uită atentă la el. Pe fața ei se citea neîncrederea.

– Te surprinde? Întrebă el cu o notă batjocoritoare. Te îndoiești că un desfrînat se poate schimba? Sau ți-e teamă că te-aș putea presa să-ți faci... cum se spune la asta? Ah, da, cred că termenul corect este „datoria”.

Kara spuse tăios:

– Cînd o sosi vremea, am să-mi îndeplinesc obligația față de spița familiei Dalton, domnul meu, nu te teme.

Alex se crispă. *Obligația!* El avea în minte ceva mult mai plăcut.

– Asta e o imensă ușurare pentru mine, spuse în derîdere. Și cînd va veni ziua aia fericită? Curînd?

Ea îi aruncă o privire ucigătoare.

– Nu știu.

Alex se lăsă să cadă în fotoliul de lîngă cămin.

– Este clar că n-ai tînjit după mine la țară, fapt pe care îl deplîng cu durere, zise el cu o ironie grea. Așadar, de ce te-ai hotărît să vii la Londra?

Kara nu avea de gînd să-i împărtășească tulburătoare ei descoperire. Avea să afle și singură adevărul, fără ajutorul lui.

– Am înțeles că Londra prilejuiește o mulțime de activități, printre care și vizitarea orașului.

– Ah, ce încîntat sînt să aflu că soția mea găsește arhitectura mai stimulatoare decît compania mea!

Ea își trecu vîrfurile limbii peste buze și se foi stîngherită pe canapea.

– Domnul meu, aș dori să ne păstrăm în limitele unei anumite politeți.

Alex clătină din cap.

– Atîta timp cît te ții la distanță de mine, eventualitatea asta e foarte firavă.

Ea oftă și coborî genele.

– Atunci se pare că vor exista disensiuni între noi.

– Dacă așa preferi, spuse el și se ridică. Dar s-ar putea să regreti că ai luat hotărîrea de a veni la Londra, dulceața mea. Ochii lui întunecați scînteiau poznași. Aici sînt doar trei dormitoare.

– Da. Sînt în temă cu asta, mi-a spus mătușa Henrietta. Tu poți să dormi în biroul tău.

Zîmbetul dispăru de pe fața lui.

– Pe dracu' am să dorm! Sînt deplin hotărît să dorm în propriul meu pat, *madame!*

– Prea bine, spuse Kara netezindu-și cutele rochiei bleumarin de muselină, am să stau cu mătușa Henrietta în camera ei.

– Numai peste cadavrul meu! tună el. Tu, *madame,*

ai să împarți cu mine dormitorul, altfel pleci la Grantly. Eu unul n-am nici o intenție să vîntur în public neînțelegerile noastre conjugale.

Ochii ei scăpărară de mînie.

– Îți închipui că săptămîinile alea în care m-ai lăsat să putrezesc la țară au rămas neobservate? Și să nu uităm teancurile de corespondență de la soțul meu bolnav de dragoste!

– Așadar, chiar ți-a fost dor de mine, murmură el moale, cu un zîmbet de plăcere pe gura senzuală.

– Te amăgești singur, domnul meu.

Fața lui se întunecă.

– Pe scurt, suflete! Cît de tare îți dorești să rămîi în Londra?

– Ăsta-i șantaj! strigă ea, sărind în picioare.

– Nu prea.

– Prea bine, spuse ea printre dinți și își trînti pălăria de pai pe canapea. Se pare că n-am de ales. Voi dormi în patul tău. Dar atîta tot. N-am nici o intenție să-i acord anumite libertăți unui bărbat care mi-e practic străin. Mai ales unuia care nu-mi place.

– Vom vedea, răspunse el cu un zîmbet grețos de arogant.

Ochii ei se îngustară și rosti pe un ton de gheață:

– Domnul meu, te înșeli amarnic dacă nutrești speranța că ai să mă seduci.

– Serious? Nu cred.

Oh! Era un nesuferit!

– Cum spuneai, replică ea lovindu-și mînioasă mă-

nușile de picior, vom vedea.

– Aștept cu nerăbdare să intru... în bătălie, rosti el trăgănat, zîmbind cu subînțeleș.

– Ooohh! scrîșni Kara, strîngînd pumnii. Dacă nu eram o doamnă, ți-aș fi răspuns după cum meriți!

Alex își azvîrli capul pe spate și izbucni în rîs.

– Sînt convins.

Ea îi aruncă o privire plină de ură și ieși ca o furtună, bodogănind.

Alex dădu amuzat din umeri. Asta da femeie! Se întrebă cît avea să dureze pînă cînd mica lui scorpie avea să se dea pe brazdă. Oricum, însă, era încîntat. Fermecătoarei lui mirese îi fusese suficient de dor de el ca să bată tot drumul ăla pînă la Londra ca să fie cu el.

Poate era vremea să încerce o nouă abordare. În definitiv, nu voia ca mireasă o femeie plină de draci și mereu ostilă. Timpul petrecut departe de ea nu făcuse nimic pentru a-i domoli dorința, ba o voia și mai mult, dacă așa ceva era posibil.

Poate dacă îi făcea curte ca oricărei altei femei căsnicia lor s-ar fi desfășurat în mod firesc, nu? Da. Asta era. Avea s-o vrăjească. La urma urmelor, care femeie putea să reziste farmecului lui? Nu avea să mai dureze mult pînă cînd ea avea să se unduiască în extaz sub el. Iar el își va putea în sfîrșit potoli foamea sălbatică.

Kara urcă precum o vijelie la etaj. Dormitorul soțului ei părea să aibă peste tot amprenta stăpînului lui. Dragonul chinezesc de pe perdelele de la pat era mai puțin

decît ademenitor pentru decorul unui dormitor, dar total potrivit ca simbol al bărbatului de la parter.

Refuzînd să se mai gîndească la pașivul ei soț, Kara se duse la fereastră și se uită la strada plină de forfotă de dedesubt. Trebuia să-și înceapă cît mai curînd munca ei de detectiv. Scrisese deja de la țară și aranjase o întîlnire în Bow Street.

Mîine dimineată la prima oră avea să le facă o vizită acelor investigatori. Cu puțin noroc, piesele jocului de puzzle vor începe să se lege. Singura problemă era cum să se strecoare în oraș fără să fie observată de soțul ei.

Trăncăneala mătușii Henrietta domina cina, lucru pentru care Kara îi era profund recunoscătoare. Asta pînă cînd sporovăiala mătușii se îndreaptă spre noua garderobă a Karei.

– A fost foarte generos din partea ta, Alex, să stabilești o întîlnire pentru Kara. Ai ales o croitoreasă renumită? Franțuzaică, fără îndoială. Dar firește că așa ai făcut.

Alex îi aruncă mamei sale vitrege o privire ciudată.

Kara se foi neliniștită pe scaun și își dresе glasul.

– Mătușă, spuse ea repede, sînt sigură vă Alex nu dorește să discute un subiect atît de lumesс.

– Dimpotrivă, interveni Alex măsurînd-o bănuitor pe Kara. Mă interesează foarte mult. Continuă, rogu-te.

Mătușа Henrietta era toată un zîmbet.

– Eram sigură că nu o să se supere că mi-ai împărtășit planurile lui. La urma urmelor, copilă, tu meriți

tot ce-i mai bun! Iar Alex e un bărbat care știe ce îi place unei femei.

– Mă flatezi, se opuse Alex. Mai precis, la ce te referi? Întrebă el luînd o înghițitură dintr-un vin alb.

– Vai, la oferta ta generoasă de a-i procura o garderobă nouă proaspetei tale soții, se înțelege. Nu se poate să fi uitat. Era scris totul în scrisoarea ta.

Alex se rezemă de spătar și își șterse gura cu șervetul alb de pînză.

– Și care e scrisoarea aceea?

Kara își feri iute privirea și își dori s-o înghită pămîntul.

– Alex, nu-i frumos să rîzi de mine, spuse îmbufnată mătușa Henrietta. Scrisoarea pe care i-ai trimis-o Karei și în care îi cereai să vină aici. Ai uitat că ai invitat-o?

Privirea lui gînditoare întîrzie pe capul plecat al Karei. Așadar, își croise drum pînă la Londra inventînd o invitație de la el. Ăsta chiar că era un lucru interesant! Unul cu niște posibilități clare.

– Ah, da, scrisoarea *aceea*, spuse el surîzînd.

Kara dădu drumul aerului din plămîni. Slavă Domnului că nu o dăduse de gol!

– Da, acum îmi amintesc, continuă el savurînd din plin stinghereala Karei. Stai să văd, parcă promiteam că am să mă ocup personal de garderobă.

Capul Karei zvîcni în sus și ochii i se măriră de groază.

– Oh, nu. Nu era nimic de natura asta în scrisoare, domnul meu.

– Nu? Atunci probabil că a fost o scăpare din partea mea, spuse el trimițându-i un zîmbet cuceritor.

– Ba deloc. Nici nu-mi trece prin cap să te deranjez cu o chestiune atît de trivială.

– Trivială? Fată dragă, garderoba soției mele nu este deloc un lucru trivial. Vai, toată Londra te va judeca după croiala și calitatea hainelor tale. Și, crede-mă, o să am grijă ca încîntătoarea ta siluetă să apară în lumina cea mai bună. Mîine dimineată îi vom face o vizită celei mai renumite croitorese din Londra. *Madame Jourdan* îți va face cele mai elegante rochii.

Ochii Karei scăpărau de iritare. O încolțise. Și el știa asta.

– Nu e nevoie, insistă ea tot mai furioasă.

– Ba este. Va fi o mare plăcere să te însoțesc mîine, spuse el cu ochii plini de veselie. Ai să vezi că sînt un bărbat generos. Atît ca afecțiune, cît și privitor la bani. Am atîtea să-ți ofer, draga mea, dacă m-ai lăsa!

Obrajii Karei se făcură roșii ca focul. Coborînd genele, șopti:

– Ești mult prea amabil, domnul meu.

Era furioasă pe ea că îi dăduse ocazia să o manipuleze cu găselnița asta caraghioasă. Cum mai avea ea să ajungă la întîlnirea cu investigatorii?

Mariu Kara

Capitolul 8

În dimineața următoare, Kara se trezi și o văzu pe Violet trăgînd draperiile. Se ridică în sezut și căscă. Apoi, își aminti unde se afla, în patul soțului ei! Înțepenind, aruncă o privire spre perna de alături unde se aștepta să vadă fața lui zîbind cu gura pînă la urechi. Dar în loc de asta se pomeni holbîndu-se la o pernă albă, neatinsă. Doar nu fusese plecat toată noaptea! Fusese?

Scuturîndu-se, se întrebă ce se întîmpla cu ea. Ar fi trebuit să se simtă ușurată că el preferase să nu doarmă cu ea, respectîndu-i astfel dorința. Dar, în loc să fie așa, mintea îi era plină de imagini ale lui Alex prins într-o îmbrățișare pătimașă cu nu știu care străină. Era un crai, nu merita să se gîndească la el, își spuse ea. De ce, atunci, se simțea atît de amărîtă?

Ușa camerei de toaletă se deschise și subiectul întrebărilor ei își făcu apariția. Arăta ca dracu', neras,

dezordonat și epuizat. De la hîrjoana cu amanta lui, fără îndoială, se gîndi Kara cu iritare. Totuși, nu se putu abține să nu remarce că chiar și după o noapte de desfrîu arăta formidabil de atrăgător.

El umplu ligheanul alb de porțelan cu apă și se spală pe față. Scoțîndu-și cămașa, deschise șifonierul și întinse mîna după alta curată.

Tresărind la vederea trupului lui pe jumătate gol, Kara făcu un efort ca să-și dezlipească ochii de pe el și își mușcă buza. Nu mai văzuse un bărbat dezbrăcat, mai ales unul clădit ca Alex! Era absolut magnific. Iar efectul era hotărît tulburător.

– O privire edificatoare? Întrebă el zîmbind amuzat în timp ce își ștergea fața cu prosopul.

Paralizată la gîndul că fusese prinsă admirîndu-și soțul, Kara se făcu roșie ca focul.

– Voi, desfrînații, nu dormiți niciodată? Întrebă ea pe un ton caustic.

– Să îndrăznesc să sper că ești geloasă, dragostea mea? Întrebă la rîndul lui încrucișîndu-și brațele la piept.

– Dimpotrivă, se stropși ea și, dînd învelitoarea la o parte, se dădu jos din pat. Sînt dezgustată.

Alex clătină din cap amuzat și își rezemă umărul larg de stîlpul patului. Privirea lui nesuferită alunecă peste cămașa ei de noapte din flanel.

– Să știi că ești foarte frumoasă proaspăt sculată din somn.

– Bănuiesc că ar trebui să iau asta drept compliment de la un ticălos ca tine care a văzut nenumărate femei în

împrejurări similare, se răsti ea furioasă.

– Ia-o ca pe o constatare, spuse Alex și se duse spre ușă ca să-și cheme valetul. În prag ezită, și îi aruncă peste umăr: Grăbește-te, scumpo, nu vreau s-o facem pe *madame Jourdan* să ne aștepte. Știi cât de nerăbdător sînt să-ți pun la punct garderoba.

Kara îl fulgeră cu o privire ucigașă. Fu ispitită să-l întrebe unde anume fusese toată noaptea, dar își ținu gura.

De ce i-ar păsa? Atîta timp cît nu o deranja cu atențiile lui, trebuia să fie bucuroasă. Nu? În plus, avea alte lucruri de făcut.

Grăbindu-se spre micul birou, mîzgăli un bilet către biroul din Bow Street cerînd ca întîlnirea din această dimineață să-i fie reprogramată pentru după-amiază la ora trei.

În timp ce trăsura familiei Dalton oprea în fața unei prăvălii de lux din Bond Street și cei doi coborau, Kara se uită la fața soțului ei. Acesta era încruntat.

– S-a întîmplat ceva? Întrebă ea și se uită în jur să vadă ce îi provocase tulburarea. Exact peste drum era oprită o trăsură neagră, cu aspect amenințător și ferestre închise la culoare.

– Poftim? Întrebă el absent. Nu, iartă-mă, scumpa mea, spuse și o conduse repede în prăvălie.

Ca de obicei, *madame Jourdan* era foarte bucuroasă să îl servească pe marchizul de Overfield. Era o femeie între două vîrste, cu trăsături regulate.

– *Vous êtes très belle, chérie*, îi spuse ea Karei. Și apoi lui Alex: E tânără, *monsieur*. Ochii ei aveau o privire critică.

Alex își dresе glasul.

– Și, în plus, e *soția mea*.

Femeia păru uimită, dar își reveni repede.

– Oh, *c'est parfait! Très bien!* Vom avea mare grijă de soția dumneavoastră, *monsieur*, să fiți sigur.

Alex răsuflă ușurat. Slavă Domnului că *madame Jourdan* nu-l dăduse de gol! Nu se făcea ca soția lui să afle cîte femei îmbrăcase el. Deși astăzi era altfel. Aștepta cu nerăbdare să-și sacrifice cîteva ore ca să o facă pe Kara fericită. Îi plăcea compania ei mai mult decît a oricărei altei femei de pînă acum. Nu se putea hotărî ce îl vrăjea mai mult, firea ei aprigă sau inocența ei?

Pe măsură ce materialele erau prezentate și stilurile discutate, încîntarea Karei creștea.

Alex o ajută să aleagă mai multe materiale de mulină albastră, roz și liliachie, ca și cîteva țesături catifelate în culori pastelate pentru pelerinele de purtat peste rochii. Ținea în mod deosebit la stilul și croiala rochiilor, și părea să știe exact cum trebuia să se îmbrace Kara și ce culori o prindeau cel mai bine.

În ciuda propriei voințe, Kara se simțea măgulită de atențiile lui. La început fu scandalizată de mărimea exagerată a decolteurilor și de lipsa bretelelor. Dar cînd *madame Jourdan* îi spuse că toate femeile purtau astfel de rochii șocante, cedă cu reținere.

Cînd în cele din urmă Kara ieși din prăvălie, părul ei era coafat după ultima modă, era îmbrăcată într-o rochie de catifea albastră, cu o jachetă scurtă de un albastru deschis și purta pantofi albaștri cu tocul jos. Se simțea foarte frumoasă. Firește, asta nu avea nici o legătură cu admirația care strălucea în ochii soțului ei, își spuse ea. Dar știa că era o minciună.

Încărcat cu cutii, lacheul ajunsese cu greu pînă la trăsură. Kara își rezemă capul de speteaza de catifea neagră a banchetei și oftă.

– Ești fericită? Întrebă Alex, înduioșat în mod ciudat de entuziasmul ei spontan în fața unui fapt banal. Era surprins și încîntat de firea ei inocentă și sinceră. Nu mai cunoscuse o femeie care să nu fie calculată și hrăpăreață. Era o schimbare plăcută.

Ea întoarse capul și îi zîmbi. Era foarte fericită. Totul mergea conform planului. Furia îngrozitoare a cumpărăturilor se transformase într-o experiență splendidă. Alex reușise să-i ridice moralul. Acum aștepta cu nerăbdare întîlnirea de după-amiază din Bow Street.

– Da, mulțumesc. A fost o dimineață încîntătoare. Deși mă tem că mi-ai cumpărat mult prea multe rochii și ai cheltuit o sumă exorbitantă, domnul meu.

Alex întinse mîna și își plimbă degetul în lungul maxilarului ei delicat. Era un gest inofensiv de afecțiune pe care nu-l mai făcuse cu alte femei.

– Nu fi caraghioasă, spuse el cu un glas precum catifeaua. Îmi pot permite, scumpa mea. Și, în plus, îmi place. Îmi face plăcere să te fac fericită, adăugă cu o

sinceritate care îl uimi chiar și pe el.

O clipă, ea se pierdu în adîncimea acelor ochi incredibili.

Adunîndu-se, își feri privirea și își dresе glasul.

– Mulțumesc... a fost o zi foarte plăcută.

Întoarsă acasă, Kara fu asaltată de întrebările curioase ale mătușii Henrietta și tîrîta de aceasta la etaj. Urcînd scara, Kara aruncă o privire spre Alex. Acesta îi zîmbi compătitor și intră în bibliotecă să-și toarne o băutură tare.

Era epuizat! Nu își amintea de cînd nu mai dormise ca lumea. Prăbușindu-se în fotoliul de lîngă cămin, își sprijini picioarele obosite de galerie.

Se părea că era urmărit. Bănuia că trăsura neagră îi aparținea lui Bouchard sau unuia din oamenii lui. Era un semn excelent. Dacă Bouchard îl urmărea însemna că el, Alex, era ținta lui. Tot ce avea de făcut era să aștepte ca Bouchard să facă următoarea mișcare. Căscînd cu poftă, Alex închise ochii și adormi.

Cîteva ore mai tîrziu, Fowler bătu la ușă și îl trezi.

– A sosit asta, milord, spuse valetul întinzîndu-i o invitație pe o tavă de argint.

Alex căscă.

– Mulțumec, Fowler. Lady Dalton este tot la etaj?

– Nu, milord, lady Dalton a ieșit.

Fruntea lui Alex se întunecă.

– A plecat? A spus unde?

– Nu, milord.

- De cînd a plecat?
- Cam de o oră. Trebuia să vă anunț?
- Nu, e în regulă. Mulțumesc, Fowler. Trimite-o pe lady Dalton la mine imediat ce se întoarce.
- Prea bine, milord, spuse valetul cu o plecăciune și ieși.

Răsucind plicul în mîină, Alex se întrebă unde putea să se ducă impetuoasa lui soție. Desfăcu plicul și văzu că era o invitație la bal. De ce nu? Își zise el.

Kara nu prea ieșise în societate. În plus, asta avea să-i dea ocazia să-și etaleze noua garderobă elegantă.

În fața biroului din Bow Street, Kara trase adînc aer în piept și bătu la ușă. Ușa se deschise și se pomeni față în față cu un bărbat destul de neîngrijit.

- Mi s-a dat de înțeles că aici i-aș putea găsi pe... investigatorii care ar putea să mă ajute, rosti ea ezitînd.
- Depinde de ce aveți nevoie, domnișoară, răspunse omul zîmbind.

Kara făcu instinctiv un pas înapoi.

- Ei bine, am nevoie de cineva care să cerceteze ceva. Presupun că... ăă... colegii dumitale se ocupă de astfel de lucruri, nu?

Bărbatul dădu din cap și îi făcu loc să intre. Kara pătrunse într-un birou mic, dar curat. Bărbatul scoase din buzunar o batistă ponosită, își suflă nasul și scuipe, apoi băgă din nou batista în buzunarul pantalonilor și se așează pe scaunul din spatele biroului, făcîndu-i și Karei semn să ia loc.

– Dumneata lucrezi pentru cineva care face genul de treburi de care am eu nevoie? Întrebă Kara îndoită.

– Da.

Un miros dezagreabil ajunsese la nările Karei.

– Domnule, aş vrea să mă întâlnesc cu... un alt investigator, dacă se poate, spuse ea bîjbîind în poşetută după batistă. Poate unul din fraţii Fielding. Am înţeles că ei au înfiinţat biroul ăsta.

– Ei sînt foarte ocupaţi cu nişte cazuri importante. În funcţie de gravitatea situaţiei, pot să fac eu unele cercetări. Aţi pierdut ceva de valoare? Bijuterii, blănuri sau poate un căţel?

Kara clătină din cap.

– Nu. Am nevoie de cineva care să investigheze trecutul tatălui meu. A murit acum cincisprezece ani şi vreau să ştiu mai multe despre viaţa lui. Ce a făcut înainte de a muri şi treburi de genul ăsta.

Bărbatul se lăsă pe speteaza scaunului şi îşi scărpină pîntecul voluminos.

– Oh, da. Pot aranja cu unul din băieţi să se ocupe de asta sau pot să mă ocup personal.

Kara se albi la faţă.

– Nu mai e nimeni altcineva?

– În momentul de faţă sînt singurul. După cum vedeţi, biroul e gol, în afară de mine. Este o perioadă aglomerată.

Kara înghiţi în sec.

– Înţeleg. Atunci, dacă nu mai e nimeni... da, accept. Cît mă costă?

Bărbatul o cîntări din ochi ca să-și dea seama cît ar putea plăti.

– Cincizeci de guinee.

Ăsta era jaf la drumul mare! Judecînd după aspectul omului, n-ar fi dat nici un șiling pe el.

– Douăzeci, se tocmi Kara cu fermitate.

– Treizeci.

– Douăzeci și cinci și nici un șiling mai mult.

El se încruntă și se scărpină în cap.

– Douăzeci și cinci să fie.

Foindu-se stingherită pe scaunul tare, Kara își drese glasul.

– Sînt convinsă că te pricepi la treaba asta, dar aș avea nevoie de cineva care să se miște neobservat.

– Cum spuneam, în momentul de față sînt sigur. Dar am contacte în cercuri înalte, nu vă fie teamă. Voi afla ce doriți să știți despre tatăl dumneavoastră.

– Trebuie să spun că acest caz vreau să rămînă confidențial, domnule ăă...

– Briston.

– Îmi garantezi succesul, domnule Briston?

– Oh, da. Lăsați totul în seama mea. Acum spuneți-mi tot ce știți despre tatăl dumneavoastră.

Kara îi dădu toate amănuntele pe care și le putu aminti.

– Așadar, numele tatălui dumneavoastră era Eden, da?

– Da.

– A murit acum cincisprezece ani?

– Da. Și vreau să știu de ce ne-a trimis în străinătate pe mama și pe mine. Și de ce numele nostru a fost schimbat în Simpson. Cum am pomenit deja, am certitudinea că în timpul Revoluției Franceze tatăl meu a salvat niște aristocrați francezi. Poți începe de aici. Când crezi că o să ai unele informații?

– Greu de spus. Am să vă contactez când o să le am.

– Nu! Ar fi mai bine să stabilim niște date la care să ne întâlnim.

– Chestii de spioni, eh? Perfect. Să spunem, peste două săptămîni în față la St. James's Palace. Am să fiu acolo în jur de două.

Kara se ridică fără ceremonie. Uitîndu-se cu scîrbă la mîna lui întinsă, respinse ideea de a o strînge. Briston își lăsa mîna să cadă și se grăbi s-o conducă la ușă.

– Am nevoie de jumătate din bani acum, și jumătate mai tîrziu, zise el legănîndu-se pe călcîie.

– Am să-ți dau cinci guinee acum și, de fiecare dată cînd îmi vei furniza informații prețioase, am să-ți dau cîte o tranșă, spuse ea ferm.

– Asta înseamnă că am numai cinci săptămîni la dispoziție! Nu e un procedeu normal.

– Dacă îți convine. Ce spui?

Bărbatul se codi, dar pînă la urmă acceptă.

Intrînd în casa din Upper Brook Street, Kara fu ușurată să descopere că nu o aștepta nimeni la ușă gata să prăvale asupra ei un noian de întrebări. Evident, nu i se simțise lipsa, își zise ea optimistă.

– Excelența sa dorește să vă vadă, milady. În bibliotecă, o anunță Fowler.

Kara își simți inima în gât.

– A întrebat de mine? zise ea înmînîndu-i lui Fowler pălăria cea nouă.

– A întrebat doar unde sînteți, milady.

Kara o luă grăbită în lungul coridorului. Inspirînd adînc, bătu în ușa bibliotecii. Ce se putuse întîmpla? Auzindu-i glasul profund spunîndu-i să intre, deschise ușa. Alex stătea în fața căminului și citea o carte. Doamne, era uluitor! Tremura doar uitîndu-se la el! Oare avea să se obișnuiască vreodată cu înfățișarea lui atît de frumoasă și să nu mai tremure ca o proastă?

– Ai dorit să mă vezi? întrebă ea cu un nod dureros în gât.

Alex își îndreptă spatele și închise cartea.

– Unde dracu' ai fost? întrebă la rîndul lui.

Frîngîndu-și mîinile, Kara șopti cu nervozitate:

– Am fost... la plimbare. N-nu știu prea multe despre Londra, așa că m-am învîrtit pe pic... am dat o mică raită.

Buzele lui se strîmbară de iritare.

– Aici nu sîntem la țară, Kara. Nu poți să dispari ore întregi fără ca nimeni să nu-și facă griji. Dacă vrei să dai o raită, te duc eu. Nu vreau să hoinărești prin toată Londra cu servitoarea ta. S-a înțeles?

Kara își feri iute ochii. Își imagina prea bine reacția lui dacă afla că Violet rămăsese acasă.

– Te asigur că sînt în stare să-mi port de grijă, spuse

ea cu răceală.

– Poate în Boston, dar nu aici. Putea să ți se întâmple orice.

– Și ce anume putea să mi se întâmple?

Întîlnindu-i privirea, Alex se uită lung la ea.

– Londra e plină de hoți și vagabonzi, nu știai? spuse el cu un zîmbet ironic și leneș.

Dorindu-și din tot sufletul să aibă curajul să-i spună că minte, Kara mimă inocența.

– Chiar așa? întrebă ea și se așează în fața lui impunîndu-și să întrețină o conversație politicoasă. Ai avut o după-amiază plăcută?

– Nu cine știe ce. Oh, aproape că uitasem, am fost invitați la un bal. Și am acceptat.

– Oh! exclamă ea plat.

Alex fu uimit de nepăsarea ei. Cărei femei nu-i plăcea să ia parte la un bal?

– Kara? întrebă el apăsîndu-se și privind-o adînc în ochi. De ce indiferența asta? Credeam că ai să te bucuri. În mod sigur n-aș fi acceptat dacă știam că nu îți surîde ideea.

Kara se topi. Cînd era amabil și drăgăstos ca acum, era greu de crezut că era un ticălos fără inimă. Cît își dorea ca această relație amicală să dureze!

– Păi, mă tem că aș putea face ceva ce nu se cuvine. La urma urmelor, sînt o americană sălbatică.

– Ești marchiza de Overfield, Kara. Totul va fi bine. Toată lumea te va adora. N-aș fi crezut niciodată că ești lașă, o tachină el.

Kara îi aruncă o privire tăioasă și vru să-l repeadă, dar se abținu și zîmbi.

– Trebuie să recunosc că sînt puțin speriată. Aici totul este atît de diferit! Mă simt atît de singură! N-am pe nimeni... Glasul i se frînse și se uită în podea. Nu-i prea putea mărturisi soțului ei că nu avea pe nimeni în care să se încreadă.

Alex se simți ca un porc. Dulcea și inocenta lui mi-reasă își deschidea inima în fața lui. Poate că ar fi trebuit să fie mai sensibil față de situația ei. Să fi fost el oare o bestie scîrboasă? Nu. Situația asta nu era numai din vina lui. În tot cazul, asta era una din puținele dăți cînd stăteau de vorbă fără să se certe.

– Kara, spuse el luîndu-i mîna. E normal să te simți pierdută și puțin singură. Anglia este o țară nouă pentru tine. Dar îți promit că am să te învăț să-ți iubești noul cămin. Crede-mă că am să fac tot ce-mi stă în putere să-ți asigur fericirea.

Kara oftă și își mută privirea.

– Te rog, nu! spuse ea și își trase mîna.

Alex clipi mărunț.

– Nu ce?

– Nu mă trata ca pe, ei bine, ca pe următoarea ta cucerire.

Jignit de vorbele ei, Alex întrebă cu răceală:

– Și cum ar trebui să te tratez?

– Oh, nu știu. Aș dori să fim prieteni. Ochii ei luminoși îl priveau cu implorare. Prieteni buni.

El se încruntă ușor.

– Îmi sugerezi ca pe viitor să am față de tine sentimente frățești?

– Nu vrei să fim prieteni?

Prieteni! Își trecu mîna prin păr și se gîndi ce tactică să adopte. Kara era o copilă naivă, își spuse. El voia de la ea mult mai mult decît prietenie.

– Kara, sînt soțul tău.

– Soții și soțiile nu sînt prieteni?

El ezită o clipă, pierdut complet în ochii ei strălucitori.

– Presupun că unii sînt. Întinse mîna și îi trecu după ureche o șuviță de păr rebelă. Știi că ești foarte frumoasă? șopti el moale.

Kara clătină din cap. Nu credea că era cîtuși de puțin frumoasă. Dar era minunat să-l audă spunîndu-i că e frumoasă, mai ales că părea atît de sincer!

Ochii lui ardeau de dorință, iar ea nu-și putea smulge privirea din ei. Știa că voia s-o sărute. Distrată, își umezi buzele.

Asta era invitația de care avea el nevoie. Zîmbi și se aplecă mai mult.

– Ai un obicei încîntător, dragostea mea, spuse el mîngîindu-i obrazul. Își strecură mîna pe ceafa ei și își aplecă fața. Atît de ademenitor! murmură pe buzele ei. O simți tremurînd și o cuprinse în brațe. Buzele lui le acoperiră pe ale ei într-un sărut blînd.

Deși sărutările lui îi provocau o plăcere de nătagăduit, Kara nu se putea destinde. Nu asta avusese ea în minte. În plus, o sîcîise toată ziua ceva. Unde fusese el noaptea trecută? Dacă chiar nu avea o amantă, atunci

cu cine își petrecuse noaptea?

Întrerupse sărutul și întoarse capul. Cu ochii pe pereți, bîigui:

– Mă întrebam unde ai fost noaptea trecută?

Luat prin surprindere de întrebare, Alex se holbă la ea o clipă. Apoi se ridică și se duse la masă cu băuturi.

– Am fost la club. Unde credeai că am fost? Întrebă el turnîndu-și un pahar.

Kara simți o împunsătură dureroasă în inimă. Era limpede că o mințea. N-ar fi trebuit să îi pese. În definitiv, nici nu se aștepta la altceva de la el. Totuși, dintr-un motiv pervers, o durea să și-l imagineze pe soțul ei în brațele altei femei.

Se ridică și se scuză, pretinzînd că o doare capul.

Înjurînd în surdină, Alex dădu băutura pe gît. Se descurcase lamentabil. Dar ce putea să facă? Munca lui era secretă, iar asta însemna să-i mintă pe cei apropiați. Blestemînd jurămîntul pe care îl făcuse față de Coroană, își promise să se recompenseze cumva.

Ajunsă în camera ei, Kara simți nevoia unei băi fierbinți. Intrînd fericită în cada aburindă, lăsă ca apa fierbinte să-i pătrundă oasele obosite. Își frecă părul cu săpunul cu miros de lavandă, fredonînd încet, apoi se scufundă sub apă și scoase capul abia cînd nu mai putu să respire. Cu ochii închiși, întinse mîna după un prosop de pe masa de lîngă cadă.

Simți cum în mîna întinsă îi este pus un prosop.

– Mulțumesc, Violet, spuse ea ștergîndu-și fața.

– Cu mare plăcere, îi răspunse un glas profund care,

evident, nu era al lui Violet. Te asigur că plăcerea e doar a mea.

Era Alex! Kara sări practic din cadă, dar amintindu-și de nuditatea ei, intră repede înapoi și se cufundă în apă într-un efort eșuat de a se ascunde de privirea lui nesuferită. Ochii lui erau mult prea întunecați ca să nu o sperie.

– De când ești aici? Întrebă ea furioasă.

– De destul timp, răspunse el cu un surîs parșiv. Privirea lui parcurse milimetru cu milimetru trupul ei gol, de la curbele dulci ale sînilor pe care ea încerca cu disperare să-i ascundă, la talia îngustă și șoldurile frumos arcuite. Ochii lui întîrziară pe feminitatea ei.

Sub privirea lui senzuală, obrajii Karei luară foc.

– Cum îndrăznești să intri aici cînd fac baie? Ieși afară! țipă ea, strîngîndu-și genunchii la piept și petrecîndu-și brațele în jurul lor.

Ochii lui își continuară inspecția și zîmbetul i se lărgi.

– O idee excelentă, o baie înainte de cină. Cred că am să vin și eu lîngă tine, spuse el dezlegîndu-și lavaliera.

– Să nu îndrăznești! strigă ea disperată. Insist să pleci în clipa asta! Vreau să-mi termin baia în intimitate, dacă nu te superi.

El ridică din umeri și își aruncă lavaliera.

– Dar firește, spuse, suflecîndu-și manșetele cămășii albe. Va fi o mare plăcere pentru mine să te ajut, continuă el și întinse mîna după săpunul cu parfum de levănțică.

– Nu e nevoie, se opuse Kara dîndu-i peste mîină.

Alex îi ignoră protestele și începu să-i săpunească spatele, mîinile lui pricepute mișcîndu-se circular pe trupul ei încordat.

Era intolerabil!

– Doresc să ieși afară! țipă ea. În viața ei nu mai fusese atît de umilită. Iar partea cea mai rea era că se simțea minunat!

– Relaxează-te, Kara, șopti Alex cu un glas precum catifeaua. Ești foarte încordată. E plăcut, nu-i așa?

Mîinile lui mari coborîră spre sînii ei și mîngîiară porțiunea expusă deasupra apei. Kara fu pe cale să protesteze, cînd el schimbă direcția, îndreptîndu-și mîngîierile spre talia ei, plimbîndu-și mîinile pe șoldurile ei, în sus pe spate, iar apoi spre părțile laterale ale sînilor ei.

Doamne, își zise ea roșind pînă la rădăcina părului, era mai mult decît plăcut! Dar el era prea aproape. Și felul în care o atingea! Era șocant. Mai rău, era păcătos!

– Oh, da. Adică nu! Ieși afară în clipa asta! strigă ea neajutorată. Era un ticălos nesuferit, căuta ea să-și reamintească. Dar hotărîrea ei slăbea și era mult mai tulburată de asaltul lui senzual decît voia să fie.

Alex chicoti moale și își umplu căușul palmelor cu apă, apoi îi clăti trupul săpunit. Senzația pielii ei sub degetele lui îl înnebunea. Ușor, mîinile lui îi acoperiră sînii. Kara nu făcu nici o mișcare să-l oprească. Buzele lui îi atinseră ceafa. Ea oftă. El o sărută din nou.

Gura lui alunecă spre lobul urechii ei, în timp ce

mîinile lui îşi continuară joaca, făcîndu-i sîinii să se întărească de plăcere.

Tot ce făcu ea fu să-şi întoarcă faţa ca să-i simtă buzele pe ale ei. Cu un geamăt de plăcere, gura lui fierbinte puse stăpînire pe a ei. Instinctiv, ea îşi desfăcu buzele. Degetele lui i se înfipseră în păr, ţinînd-o captivă. Strecurîndu-şi braţele în jurul gîtului lui, ea îi întoarse sărutul cu o foame egală.

Smulgîndu-şi gura de pe a ei, Alex şopti:

– Kara! Mă doare cît te doresc. Glasul lui era răguşit de emoţie.

Kara nu voia să vorbească în acel moment. Tot ce voia era ca mîinile lui să continue să o atingă şi buzele lui să coboare din nou pe ale ei.

Trăgîndu-i capul în jos, îşi desfăcu buzele aşteptînd dornică un alt sărut răscolitor. Gura lui dădu curs invitaţiei, acoperind-o pe a ei într-un sărut pătimaş. Mîinile lui alunecară spre talia şi abdomenul ei, savurînd curbele dulci ale trupului ei minunat.

Gemînd, o strivi de ele şi o sărută pătimaş, violent, de parcă nu se mai putea sătura de ea. Flămîndă, ea îi întoarse sărutul. Limba lui se strecură în gura ei, cercetînd, scormonind, culegîndu-i dulceaţa, în timp ce mîinile lui îi frămîntau trupul, ameţind-o de dorinţă.

Alex era vag conştient că cineva bătea la uşă. Cochetă cu ideea de a ignora ciocăniturile. Oricine era, însă, era foarte insistent. Cu un mîrîit de iritare şi regret, îşi desprinse gura de a ei şi traversă camera, furios pe cel care îşi găsisese tocmai acum să îl deranjeze.

Deschise smucit ușa și se răsti:

– Ce dracu' vrei?

Violet se dădu înapoi cu groază.

– M-milord, am venit s-o ajut pe stăpînă la baie. Vă rog, milord, nu mă loviți.

Alex se încruntă la servitoarea care tremura de spaimă. Din spate se auzi plescăitul apei urmat de un gîlgîit de rîs nervos. Se întoarse și o văzu pe Kara ieșită din cadă și înfășurată într-un prosop.

– E în regulă, Violet, spuse ea, prea jenată ca să îndrăznească să se uite la soțul ei. Excelența sa n-o să te mănînce. Intră.

Violet se strecură tremurînd pe lîngă Alex care se încruntă ușor și își trecu mîna prin păr.

Kara strînse prosopul la piept și se înfioră. De ce nu pleca?

El îi întîlni privirea și izbucni în rîs.

Cum îndrăzneala să rîdă de ea?!

– Ar trebui să-ți mulțumesc pentru ajutor, domnul meu? întrebă ea susținîndu-i cu obrăznicie privirea arzătoare.

– Plăcerea a fost toată a mea, răspunse el cu un zîmbet cu subînțeles.

Kara roși și își coborî genele.

– Mă va ajuta Violet să mă îmbrac pentru cină, spuse ea uitîndu-se pe furiș la el.

După plecarea lui, Kara oftă și își mușcă buza. Plăcerea nu fusese toată a lui. Deloc!

Capitolul 9

În după-amiaza următoare cînd Kara și mătușa Henrietta se întoarseră de la cumpărături Alex le întîmpinără în hol.

– V-ați distrat? întrebă el. Luînd mîna Karei, o duse la buze și își lăsă privirea să lunece admirativ pe corsajul ei.

– Da, spuse ea, îmbujorîndu-se. Mulțumesc. N-am mai văzut pînă acum un sortiment atît de mare de pălării, nici atîtea pene.

El păru amuzat.

– Mă bucur. Crezi că ai putea să faci față la încă o ieșire în după-amiaza asta?

– Oh, Alex, doar n-ai acceptat o altă invitație, nu-i așa? întrebă alarmată mătușa Henrietta. Biata copilă va fi extenuată.

– Mă tem că am acceptat. Ce vină am au că m-am însurat cu o frumusețe-răpitoare și abia aștept s-o scot în lume? întrebă el cu ochii pe fața Karei.

– Ești incorigibil, domnul meu. Și ar trebui să fiu foarte supărată că ai acceptat invitația fără să mă consulți, spuse Kara rîzînd.

– Te deranjează? Întrebă el mîngîindu-i obrazul.

Pierdută în splendorii lui ochi, Kara oftă și clătină din cap.

Cîteva ore mai tîrziu, trăsura familiei Dalton trase în fața casei lui lady Austin. Tocmai în acel moment se porni o ploaie torențială.

Alex o ajută pe Kara să coboare.

– Repede, dacă nu vrem să ne murăm, spuse el încercînd să îi apere de ploaie și vînt rochia roz de satin.

Rîzînd bine dispuși, cei doi urcară în fugă treptele și sunară la ușă. Aceasta le fu deschisă de un valet bățos. Alex o ajută amabil să își scoată pălăria și mantia ude, își scoase și el pelerina și le înmîină valetului care le luă cu reținere și îi conduse spre salon.

Ca de obicei, camera forfotea de toți membrii importanți ai clasei de sus. O femeie frumoasă cu părul roșu își croi drum prin mulțime și veni spre Alex și Kara.

– Alexander, iubitele, unde ai fost? rosti ea întinzîndu-i mîna înmănușată și zîmbindu-i.

– Bună, Elizabeth, răspunse Alex și se aplecă să-i sărute mîna.

Kara o urî din prima clipă pe această femeie. Era mult prea afectată. Zîmbetul ei era absolut nefiresc.

– Am auzit că te-ai prins în laț, dar pur și simplu nu am crezut. Ce s-a întîmplat cu tine, Alexander? Nu poate fi vorba de dragoste, nu-i așa? Nu e stilul tău. Am

auzit că e o ferișcană liniștită și oribil de timidă. Și americană pe deasupra! Spune-mi că nu e adevărat. Nu te-ai însurat cu o sălbatică din colonii, nu-i așa?

Uitîndu-se furioasă la ea, Kara rămase tăcută lîngă soțul ei. Dacă el era supărat pe creatura asta nesuferită, n-o arăta.

Dregîndu-și glasul, Alex făcu prezentările.

– Draga mea, dă-mi voie să ți-o prezint pe lady Elizabeth Townsend.

Kara înclină capul și îi zîmbi dulce urîcioasei femei.

– Ce dulce ești! spuse Elizabeth cu glasul încărcat de condescendență. Vai, ești doar o copilă. Ești pentru prima dată la Londra?

– Kara a venit de curînd de la țară, o informă Alex cu un zîmbet liniștit.

– Oh, înțeleg, rosti Elizabeth uitîndu-se lung la rochia udă a Karei.

La sfîrșitul acestei conversații supărătoare, Kara o detesta din tot sufletul pe Elizabeth. Nu știa cît mai putea suporta compania acestei femei. Întorcîndu-se cu spatele la făptura nesuferită, trecu în revistă încăperea aglomerată. Moralul îi scăzu și mai mult cînd văzu o femeie în vîrstă, îmbrăcată țișător, cu o javă albă, neșesălată în mîină, îndreptîndu-se chiar spre ea. Asta-i mai lipsea!

– Alex, ce plăcere să te văd! Ce mai face tatăl tău? întrebă fosila împopoțonată, ignorînd-o complet pe Kara, și trăgîndu-l pe Alex spre o banchetă.

Lăsată în voia soartei, Kara oftă din greu, se îndreptă

spre colțul camerei și rămase stingherită lângă perete. Ca să-i treacă timpul, începu să admire uriașul aranjament floral de alături.

– Mare plictiseală! remarcă din sparele ei un glas prietenos.

Kara se întoarse și se trezi față în față cu o femeie tânără, cu un chip amabil.

– O adevărată monotonie, răspunse ea zîmbind.

– Trebuie să fii lady Dalton. Eu sînt Vanessa Holmes, spuse femeia întinzînd mîna.

Kara se simți enorm de ușurată că a găsit în sfîrșit o persoană sociabilă în toată adunătura aceea de snobi.

– Da, sînt Karina Sim... Dalton, spuse ea înroșindu-se din pricina celui *faux pas*.

Vanessa chicoti.

– E greu să te obișnuiești, nu-i așa? Deși îmi imaginez că Alex îți ușurează mult sarcina, adăugă ea cu un zîmbet conspirativ. Ești foarte norocoasă, să știi. Să pui mîna pe un desfrînat notoriu ca Alex nu e un fleac. Cum ai reușit?

Kara zîmbi vag, urmărind-o din ochi pe Elizabeth Townsend.

– Oh, s-a întîmplat să dăm unul peste altul.

– Trebuie să-ți spun că mă miră că Alex nu te-a dus într-o lună de miere prelungită.

– Îl cunoști pe soțul meu? întrebă Kara, căutînd să schimbe subiectul.

– Nu în felul în care crezi tu, răspunse Vanessa

rîzînd. Soțul meu se învîrte, sau se învîrtea în aceleași cercuri.

Kara se încruntă. La ce fel se referea?

Vanessa șopti arătînd-o cu capul pe lady Townsead care se strecură prin cameră gata să se arunce asupra lui Alex:

– Se spune că îl voia pe Alex, dar i te-ai pus tu în drum. Mă bucur că l-ai salvat din ghearele ei. Acum cîțiva ani au fost subiect de discuție. Dar nu este mai puțin adevărat că soțul tău a frînt majoritatea inimilor din Londra.

Așadar, fuseseră amanți. Firește, ghicise din prima clipă, dar era absolut neplăcut să-și vadă bănuielile confirmate. Urmărind-o pe zeița roșcată seducîndu-i bărbatul, inima Karei se strînse.

Chiar își imaginase că aceste ultime săptămîni de conversații liniștite și plimbări senine însemnau ceva pentru destrăbălatul ei soț? Cum ar fi putut concura o inocentă ca ea cu splendoarea asta sofisticată? Cu genul ăsta de femei era obișnuit el, și asta era viața pe care și-o dorea. Senzații, discuții spirituale, frumusețe. Ea nu-i putea oferi nimic din toate astea. Și nu avea să-și găsească niciodată locul în lumea lui.

– Firește, mă îndoiesc că Alex a fost foarte interesat de ea, spunea Vanessa. Nu e genul lui. Deși asta n-ar opri-o.

– Scuză-mă, îngînă Kara și se îndepărtă repede. În clipa asta simțea o nevoie disperată să plîngă pe săturate.

Se opri în hol și se uită după o cameră liniștită în care să se refugieze. La a treia încercare găsi o cameră de zi destul de bizară, se prăbuși într-un scaun și, nefericită, își luă capul în mâini. Două lacrimi i se rostogoliră pe obraz. În acel moment, prin fața ochilor începu să-i danseze o batistă albă, apărută din senin.

– Puteai să-mi spui că voiai să pleci, rosti tăragănat din spatele ei un glas profund.

La auzul glasului soțului ei, Kara tresări. Îi smulse batista și încercă să își ferească fața udă de privirea lui pătrunzătoare.

– C-cum m-ai găsit?

Alex ridică elegant din umeri.

– N-a fost teribil de greu. Am avut o bănuială că te-aș putea găsi aici. Oricum, sînt ușurat că te găsesc singură, spuse el moale și se lăsă să cadă pe scaunul de lîngă ea. Este bine știut că lady Austin te plictisește de moarte, dar nu s-a auzit pînă acum ca petrecerile ei să fi făcut pe cineva să plîngă.

Kara pufni, dar nu îi spuse motivul lacrimilor ei.

– Ce te supără? întrebă Alex uitîndu-se la fața ei pătată de lacrimi. Te plictisești? Kara clătină din cap și își feri privirea.

– Atunci de ce plîngi?

Ea dădu din umeri și suspină.

– Hai, scumpa mea, spune-mi ce s-a întîmplat, o îndemnă el dîndu-i mîna.

– Aș dori să nu apelezi la aceste drăgălășenii fără rost.

Uimit de respingerea ei, Alex îi lăsă mîna.

– Acum o clipă sporovăiai veselă cu lady Holmes, iar acum ești total deprimată. Te-a jignit cineva?

Kara ridică ochii spre el. Era mirată că el îi observase plecarea și că văzuse cu cine vorbea. Impresia ei fusese că o lăsase cu totul de izbeliște.

– Nu, răspunse ea clătinînd din cap. Lady Holmes a fost... drăguță. O sursă de informații, trebuie să spun.

– Serios? Întrebă el plictisit. Și ce ți-a spus de ți-a produs atîta amărăciune?

Kara știa că nu avea nici un drept să fie supărată pe soțul ei că își cauta plăcerile pe unde putea, și mai știa că nu avea dreptul să-i ceară socoteală pentru aventurile lui din trecut. Ce făcuse el în trecut n-ar fi trebuit să conteze. Ce făcea acum era important. Cu toate astea, nu putea să nu se simtă rănită. O durea.

– Te rog să nu-ți faci griji în privința sentimentelor mele. Sînt sigură că lady Townsend îți simte deja lipsa.

El o privi cu o mirare sinceră.

– Ești geloasă, șopti neîncrezător, măgulit pînă în adîncul inimii.

– Nu sînt! se răsti Kara. Te privește cu cine ai chef să te fiții prin oraș. Dar sperasem, totuși, că ai să ai minima decență să nu mă umilești în public.

– Și cum te-am umilit, mă rog?

– Învîrtindu-te de colo-colo, fără pic de tact, cu fosta ta amantă prin fața soției tale.

– Dacă vrei să știi, nu m-am mai „învîrtit” cu nimeni din ziua în care ne-am cunoscut.

Kara ridică repede privirea.

– Nu te cred.

– Kara, înțelege că numai pe tine te vreau în patul meu, numai pe tine!

Obraji ei se colorară puternic și spuse țiľnoasă:

– Atunci poate vrei să-mi explici unde dispari în fiecare noapte după cină?

Colțurile buzelor lui se arcuiră ușor.

– Zău dacă te înțeleg, draga mea, spuse cu ochii licărind sub pleoapele grele. Ești supărată că nu am venit lângă tine în pat? Sau pentru că mă suspectezi de infidelitate?

Kara îl țintui cu o privire de gheață.

– Te asigur că nu mă preocupă nici una nici alta.

Peste fața lui trecu o umbră de dezamăgire care, însă, fu înlocuită de obișnuita lui expresie nepăsătoare.

– Firește, draga mea, ce prost sînt! rosti el pe un ton batjocoritor. Trebuia să fi ținut minte că nu nutrești nici un sentiment față de mine. Vino, spuse ridicîndu-se și oferindu-i brațul. Ne vom lua la revedere. Sper că îți dai seama că începem să ne facem o reputație scandaloasă prin faptul că invariabil ne părăsim devreme gazdele.

Kara zîmbi slab și își puse mîna în a lui. Alex i-o strînse încurajator și o conduse înapoi în gura leului.

Cum era de așteptat, imediat după cina din acea seară Alex spuse vă avea să iasă în oraș.

– Kara, iubita mea, vrei să mă conduci pînă la ușă? întrebă el cu un zîmbet cald.

Era același ritual pe care îl impunea în fiecare seară. În seara asta, totuși, Kara se gîndi să-l refuze. Afecțiunea lui trebuie că era o fațadă. Nu-i păsa cîtuși de puțin de ea, în realitate. Altfel de ce s-ar fi strecurat în fiecare noapte să-și găsească plăcerea în patul altei femei?

Tare ar fi vrut să-i spună să se ducă dracului! Totuși uitîndu-se la fața curioasă a mătușii Henrietta, se răzgîndi să-și înfrunte soțul în public.

A doua zi, după plimbarea pe cal pe care o făceau în fiecare dimineată, avea să-i ceară o explicație definitivă.

– Nu te deranja să mă aștepti, draga mea, spuse el punîndu-și mantia și pălăria. Mă tem că am să mă întorc tîrziu. Partidele astea de cărți durează pînă în zori.

Încrucișîndu-și brațele la piept, Kara îngîină în surdină:

– Nici n-aveam de gînd.

El zîmbi și, luîndu-și obrazul în palmă, o privi cald în ochi.

– Crede-mă, iubito, șopti el moale, n-ai de ce să fii geloasă. Îți jur.

Afurisiții ăia de ochi ai lui îi sfîșiau inima. Și o clipă aproape că îl crezu. Dar apoi își reveni, Cîte femei cu inima zdrobită auziseră aceleași cuvinte? Azvîrlindu-și capul pe spate, îl fulgeră cu privirea.

– Cine spune că sînt geloasă?

El chicoti moale și arcui o sprînceană.

– Cum altfel se explică încîntătoarea ta îmbujorare,

iubito? murmură el trecîndu-și degetul peste obrazul ei aprins.

– Te rog, domnul meu, nu mă trata ca pe un copil fără minte. Amîndoi știm că ești un ticălos fără scrupule.

Alex se încordă și ochii îi deveniră reci.

– Ce bine mă cunoști, scumpa mea! Și cînd te gîndești că a trecut atît de puțin timp!

Remarca lui lovi în plin. Căznindu-se să-și ascundă durerea, Kara rosti cu răceală:

– Pleacă, dacă trebuie, dar nu mă dădăci! E prea de tot!

Alex oftă și își trase mînușile.

– Crezi ce vrei. Dată fiind reputația mea, nu pot să te condamn că gîndești despre mine tot ce e mai rău.

Cu asta, Alex ieși pe ușă și de pierdu în noapte.

Zicîndu-și că era o incurabilă romantică tîmpită, Kara se îndreptă agale spre bibliotecă unde mătușa Henrietta era ocupată cu broderia ei.

Sesizînd îngrijorarea Karei, rosti vioaie:

– Bărbații se duc mod frecvent la clubul lor, draga mea.

– Sau la amantele lor, bombăni Kara cu ochii la focul din cămin.

– Doamne sfînte, copilă, nu! Alex n-ar putea fi atît de nesocotit.

Kara rîse cu amărăciune.

– Ba ar putea.

Mătușa Henrietta clătină din cap.

– Te înșeli. Am auzit dintr-o sursă demnă de încre-

dere că s-a descotorosit de Jenny Carrington imediat după nuntă. Așa că n-ai de ce să te temi că ți-ar fi necredincios.

Kara clipi mărunț. Pentru o femeie aparent dezinteresată, mătușa Henrietta era foarte bine informată.

– Ce... liniștitor! Îngîină ea.

– Nu trebuie să-l condamni pe Alex pentru firea lui năvălășă. Cred că nu se poate abține. La ce te poți aștepta de la un copil care n-a avut un părinte cu care să vorbească? Charles nu era pregătit să aibă grijă de un fiu după moartea soției lui. Era distrus din cauza pierderii. Cred că, într-un anume fel, îl învinovățește pe copil. Așa că a angajat guvernantă și tutori și l-a ignorat aproape complet.

Kara icni.

– Asta-i groaznic! exclamă ea. Cum a putut fi unchiul Charles atît de lipsit de inimă? Dar amintindu-și purtarea lui dură față de ea, nu i se mai păru de mirare. Sărmanul Alex! șopti ea înduioșată.

– Nu-ți poți imagina cum a fost pentru Alex cînd tatăl lui a hotărît că își vrea fiul înapoi. Băiatul abia dacă își cunoștea tatăl. Iar Charles poate fi un om atît de sever și încăpățînat!

– Trebuie să fi fost groaznic, șopti Kara. Dar numai pentru că a avut o copilărie nefericită, nu înseamnă că are dreptul să zburde cu femeii prin toată lumea.

– Asta face? întrebă mătușa Henrietta admirînd broderia.

– Păi... ce altceva?

Mătușa Henrietta ridică din umerii dolofani.

– Poate ar trebui să întreb.

Kara se ridică.

– L-am întrebat. Pretinde că merge la club.

– Atunci, e la club. Numai pentru că un bărbat este vinovat de un delict, nu înseamnă automat că a comis altul. Știi, draga mea, cred că e mai bine să ai încredere în soțul tău decît să-l judeci. În plus, adăugă ea cu un zîmbet cu subînțeles, este un lucru bine cunoscut că desfrînații care s-au îndreptat sînt cei mai buni soți.

Kara se strîmbă. Era clar că existau și excepții de la regulă.

Mătușa Henrietta îi luă mîna și i-o strînse ușor.

– Tu și Alex aveți șansa de a fi cu adevărat fericiți împreună, draga mea. Nu o arunca din cauza unei gelozii păcătoase.

Kara dădu din cap și ieși din cameră. Cît de adevărată era șansa aceea? Se întrebă ea în timp ce urca treptele spre camera ei. Dacă informația mătușii Henrietta era corectă, atunci Alex chiar nu avea nici o amantă. Așa că unde o ștergea el în fiecare noapte? Indiferent ce făcea el, Kara era aproape convinsă că nu își pierdea nopțile jucînd cărți.

Noaptea balului sosi mai curînd decît i-ar fi plăcut Karei. Rochia pe care o purta era din mătase albă cu perle mici cusute pe corsaj și cu mîneci ușor bufante la umăr și îngustîndu-se apoi în josul brațului. Părul îi era prins într-o coafură înaltă, cu cîteva șuvițe ondulate

care îi cădeau liber pe spate.

Toată un ghem de nervi, Kara coborî scara și îl găsi pe Alex așteptînd-o. Încercă să ignore că arăta fantastic de elegant. Ca de obicei, întîlnirea cu el îi făcu pulsul s-o ia razna.

La vederea ei, Alex făcu ochii mari. Privirea lui flămîndă o măsură din cap pînă-n picioare, coborînd, urcînd, întîrziind pe rotunjimile dulci ale sînilor ei. Întinse mîna și o trase aproape de el.

– Arăți uluitor, dragostea mea, spuse el și privirea plină de admirație poposi pe fața ei îmbujorată.

Spre mirarea ei, Kara își dădu seama că sperase ca înfățișarea ei să-l încînte.

– Ești superbă, îngîină el și, luîndu-i mîna, o duse la buze. Ochii lui fierbinți se adînciră în ai ei.

Inima Karei se topi.

În timp ce se aflau instalați comod în trăsură, Alex observă cu detașare:

– Văd că nu porți safirele.

– Nu, răspunse ea întorcînd capul spre fereastră. Omul ăsta avea un talent nemaipomenit să-i strice cele mai frumoase momente!

– De ce? Nu sînt pe placul tău?

– S-ar putea să te surprindă, domnul meu, dar nu vreau nimic de la avocatul tău.

– Înțeleg. După o tăcere destul de lungă, spuse: Poate te interesează să știi că i-am cerut credinciosului meu avocat să-mi aducă mai multe seturi de bijuterii din

care să aleg.

Kara ameți.

– Tu însuți le-ai ales? Dar eu credeam... Îi venea să se bage sub banchetă. Se părea că își subestima în mod constant imprevizibilul soț.

Alex zîmbi ușor.

– Acordă-mi ceva credit, scumpa mea. Există unele lucruri care pur și simplu nu se fac. Totuși, sînt curios să știu ce importanță are pentru tine faptul că le-am ales eu? Adică, de ce ți-ar păsa?

– Păi... eu... nu-mi pasă! se răsti ea cu aprindere.

– Ah!

Alex dădu din cap, dar Kara ar fi putut jura că ochii ăia afurisiți ai lui rîdeau de ea.

Enorma sală de bal forfotea de lume. Toată elita Londrei își dăduse întîlnire aici. În timp ce majordomul anunța „Marchizul și marchiza de Overfield“, patru sute de ochi se întoarseră s-o inspecteze pe proaspăta lady Dalton. Stomacul Karei se răzvrăti.

– Am să leșin, șopti ea.

Alex o adună lîngă el și îi spuse în surdină, etalînd un zîmbet luminos:

– Nu. N-ai să leșini.

Conducînd-o pe treptele scării de marmură în formă de potcoavă, se înclină în fața cîtorva chipuri cunoscute, și o duse repede spre marginea ameteitoare a săli de bal.

– Are ceva rochia mea? întrebă Kara în șoaptă. Mă tem că e prea decoltată.

– Deloc, o linști el bătînd-o încurajator pe mîină.

– Atunci de ce se holbează toți la mine de parcă aş avea un buboi pe faţă?

Alex chicoti moale.

– Pentru că eşti cea mai frumoasă făptură pe care au privit-o vreodată.

Kara îi aruncă o privire îndoită şi îl văzu zîmbindu-i.

Alex opri un lacheu în trecere şi luă de pe tava de argint două cupe cu şampanie.

– Uite, bea asta, spuse el punîndu-i în mîna tremurătoare cupa cu şampanie bine frapată. O să te calmeze.

Kara luă o înghiţitură şi se uită în jur, sperînd că arăta senină.

O mîină mare şi puternică se strînse pe talia ei, şi ochii i se măriră de mirare. Dar soţul ei nu făcu altceva decît să suridă blînd.

– Vino, spuse el conducînd-o afară din sala supra-aglomerată. Am exact lucrul care să te ajute să te relaxezi.

– Unde mă duci? întrebă ea uitîndu-se în jurul ei la magnifica reşedinţă.

El se opri brusc în mijlocul holului pustiu.

– Aici, răspunse şi o trase în braţele lui.

– Ce faci? întrebă Kara derutată.

Buzele lui se arcuiră într-un zîmbet de vulpoi.

– Te ajut să te relaxezi, draga mea.

Ea îi văzu privirea drăcească şi recunoscuse acea expresie senzuală din ochii lui. Are de gînd să mă sărute.

Chiar aici, în hol! se gîndi ea cuprinsă de panică.

– Alex! Ești nebun! Doar nu vrei să... S-ar putea să ne vadă cineva!

– Mmm, da, ai perfectă dreptate. Atunci, aici, spuse el și o trase sub scara din marmură albă. Cu o mînă se sprijini de perete, iar cu cealaltă îi mîngîie maxilarul delicat.

Simțurile ei răzvrătiră.

– Eu... eu... nu cred...

– Oh, bine, nu, șopti el cu un glas de catifea.

Kara înghiți în sec și își pironi ochii pe cămașa lui albă. Spațiile astea strîmte aveau un efect dezastruos asupra ei. Inima i-o luase la galop și simțea că ardea toată; ce era mai rău era că nici nu mai putea să gîndească așa cum s-ar fi cuvenit. Era o senzație minunată, recunoscuse ea.

El îi ridică bărbia și se aplecă asupra feței ei. Kara îi cerceră fața.

– N-nu... nu vreau să mă săruți, protestă ea înghițind în sec și ținîndu-și respirația.

– Mincinoaso, murmură el și își coborî gura pe a ei. Buzele lui flămînde îi mîngîiau blînd gura. Cedînd în fața sărutului arzător, Kara desfăcu buzele și se lipi de el. Brațele lui puternice o înconjurară, mîngîindu-i spatele, în timp ce gura lui o devora pătimaș pe a ei.

Brusc, își dezlipi buzele de ale ei și o privi lung, cu ochii strălucind de dorință. Doamne, cît o dorea pe femeia asta! Dar nu era nici momentul, nici locul. Cu un geamăt de regret, o strivi la pieptul lui și o ținu strîns.

Cu obrazul lipit de cămașa lui, Kara închise ochii și zîmbi încîntată că îmbrățișarea lor avusese și asupra lui același efect devastator.

– Parcă spuneai că nu vrei să te sărut, o tachină el.

– Nu voiam, șopti ea încă uluită de cum o făcuse să se simtă.

– Nu mă plîng, dar data viitoare cînd te hotărăști să prinzi viață în brațele mele să avem grijă să fim acasă, vrei?

Roșie ca focul, Kara dădu din cap.

– Acum ar fi bine să ne întoarcem, altfel vor începe să se întrebe ce s-a întîmplat cu noi.

În timp ce se strecurau în sala de bal zgomotoasă, lordul Rutherford îi făcu semn cu mîna lui Alex și își croi drum către ei.

– Îți amintești de Daniel Rutherford, nu-i așa, Kara? întrebă Alex strecurîndu-și posesiv brațul în jurul taliei ei.

Lordul Rutherford zîmbi cald și își înclină capul blond.

– Bună seara, Kara. Din zi în zi ești tot mai încîntătoare.

– Ești foarte amabil, domnul meu.

Urmă un scurt schimb de politețuri. Lui Alex nu-i plăcea felul în care se uita Daniel la soția lui. Zîmbea al dracului de mult, iar rîsul lui era prea intim. Îl călca pe nervi.

– Îmi acorzi dansul ăsta? întrebă Daniel înclinîndu-se asupra mîinii Karei.

Kara se uită la soțul ei. Încruntîndu-se de neplăcere,

acesta își înclină țeapăn capul. Kara acceptă grațioasă mîna lordului Rutherford și se îndreaptă spre ringul de dans.

– Mă întrebam cînd o să-i vină mintea la cap lui Alex, spuse Daniel. Nu pricep cum a putut să lase la țară o soție fermecătoare ca tine. S-o lase să se plictisească acolo.

Kara roși ușor.

– Dimpotrivă, domnul meu, îmi place foarte mult la țară.

Daniel rîse.

– Dacă erai soția mea, nu te-aș fi scăpat o clipă din ochi, murmură el.

– Ah, dar nu sînt soția ta, ceea ce e un lucru foarte bun.

– Un lucru lamentabil, doamna mea, spuse el sărutîndu-i mîna.

Urmărindu-i de pe margine, Alex era cu fiecă clipă tot mai furios. Daniel flirta în mod nerușinat. În momentul ăsta, nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decît să-i ardă un pumn în plină figură.

Daniel o conduse pe Kara înapoi la Alex, care deja fierbea de gelozie.

– V-ați distrat, nu-i așa? întrebă el printre dinți, cu ochii scăpărînd de mînie.

Zîmbetul Karei se stinse.

– Eu... da, se bîlbîi ea, întrebîndu-se ce naiba îl apucase pe soțul ei. Acum o clipă o săruta, iar în momentul ăsta arăta gata să comită o crimă.

– Spuneți-mi, mă tem că am uitat, este neapărată nevoie să-i șoptesc partenerului la ureche în timpul unui cadril? Întrebă cu sarcasm Alex.

Daniel îi zîmbi prietenului său și acceptă o cupă de șampanie.

– Chiar este. Mai ales cînd dansezi cu o parteneră atît de încîntătoare.

– Am observat că o găsești încîntătoare, îngînă cu răutate Alex. Am să te rog ca pe viitor să-ți ții ochii și mîinile acasă, mîrîi el și dădu pe gît restul de șampanie.

Daniel păli considerabil.

– Ascultă, nu e frumos din partea ta. Purtarea ta e insultătoare. Și îi faci un mare deserviciu soției tale. Cînd ai să-ți vii în minți, voi fi bucuros să-ți accept scuzele, spuse Daniel înghețat apoi, înclinîndu-se peste mîna Karei, dispăru în mulțime.

– Sper sincer că purtarea ta de om primitiv a fost ultima de acest fel, șuieră Kara. Ai terminat să mă umilești? Sau trebuie să mă aștept și la alte acuzații caraghioase?

– Dacă nu flirtai cu neobrăzare cu el...

Ochii ei se făcură imenși și aproape se înecă cu șampania.

– Poftim?

– Îndrăznești să negi? scrîșni el, cu o expresie criminală pe față. Te-am văzut cum îți filfiai genele și zîmbeai drăgălaș la complimentele lui. Nu ai să te mai uiți vreodată la un alt bărbat în felul ăsta. S-a înțeles?

Kara bătu din picior.

– Nu, nu s-a înțeles. Am să mă uit la orice bărbat, și cum o să am chef.

– Ai să te uiți pe dracu'! mîrîi el.

– În viața mea n-am asistat la o asemenea manifestare jalnică de gelozie. Ești caraghios! Te porți ca un școlar gelos.

– Nu sînt gelos!

– Nu? Întrebă ea ridicînd o sprînceană. Atunci ce te-a făcut să te porți atît de prosteste?

Alex o fulgeră cu privirea. Trecîndu-și mîna prin păr, oftă. Dumnezeuule, era gelos! Și încă pe prietenul lui! Era o revelație uluitoare și se simțea ca dracu? Gelozia era ceva nou pentru el. Niciodată în viața lui nu fusese posesiv cu o femeie. Ce de întîmpla cu el?

Tocmai voia să își ceară scuze pentru ieșirea lui necontrolată cînd văzu îndreptîndu-se spre-ei prin mulțime o femeie în vîrstă și cam solidă, care îi spiona prin ochelari.

Apucînd-o pe Kara de braț, îi șopti la ureche:

– Curaj!

– Alexander Dalton, ai de gînd sau nu să mi-o prezinți pe soția ta americană? Întrebă poruncitor femeia.

Dîndu-și ochii peste cap, Alex oftă din greu.

– Dacă vrei dumneata, mătușă Eugenia... Se întoarse spre Kara, cu ochii întunecați de neplăcere. Dă-mi voie să-ți fac cunoștință cu sora tatălui meu, lady Eugenia Carter.

Kara se strădui să ia o mină cordială.

– Îmi pare bine, spuse ea politicoasă.

Lady Carter își ridică lornionul și o inspectă pe Kara ca pe-o insectă.

– Nu ești deloc cum mi te închipuisem, mormăi ea.

– Serios? Îngîină Kara stingherită de privirea cerce-tătoare a lui lady Carter. Oare la ce se așteptase bufnița bătrînă? La o fată mai atrăgătoare, fără îndoială, mai sofisticată decît o sărmană provincială din Boston. Ei bine, asta era.

– Prea fină și blîndă. Te descurci cu banditul ăsta? cîrîi lady Carter arătînd spre Alex.

– Mătușă, nu mai sînt băiatul pe care îl ții minte, replică uscat Alex. Nu mai am broaște în buzunare.

Lady Carter mîrîi.

– Ei bine, ți-ai făcut de cap destul. Mă bucur că te-ai potolit în sfîrșit. Vreau să știu cînd o să-mi dați niște nepoți și nepoate?

Kara se înecă cu șampania. Alex se încruntă și o bătu ușurel pe spate.

– Te simți bine?

– Da, mulțumesc. Dar fața ei spunea cu totul altceva.

– Nu te-a lăsat deja grea, nu-i așa? Întrebă lady Carter uitîndu-se cu interes la abdomenul Karei.

– Nu, n-am lăsat-o, se răsti Alex iritat.

Ochii bătrînei se îngustară de dispreț.

– Cînd un bărbat e sigur că nevasta lui nu e grea, înseamnă că nu miroase ceva a bine. Trebuie să vii să mă vezi, draga mea. Joi la prînz. Și ai să vii și tu, Alexander.

– Va fi minunat, îngîină Kara găsindu-și glasul. Ac-

ceptăm cu mare plăcere invitația.

Lady Carter mai scrută o dată perechea și plecă într-un vârtej de dantelă neagră în căutarea altei prăzi.

– O femeie din topor, nu-i așa? întrebă Alex.

– Da, îngînă Kara încapabilă să se uite la el. Lady Carter era cea mai prost crescută persoană pe care o întâlnise în viața ei.

– E o vacă băgăcioasă. Dacă nu i-ai fi acceptat atât de grațios invitația, am fi fost scutiți de indiscrețiile ei.

Kara îl fulgeră cu privirea.

– Și ce ar fi trebuit să spun?

– Cred că un „nu“ drăguț ar fi fost suficient.

– Mulțumesc, domnul meu! Am să țin minte asta data viitoare cînd mă va încolți altă rudă grosolană a ta. Acum, dacă ești amabil să mă scuzi, simt nevoia să iau puțin aer.

Cu asta se răsuci pe călcîie și se îndreptă spre cea mai apropiată ușă.

Ieșind în balcon, se uită la stelele care străluceau ca niște diamante pe cer și oftă. Cum îndrăznea să o critice după ce se comportase ca un prost posesiv?

– *Bonsoire, madame*, rosti din umbră un glas amenințător.

Kara tresări și se întoarse. În fața ei stătea un bărbat scund, brunet, evident francez.

– *Monsieur*, răspunse politicos, înclinînd capul. Conștientă că nu se făcea să stea singură în acest spațiu retras cu un bărbat străin, dădu să se întoarcă în sala de bal, dar întrebarea lui o ținui în loc.

– Sînteți fiica lui Eden, *n'est pas*?

Kara îngheță. Îl cunoștea pe tată ei? Să fi fost unul din oamenii pe care tatăl ei îl ajutase să scape de Terroarea Franceză?

– Îl cunoașteți... I-ați cunoscut pe tatăl meu?

– *Oui*, spuse necunoscutul făcînd un pas spre ea.

Kara se încruntă. Bărbatul arăta prea tînăr ca să fi fost condamnat cîndva la ghilotină sau amenințat de ea.

– Cînd? Adică, cum? A ajutat și familia dumneavoastră?

El zîmbi disprețuitor.

– L-am cunoscut acum cincisprezece ani, cînd erați doar *une enfante*.

– Deci ați fost prieten cu el?

– *Oui*, îl cunoșteam foarte bine.

Fruntea Karei se încreți.

– Dar trebuie să fi fost copil pe atunci. Cum ați ajuns să îl cunoașteți pe tatăl meu?

– Era, să spunem, o cunoștință a tatălui meu, răspunse el cu un zîmbet care dădea fiori.

– Mă tem că nu înțeleg, *monsieur*. Dumneavoastră îmi cunoașteți numele, dar eu nu vi-l cunosc pe al dumneavoastră. De unde ați știut că sînt fiica lui?

– Asta nu e important, spuse el pufnind, tonul lui devenind brusc aspru și nerăbdător.

Kara făcu un pas înapoi. Ce om ciudat! Ochii ei se îngustară bănuitori pe fața lui. Avea ceva suspect. Așa cum stătea în umbră, arăta aproape demonic. Speriată

fără să știe de ce, se uită spre ușă.

Ce și cum i-ar fi ghicit agitația, bărbatul zîmbi și purtarea lui se schimbă, devenind ușor paternă.

– *Chérie*, iartă-mă, n-am avut intenția să fiu atît de succint. Asta se datorează doar faptului că aici sînt în pericol. După cum știi, activitatea tatălui dumitale era secretă. N-aș vrea să ne audă cineva.

Kara ezită.

– Dar tocmai asta e, *monsieur*, nu știu prea multe despre munca tatălui meu. Și nici nu înțeleg ce vreți să spuneți cînd afirmați că sînteți în pericol. Cum v-ar putea pune în pericol o conversație nevinovată?

– Iartă-mă, *chérie*, n-am vrut să te importunez. M-am gîndit că ți-ar face plăcere să întîlnești o veche cunoștință a tatălui dumitale, spuse el întorcîndu-se să plece.

Fără să gîndească și împotriva instinctului de auto-apărare, Kara îl opri.

– Nu, așteptați! Vă rog, *monsieur*. Mă interesează să cunosc orice prieten al tatălui meu. Sînt atît de puțini oameni care îmi pot spune ceva despre el!

El se întoarse, urmărind-o pe sub pleoapele grele.

– Aș fi extrem de onorat să-ți dau toate informațiile pe care le dețin. Ne putem întîlni din nou? Mîine?

Cîtărind cu grijă oferta, Kara își mușcă buza. Omul ăsta era o verigă de legătură cu trecutul tatălui ei. Dar purtarea lui ciudată o făcea circumspectă.

Era pe punctul de a fi de acord cu întîlnirea clandestină cînd îl auzi pe Alex strigînd-o. Probabil francezul îl auzise și el căci, înainte ca ea să-i răspundă, sări

peste balustrada balconului și se pierdu în noapte.

Kara se uită uluită după el. Ce om curios!

– Iată-te, rosti Alex apărînd în spatele ei. Te-am căutat peste tot. Ai un fel foarte ciudat de a dispărea la blestemele astea de evenimente mondene.

Kara era prea tulburată de bizarul francez ca să răspundă. Un fior îi străbătu corpul.

Alex o cuprinse pe după umeri.

– Ești ca gheața, spuse el. E frig aici afară. Vino înăuntru. În lumina strălucitoare a sălii de bal, Alex își dădu imediat seama că o tulburase ceva, căci arăta ca o stafie.

– Te simți bine? o întrebă el uitîndu-se îngrijorat la fața ei palidă.

– Mi-e bine, răspunse Kara cu un zîmbet stins. Dar, dacă nu te superi, aș vrea să merg acasă.

– Dar abia am sosit. Hai, Kara, spune-mi ce te-a tulburat.

Ea clătină din cap, neîndrăznind să dea în vileag ciudata întîlnire.

– Nu fi ridicol, n-am nimic. Mă doare capul, nimic mai mult.

Alex simți un val de gelozie întunecîndu-i mintea.

– Te-ai întîlnit cu cineva pe balcon? întrebă el aspru. Cine era ticălosul?

Cîteva persoane se întoarseră să privească întreg spectacolul.

– Alex, te rog, nu face o scenă, șopti Kara.

– Am să fac chiar mai mult dacă nu-mi spui numele

nemernicului, şuieră el.

Clătinînd din cap, Kara șopti cu aprindere:

– Nu înțeleg.

– Ba, înțelegi, mîrîi el. Și te avertizez că n-am să permit să mi se pună coarne. Mai ales că nu-mi dai voie nici măcar să te ating!

Kara rămase cu gura căscată. Numai un mișel ca el putea să își închipuie să avusese o întâlnire amoroasă în balcon!

– Te repezi să tragi concluzii caraghioase, se răsti ea.

Alex era sigur că îl mințea și asta îl scotea din minți. Luînd-o de mîină, o tîrî după el prin mulțime spre ușă, și apoi în jos, pe scările de marmură pînă la trăsura, unde o aruncă efectiv înăuntru.

Urcînd și el, trînti ușa și o fixă cu o privire furioasă. Fir-ar-a dracului de treabă! În timp ce el trăia ca un călugăr, puștoaica se distra de minune!

– Am făcut destul pe soțul înțelegător! scrișni el. N-am de gînd să rămîn celibatar în timp ce tu faci pe cocheta.

– Fac pe cocheta? Ești nebun? Cum ai îndrăznit să mă tîrăști prin mulțime și să mă azvîrli în trăsura ca pe un copil neascultător? Atîta umilire n-am îndurat în toată viața mea.

– Nu? Întrebă el amenințător.

– Chiar ești un ticălos!

Alex se aplecă asupra ei, cu ochii întunecați și amenințători.

– Știu că te-ai întâlnit cu cineva în seara asta. Vreau să-mi spui numele lui, Kara.

Kara se dădu înapoi în fața expresiei lui sălbatică.

– Mă tem că te dezamăgesc crunt, domnul meu, căci nu cunosc nici un nume.

– În cazul ăsta, am să trag propriile mele concluzii. Există câțiva destrăbălați care vînează inocente credule, mai ales văduve tinere, sau neveste nefericite. Am să stau cu ochii pe fiecare în parte.

Ochii Karei se măriră.

– Dar e absurd! Nu m-am întâlnit cu nimeni, îți spun.

– Iar eu îți spun că ești o mincinoasă! Gîndește-te la sîngele care îți va păta mîinile!

Doamne sfinte, vorbea serios!

– Chiar ai de gînd să mergi pînă la capăt cu prostia asta?

Alex ridică un umăr indiferent.

– Depinde.

– De ce depinde?

– De tine. Ce preferi? Un duel fără rost în zori, sau o simplă mărturisire? Alege. Dar mi se pare corect să te previn că sînt un trăgător excelent.

Capitolul 10

– Ești liber în seara asta, Fowler, îl expedie scurt Alex.

Valetul aruncă o privire la fața încurcată a Karei și îngîănă ascultător:

– Prea bine, milord.

Luînd lumînarea de pe masă, Alex o apucă pe Kara de braț și o duse la etaj, în biroul lui. Deschizîndu-i ușa să intre, o urmări cum se îndreaptă spre cămin și își încălzește mîinile înghețate. Nu-i venea să creadă că frumusețea inocentă din fața lui era capabilă de înșelătorie. Și totuși, era sigur că se întîlnise cu cineva în balcon. Puse lumînarea pe masă și veni în spatele ei.

– Uită-te la mine. Cum ea nu făcu nici o mișcare, o luă de umeri și o întoarse spre el. Nu mi-ai dat încă răspunsul.

Kara își feri privirea. Ridicîndu-i bărbia, Alex se uită în ochii ei bîntuiți de furtuni.

– Ce ai ales? întrebă el liniștit.

Kara oftă.

– Prea bine, domnul meu, cum nu vreau să văd împușcat cine știe ce om nevinovat, mă văd nevoită să-ți spun.

– Foarte înțelept lucru. Spune-mi numele mișelului.

– Nu-i cunosc numele. E adevărat, m-am întâlnit cu un bărbat. Dar nu în felul în care spui tu. În mod obișnuit n-aș fi vorbit cu el. Dar când mi-a spus că l-a cunoscut pe tatăl meu, m-am simțit intrigată. Vreau cu disperare să aflu mai multe despre tata. Nu îți imaginezi cum e să nu știi.

Alex se încruntă consternat.

– Omul ăsta afirmă că l-a cunoscut pe tatăl tău? Cum îl cheamă?

Kara ridică din umeri.

– Habar n-am. A fugit când te-a auzit apropiindu-te.

– A fugit? Fruntea lui-Alex se întunecă.

– A fost un lucru extrem de ciudat, spuse ea îngîndurată.

– Spui că nu-i cunoști numele, dar ai vorbit cu el?

– Ei bine, el mi s-a adresat. Probabil că m-a urmărit când am ieșit să iau aer. Ciudat, știa că sînt fiica lui Eden. Pe numele ăsta mi s-a adresat.

– Eden? întrebă interesat Alex.

– Da, ăsta este numele tatălui meu.

– De unde știi asta? întrebă el tăios.

– Nu contează. Francezul spunea...

– Francezul? o întrerupse Alex apucîndu-i brațele.

Te-ai întâlnit cu un francez în seara asta?

Bouchard! El să fi fost? O urmărea pe Kara? La dracu'! Habar nu avusese că Bouchard știa cine era tatăl Karei, sau că el, Alex, avea legături cu Ministerul de Război. Poate nici nu știa. Poate doar blufa, încercînd să-i cîștige încrederea. Oare diavolul se folosea de Kara ca să ajungă la el?

– Da, era francez, spuse Kara, derutată de îngrijorarea lui.

– Descrie-mi-l, spuse Alex, repezit.

– Nu pot, nu știu cum.

El o scutură.

– Încearcă!

Kara se holbă la el înainte să răspundă.

– Păi, era brunet, cu mustață. Nu știu sigur ce culoare aveau ochii lui, majoritatea timpului s-a menținut în umbră. Ce e cu povestea asta, Alex? Îl cunoști pe acest om?

Bouchard obișnuia să se deghizeze. Putea foarte bine să fi fost el.

– Cît de înalt era?

– Sinceră să fiu, nu știu. N-am dansat cu el, spuse ea sarcastică.

– E important, Kara.

Kara își adună sprincenele și scînci la strînsoarea lui.

– Da, văd asta. Era scund. Cel puțin, mai scund decît tine.

– Cum a spus că l-a cunoscut pe tatăl tău?

– N-a spus. A spus doar că era o veche cunoștință.

A pomenit ceva despre faptul că tatăl lui l-a cunoscut pe al meu, ceea ce trebuie să se fi întîmplat cînd era copil.

– Te-a atins, Kara? Sau ți-a propus să vă întîlniți în altă parte, într-un loc mai ascuns?

– Mi-a propus să ne întîlnim din nou ca să-mi spună mai multe despre tata și despre munca lui.

La dracu'! Spera s-o prindă pe Kara singură.

– Mă întreb ce dracu' a vrut să zică prin asta? Îngîină mai mult pentru sine Alex.

– Habar n-am. Dar indiferent ce a fost, trebuie să fi fost ceva periculos.

Ochii lui se îngustară pe fața ei.

– Ce te face să spui asta?

– Ei bine, în primul rînd, tata l-a ajutat pe unchiul Charles în timpul revoluției, ceea ce a fost un lucru periculos. Iar în al doilea rînd, francezul acela ciudat era extrem de precaut. Aproape se temea să nu fie descoperit vorbind despre tata.

Alex înjură în surdină.

– Nu vreau să fii amestecată în asta, spus el sever.

– În care asta? Întrebă ea uimită.

– Nu contează. Îți interzic să-l mai vezi vreodată pe omul ăsta. N-ai să mai ieși singură. Tot timpul vei fi însoțită. S-a înțeles? Nu admit nici o obiecție.

Kara deschise gura să protesteze, dar Alex nu-i dădu prilejul. O luă la pieptul lui și o ținu strîns. Doamne, dacă fusese Bouchard, fusese cît pe ce s-o piardă pe Kara în seara asta!

– Kara, șopti el răgușit, trebuie să mă ascuți. E spre

binele tău. Dă-mi cuvîntul tău că n-ai să ieși singură.

– Alex, ce-i cu toată povestea asta? De ce ești îngrijorat? Te rog spune-mi. Nu știu nimic despre trecutul familiei mele și vreau cu disperare să știu adevărul. Unde mă întorc, dau de obstacole. Te rog, trebuie să mă ajuți!

Numai gîndul că fata din brațele lui ar fi pățit ceva îl făcea pe Alex să se cutremure. Trebuia să-i asigure cu orice chip protecția. Iar modul cel mai ușor era s-o țină cît mai mult în întuneric.

– Perfect. Dacă îți promit că am să mă interesez de trecutul tatălui tău, îmi promiți și tu că ai să mă ascuți? Întrebă el moale, mîngîindu-i tîmpla cu buzele.

Ochii ei enormi îi cercetară fața.

– Dar deja ai aflat o mulțime de lucruri, insistă ea. Știu că unchiul Charles îmi ascunde ceva. Te rog, Alex.

– Kara, tata nu face decît să te protejeze.

– Dar am dreptul să știu! Tu însuți ai spus-o.

– Eu? Cînd?

– La Grantly. Te-am auzit. De fapt, nu, am ascultat la ușa biroului unchiului Charles, recunosc eu rușinată.

– Ce ai făcut? Întrebă Alex uluit și îngrozit totodată.

Kara își mușcă buza.

– Știu că n-a fost frumos. Dar era oare mai urît decît să îmi ascundeți în mod intenționat detaliile trecutului tatălui meu?

Alex oftă.

– Kara, trebuie să-mi țin promisiunea făcută tatălui meu. Mi-am dat cuvîntul de onoare. Dar, adăugă el

oțînd, am să văd ce pot face.

Kara simți un imens val de ușurare. Pentru prima dată de cînd se afla în țara asta blestemată, se simțea în siguranță. Alex avea s-o protejeze. Era un sentiment minunat. Foarte curînd, cu ajutorul lui, avea să dea de fundul acestei afaceri și să rezolve enigma vieții ei.

– Kara, vreau să-mi juri solemn că n-ai să ieși din casă neînsoțită.

Ea ezită o clipă. Nu voia să-l mintă, dar știa că el nu avea să-i permită să se întâlnească cu un investigator. Iar ea nu avea de gînd să anuleze întâlnirea cu domnul Briston. Așteptase prea mult și se zbătuse prea mult ca să obțină informații. Încrucișîndu-se degetele pe furiș, spuse oțînd:

– Oh, în regulă.

– N-ai să vorbești niciodată cu omul ăsta și n-ai să aranjezi vreo întâlnire cu el.

– Nu, spuse ea cu convingere. Nu vreau să mai dau ochii vreodată cu omulețul ăla ciudat.

Trupul lui se destinse. Luîndu-i obrazii în palme, se uită lung în ochii ei strălucitori.

– Trebuie să ai încredere în mine, Kara. Este spre binele tău.

Încetîșor, gura lui coborî pe a ei și, spre încîntarea lui, buzele ei tremurătoare se desfăcură, primindu-i cu plăcere limba iscoditoare.

Kara gemu de plăcere. Avea nevoie disperată de el. Brațele ei se agățară de trupul lui tare, lipindu-l de al ei, și începu să-i mîngîie pieptul larg, spatele musculos,

apoi îi încercui gâtul.

Cînd mîinile lui i se plimbară pe umeri în jos, desfăcîndu-i rochia, Kara nu protestă. Buzele lui îi mîngîiară obraji, lunecînd spre urechea ei; dinții lui îi ronțăiau lobul. Ea gemu și întoase capul, invitîndu-l să-și continue explorarea.

Alex îi eliberă sînii plini și rotunzi și respirația i se tăie de plăcere.

– Oh, ești fermăcătoare.

Cuprinzîndu-i cu blîndețe sînii în mîni, îi frecă sfîrcurile rozalii cu degetele mari.

Kara icni de mirare și excitare. Urmărindu-i răspunsul sălbatic, lipsit de inhibare, Alex își simți inima bătînd și mai tare. Coborînd capul, gura lui captură sfîrcul întărit, abordîndu-l cu blîndețe, mîngîindu-l cu limba. Kara gemu de plăcere și se lipi și mai mult de el. Atîta plăcere o amețea. Ar fi vrut ca el să nu se mai oprească niciodată.

Alex o întinse pe covorul din fața căminului, și ea se supuse cuminte, sărutîndu-i fața, gâtul. Degetele ei îi desfăcură cămașa și îi sărută pieptul gol.

Alex se aplecă asupra ei. Privirea lui clocotînd de dorință se cufundă în ochii albaștri, încețoșați de plăcere. Îi luă mîna și îi sărută palma, apoi încheietura, trimițînd în trupul ei valuri de senzații nesăbuite.

– Oh, Kara, șopti el răgușit. Frumoasa, minunata mea Kara. Te vreau, murmură el în timp ce mîna i se strecură pe sub combinezonul ei subțire și îi mîngîie interiorul coapselor.

Kara se înfioră de plăcere. Era minunat. Și știi ceea

ce se străduise din greu să nege, îl iubea. Îl iubea cu disperare.

Alex o dezbracă încetișor, presărîndu-i trupul cu mici sărutări, apoi se dezbracă și el repede și se întinse lîngă ea.

Sprijinit în cot, îi admiră goliciunea superbă.

– Iubita mea, ești mai frumoasă decît mi-aș fi putut imagina, murmură el. Gura lui îi culese fiecare sfîrc al sînilor rotunzi, ocupîndu-se de fiecare în parte, sugîndu-l, mîngîindu-l cu limba, împungîndu-l.

Ridicînd capul, buzele lui îi capturară o dată în plus buzele fierbinți și o sărută flămînd, cu patimă, în timp ce mîna lui se plimba pe coapsa ei.

Cînd fu sigur că era pregătită pentru el, își desprinsе gura. Kara respira gîfîit, agățată de el, dorind cu disperare mai mult. Alex se rostogoli peste ea, acoperindu-i trupul gol cu al lui. Își făcu loc între picioarele ei, depărtîndu-i-le cu blîndețe.

Kara înțepeni brusc, speriată de ceea ce avea să urmeze. El îi simți panica și o sărută din nou pătimaș, înfierbîntîndu-i simțurile și risipindu-i temerile. Gura lui o devora pe a ei, limba lui plonja adînc în fagurele de miere al gurii ei.

Înnebunită, Kara îi mîngîie în neștire umerii și spaatele, zvîrcolindu-se de plăcere, trăgîndu-l și mai mult spre ea, de parcă i-ar fi fost frică să nu-l piardă. Alex era mai mult decît gata să plonejeze adînc în feminitatea ei caldă și umedă.

– Kara, dragostea mea, îi șopti el la ureche, cu o

respirație ciudat de precipitată. Cum te simți, iubita mea? Ești pregătită să mă primești? Mîna lui se strecură între picioarele ei și degetele lui lungi și pricepute îi mîngîiară petalele umede ale feminității.

– Oh, da. Glasul ei era o șoaptă abia auzită. Da, Alex!

Inima lui bătea gata să-i spargă pieptul. Nevoia de a o avea era de nesuportat. Gemînd de plăcere, încercă să-și croiască drum spre adîncurile ei catifelate și umede. Apăsarea bărbăției lui dure o aduse brusc la realitate. Panicată, înțepeni sub el.

Ce se întîmpla aici? Îi simțise pasiunea intensă și știa că era profund tulburat. Dar ea voia să fie absolut sigură de sentimentele lui înainte să facă dragoste. Și nu era sigură de nimic, în afară de faptul că soțul ei era un amant excelent.

Cum putuse fi atît de proastă? Doar jurase să nu se lase sedusă de el. Dar ca o năîngă îndrăgostită, fără nici o garanție, se prăvălise în bațele lui. Și încă pe podeaua din birou! Nici măcar nu știa unde sau cu cine își petrecea soțul ei nopțile!

Oh, o dorea, asta se vedea limpede, dar asta însemna oare că o și iubea? Nu i-o spusese niciodată. Era ea, Kara încă o cucerire a lui? Sau simțea ceva mai mult pentru ea? Trebuia să știe.

– Alex, spuse ea întretăiat, cu un glas în care se citea panica.

El încerca să fie blînd, s-o ia cu încetul, dar nu-și putea controla dorința devastatoare. Trebuia s-o posede

complet. Luîndu-i fața în mâini, se uită în ochii ei frumoși.

– Ușurel, Kara. Am să fiu blînd, îți promit. Relaxează-te și lasă-mă să te iubesc.

– Nu! Te rog. Nu pot să fac asta, șopti ea disperată.

Mîinile lui se încleștară pe șoldurile ei.

– Ba da... poți, dragostea mea, murmură el în timp ce căuta cu disperare intrarea de care avea atîta nevoie.

– Nu, Alex, te rog. Nu așa. Nu cu toate minciunile astea dintre noi. Te rog. Încetează! strigă ea și două lacrimi i se desprinseră de sub genele dese și alunecară pe obraji.

Amețit de dorință, Alex nu înțelese pe loc vorbele ei. Își scutură capul, de parcă voia să-și limpezească mintea. Privindu-i lung fața încîntătoare, zîmbi cu tandrețe.

– Am să fiu foarte grijuliu, Kara. Iartă-mi nerăbdarea, dar te doresc atît de mult încît nu mă pot abține.

– Nu, nu e vorba de asta, suspină ea clătînînd din cap.

– Ce, atunci?

– Nu înțelegi? Nu pot să fac asta. Nu fără ca între noi să fie ceva mai mult... ceva mai durabil.

El îi zîmbi cu ochii încărcăți de dorință.

– Știu că mă vrei, Kara, șopti el și se aplecă și îi culese cu buzele gura umflată de sărutări. Și numai cerul știe cît te vreau și eu.

Uitîndu-se la fața lui aprinsă de pasiune, Karei îi veni să strige „Dar nu mă iubești!” clătînă din cap.

– Dar pentru mine nu e de ajuns. Îmi pare rău.

Alex se holbă la ea nevenindu-i să creadă că auzise

bine. O voia pe această femeie mai mult decît aerul pe care îl respira. Iar ea îl respingea.

Pentru prima dată în viața lui, nu era în stare să seducă o femeie. Dar femeia asta nu era orice femeie. Era singura femeie din lume cu care voia din toată ființa lui să facă dragoste. Oftînd cu regret, o eliberă și se ridică. Își culese hainele de pe jos și se îmbrăcă.

– N-am să te mai presez, spuse ursuz și ieși din cameră.

Kara își îngropă fața în mîini și plînse. Contrar voinței ei, era îndrăgostită de desfrînatul ăsta care îi era soț.

În dimineața următoare, Alex se instalează la biroul din bibliotecă și îi scrie o misivă tatălui său. Era îngrijorat cu privire la identitatea acelui francez ciudat. Dar dacă nu era Bouchard? Putea fi acest om cel de care se temea tatăl lui? Nu. Era prea stupid. Trecuse prea mult timp. Dar indiferent dacă francezul era sau nu o amenințare, ducele trebuia ținut la curent cu situația, mai ales cu curiozitatea ațîțată a Karei.

Îl chemă pe Fowler și îi spune să trimită scrisoarea.

– Oh, Fowler, și roag-o pe Excelența sa să vină la mine.

Alex știa că mai devreme sau mai tîrziu trebuia să dea ochii cu ea, și era mai bine s-o facă mai curînd. Îi datora scuze pentru noaptea trecută. Niciodată nu silise o femeie să facă dragoste cu el. Probabil că o speriasse cu impetuositatea lui, dar în viața lui nu simțise o dorință mai copleșitoare.

La dracu'! Practic o implorase să facă dragoste cu el!

Și abia se putuse stăpîni cînd ea îi respinsese avansurile. Era o pilulă amară!

– Ai dorit să mă vezi, domnul meu? întrebă Kara cu ochii coborîți în podea.

Alex se răsuci de la fereastră. Inima i se strînse la vederea ei.

– Da, voiam să vorbim despre noaptea trecută.

Obrajii ei se colorată violent și își feri privirea.

– Înțeleg, îngîină ea.

– M-am purtat mizerabil. Mă tem că te-am făcut să-ți fie silă de mine.

– Oh, nu, se grăbi ea să-l contrazică. De fapt, a fost foarte plăcut. Dîndu-și seama de afirmația ei, roși și mai puternic.

Alex zîmbi.

– Totuși, nu e de mirare că m-ai respins, ținînd cont de felul în care m-am purtat. Îți promit că n-am să te mai zoresc, draga mea. Data viitoare am să fiu mai atent cu virginitatea ta.

Capul ei zvîcni în sus. Mai atent cu virginitatea ei! Cîtă aroganță! Omul ăsta era un ticălos fără inimă, lipsit de orice sentimente. Cum putuse să creadă, fie și o clipă, că era îndrăgostită de mizerabilul ăsta?

– Nu te mai gîndi la asta, domnul meu, spuse ea trufașă și rece. Cum e foarte puțin probabil să te mai afli vreodată în situația asta, nu te mai frămînta.

O clipă, ochii lui o priviră cu uimire. Rămase fără grai. Apoi zîmbi. Un zîmbetul leneș, parșiv, menit să-i accelereze pulsul.

– Dimpotrivă, draga mea. Dată fiind ardoarea ta de azi-noapte, mă aștept să fim, cum să mă exprim, în această situație anume mai curînd decît crezi.

Imaginile nopții trecute o făcură pe Kara să se înfierbînte. Dar ar fi preferat să moară decît să-l lase să știe cît o tulburase. Își încrucișă brațele la piept și îl țintui cu o privire de gheață.

– Nu-ți face iluzii, domnul meu. S-ar putea să te mire, dar pentru unii oameni e nevoie de mai mult decît de plăcerea fizică pentru a fi fericiți.

– La naiba, Kara, n-am vrut...

– Scutește-mă de vorbe goale! se răsti ea și ieși din cameră trîntind ușa după ea.

Alex se cabră. Trecîndu-și mîna prin păr, înjură în surdina. Era mai greu decît își imaginase. Mai curînd sau mai tîrziu, firea ei pătimașă avea să preia controlul. Spera să fie cît de curînd.

– Așadar, crezi că ar putea fi o legătură? întrebă Daniel după ce ascultă succinta relatare a lui Alex despre întîlnirea Karei cu francezul.

Alex se rezemă în scaun și sorbi din vin.

– Mă îndoiesc foarte tare. Totuși nu vreau ca soția mea să fie amestecată în toate astea. E prea periculos. N-am să mi-o iert niciodată dacă i se întîmplă ceva.

– Totuși, Alex, nu o poți învinui pentru că vrea să afle adevărul. Recunoaște, motivul pentru care ești atît de pornit este că are multe din calitățile tale.

Alex păru surprins.

– Ce dracu' tot spui tu acolo?

– E inteligentă, încăpățînată și foarte inventivă.

– Și cochetează cu pericolul, mîrîi Alex. Da, poate că semănăm oarecum. Dar firea ei năvălășă i-ar putea cauza moartea. Ce dracu' a apucat-o să stea de vorbă cu un străin? Cine știe ce se putea întîmpla dacă nu apăream eu.

– Dar ai apărut. Așa că nu mai fi atît de pornit împotriva ei. Oricine ar fi fost curios.

Alex se uită urît.

– De ce oare, de fiecare dată cînd soția mea e subiect de discuție, mă simt ca un tiran?

– Pentru că ești, Alex. Ești, îl tachină Daniel.

Deloc amuzat, Alex se ridică și scoase dintr-un sertar o hartă a Londrei.

– Vino să te uiți la asta, spuse el desfășurînd-o. Omul nostru, Billy Harper, mi-a spus că întrunirea urmează să se țină aici, la St. Katharine's Dock.

– Ești sigur că poți avea încredere în informația asta? întrebă Daniel, clătînd sceptic din cap.

Alex ridică din umeri.

– Probabil că nu. Dar asta nu prea contează. Important e să-l găsim pe Bouchard. În rest, poate să se întîmple orice.

Kara deschise ochii și își dădu seama că era încă noapte. Ceva o trezise. Dezorientată și somnoroasă, se uită spre locul de alături. Era gol. Alex lipsise toată noaptea. Iarăși.

Ghemuindu-se sub invelitoarea caldă, încercă să alunge imaginea lui Alex în brațele altei femei. Auzi un zgomot înfundat, de parcă cineva s-ar fi împiedicat de ceva în întuneric. Deschise larg ochii. În cameră era cineva! Se ridică în coate și încercă să străpungă întunericul.

– Mătușă, dumneata ești? șopti ea.

– Nu, nu e Henrietta, îi răspunse un glas aspru.

Kara se ridică în șezut.

– Alex?

– Culcă-te la loc, Kara, se răsti el.

La început, după felul în care se clătina pe picioare, Kara crezu că este beat. Dar ochii ei se obișnuiră cu întunericul și-l văzu că era îndoit și că se ținea cu mîna de burtă.

– Ești bolnav, domnul meu? întrebă îngrijorată.

– Culcă-te la loc! scrîșni el cu respirația precipitată.

Împinsă de curiozitate și îngrijorare, Kara aprinse lumînarea și coborî din pat.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea venind spre locul în care stătea el ghemuit.

Alex se strîmbă de durere și își feri fața.

– Nimic. Culcă-te.

Dar ea nu era atît de ușor de expediat. La lumina lumînării îi zări fața însîngerată și icni.

– Alex! strigă ea îngrozită. Fața ta sîngerează. Ce ai pățit? Și de unde ai hainele astea jerpelite?

Alex trecu împleticit pe lîngă ea, bîjbîind în semi-întuneric după lighean.

– Lasă-mă pe mine, spuse Kara venind repede lângă el.

Ursuz, Alex se prăbuși într-un scaun și o lăsă să-i șteargă cu o cârpă umedă fața tîrîță și lovită.

– Cine ți-a făcut asta?

– Nu contează, mîrîi el cu un geamăt de durere.

Kara oftă și îi examinează fața.

– Ești rău rănit. Mă duc să aduc un doctor.

El o prinse de mînă și o ținu strîns.

– N-am nimic, se răsti el iritat, am avut răni și mai urîte.

– Prea bine, domnul meu, dar măcar lasă-mă să aduc niște apă proaspătă și să-ți spăl tăieturile.

Alex dădu din cap și îi lăsă mîna. Aplecîndu-se, își trase cămașa peste cap. Kara icni. Pieptul lui era acoperit cu vînatăi urîte.

– Alex, trebuie să te vadă un doctor, insistă ea.

– Nu, să nu aud de doctori, spuse el lăsîndu-se pe spate și închizînd ochii. O să-mi treacă. Du-te la culcare.

Kara clătină din cap.

– Nu mă duc pînă nu îmi spui ce s-a întîmplat.

Alex se uită lung la ea. Arăta superb stînd acolo în fața lui, în cămașa ei de noapte albă, cu părul lung și mătăsos revărsîndu-i-se pe umeri. Oare își dădea ea seama ce efect avea asupra lui?

– Atunci, măcar adu-mi un coniac din birou, spuse el cu un glas slab. Închise ochii și încercă să nu se mai gîndească la formele ei ispititoare și la felul în care se încălziseră picioarele ei mătăsoase în jurul șoldurilor lui

În noaptea aceea pe care nu și-o putea scoate din minte.

– Numai dacă îmi spui cine și de ce ți-a făcut asta, se încăpățîină Kara.

Tocmai un astfel de moment își alesese mica lui scorpie să se certe cu el!

– Kara, n-am de gînd să mă tîrguiesc cu tine, mîrîi el.

– Prea bine, atunci. Du-te și ia-ți singur coniacul, spuse ea încrucișîndu-și brațele la piept și ridicînd bărbia.

El o fulgeră cu privirea.

– Încăpățînată mică! Cînd am să-mi revin, adu-mi aminte să-ți trag o mamă de bătaie. Acum, hai, du-te și adu-mi blestematul ăla de coniac, vrăjitoare mică.

Zîmbind cu gura pînă la urechi, Kara ieși în grabă și se întoarse cu o sticlă mare de coniac și un pahar. Îi turnă repede un pahar pe care el îl dădu pe gît dintr-o înghițitură.

Kara alergă spre cămin și mai aruncă niște lemne pe locul ce stătea să se stingă. Rămase acolo, cu brațele întinse spre foc, lăsîndu-se fără știre devorată de privirea flămîndă a soțului ei.

Smulgîndu-și ochii de la priveliștea trupului ei amețitor, Alex își turnă încă un pahar.

Kara traversă camera și îngenunche în fața lui.

– Ei bine? întrebă ea băgîndu-și laba piciorului sub ea.

– Am fost atacat de o bandă de hoți.

– Nu te cred! În primul rînd, nu ești îmbrăcat cu

hainele tale. În al doilea rînd, nu e prima dată cînd faci asta și...

– De unde dracu' știi asta? mîrîi el.

– Presupun că, la fel ca înainte, aveai de gînd să rămîi în oraș pînă dimineață, numai că te-a împiedicat ceva sau cineva.

Alex mormăi ceva, impresionat de perspicacitatea ei.

– Ai o imaginație bogată. Acum cîteva zile erai convinsă că am o amantă, iar acum ești convinsă că bat străzile.

Kara se îmbujoră.

– În privința asta, m-am înșelat. Mătușa Henrietta mi-a spus că ai terminat-o cu Jenny Carrington, iar acum o cred.

Alex își îndreaptă repede spatele și gemu de durere.

– Ce dracu' tot spui? Era uluit. De unde știa Henrietta de Jenny? Doar nu se învîrteau în aceleași cercuri. Era drept că nici el nu se sinchisise să se ferească de bîrfele din societate, dar nici nu se așteptase ca vreo persoană respectabilă să le creadă. La dracu'! Jenny Carrington era ultima afacere pe care ar fi dorit să i-o explice Karei.

– Dacă în acea privință te-am judecat greșit, continuă Kara, nu mă înșel în legătură cu activitățile tale nocturne. Urmărești, pui la cale ceva, domnul meu, și tare mi-ar plăcea să știu ce anume.

El îi aruncă o privire ucigătoare. Se simțea ca dracu'! Mare mirare să nu aibă coastele rupte.

– E tîrziu și sînt foarte obosit. Mergi la culcare, Kara.

Ea își îndreaptă umerii și spuse cu hotărîre:

– Nu mă duc. Am avut o înțelegere, domnul meu, nu încerca să o negi.

– Tu vorbești de înțelegeri! bombăni el și luă încă o înghițitură de coniac. Ai uitat cum m-ai urmărit pînă la Londra deși ne înțelesesem să rămîi la țară?

– Vorbim despre seara asta, domnul meu.

El oftă.

– Prea bine, am avut o altercație cu un vechi prieten. El și niște acoliți ai lui au sărit la bătaie. Din nefericire, trebuie să mai fac niște antrenamente la box.

– Te-a atacat? De ce? Alex, dacă ești în vreo încurcătură, trebuie să-mi spui, zise ea instalîndu-se și mai confortabil la picioarele lui, cu ochii scînteind. Am să te ajut, dacă pot. Sînt o luptătoare excelentă și foarte loială.

El clătină din cap și chicoti la ideea că fragila lui soție ar sări să-l apere.

– N-am nici o îndoială în privința asta, dar mă descurc și singur.

Arcuindu-și o sprînceană delicată, ea întrebă sec:

– Chiar așa! Ei bine, domnul meu, după cum arată lucrurile, aș spune că ai nevoie de tot ajutorul pe care poți să-l obții.

El o fixă cu o privire rece.

– Sînt prea istovit ca să discut asta acum, mormăi el și dădu să se ridice.

– Am impresia că ocolești subiectul, dar, într-adevăr, arăți ca umbră.

– Mulțumesc. Ți-aș cere prea mult dacă te-aș ruga să-mi dai o mînă de ajutor?

Kara îl înconjură cu brațul și îl ajută să ajungă la pat.

– Ei bine, din toate astea a ieșit și un lucru bun, spuse ea. Acum știi că nu mi-ai fost necredincios.

– Kara, îngîină el strîmbîndu-se de durere în timp ce se întindea. Ar fi fost mult mai simplu dacă m-ai fi crezut pe cuvînt. Și mult mai puțin dureros.

– Da, înțeleg ce vrei să spui. Oricum, mă bucur că ești demn de încredere.

– Îți mulțumesc.

Kara se uită la trupul lui pe jumătate îmbrăcat și se încruntă. Confruntată cu o situație destul de stînjitoare, își mușcă buza întrebîndu-se ce să facă. El nu putea dormi în hainele astea, dar ea era prea rușinoasă ca să îl dezbrace. Se hotărî să-i scoată cizmele. I le lăsă să cadă pe podea și se uită la fața lui aproape adormită. Vru să tragă peste el învelitoarea, dar Alex o opri.

– Kara, rosti el zîmbind în fața stingerii ei. N-am nici un chef să dorm în zdrențele astea. Te asigur că n-ai de ce să te temi. În starea în care sînt nu prea pot să fac mare lucru.

Uitîndu-se urît la el, Kara îi scoase pantalonii, îi aruncă scîrbită pe podea, apoi îl înveli.

– Noapte bună, spuse ea scurt și se întoarse cu spatele la el.

Ochii lui Alex se plimbară pe silueta ei provocatoare, reliefată de flăcările din cămin. Simți din nou acea dorință nebună să o tragă în pat și să facă dragoste cu ea.

La dracu'! Era mai furios ca oricînd pe idioții ăia care îl scosese ră din circulație. Avea să mai treacă ceva timp pînă să fie în stare s-o ia în pat, ori numai Dumnezeu știa cît o dorea. Nu-și amintea să mai fi stat vreodată atîta timp fără să aibă o femeie. Și, ca să pună capac la toate, mai încasase și bătaia asta zdravănă de pomană. Bouchard era încă în libertate.

Închise ochii și încercă să ignore durerea. Apoi îi deschise și se uită la apetisanta lui soție. Era atît de aproape și totuși atît de departe.

– Nu vii în pat? Întrebă el răgușit. Sau ai de gînd să dormi în picioare?

Doar gîndul la trupul lui gol zăcînd în așternut o făcu pe Kara să simtă că ia foc.

– V-vin imediat. N-aș vrea să te deranjez.

– E cam tîrziu pentru asta, mormăi el în surdină.

Ea se răsuci cu fața la el.

– Poftim?

– Nimic. N-ai înțelege.

Capitolul 11

În dimineața următoare, Kara se trezi și se pomeni cu brațele și picioarele împletite cu unele care erau clar bărbătești! Era Alex!

Brațul lui era petrecut strâns în jurul taliei ei, de parcă voia s-o țină captivă pe veci. Sub obrazul ei, pieptul lui se ridica și cobora încetișor. Dormea profund, slavă Domnului! Dacă s-ar fi trezit și ar fi găsit-o așa culcată pe pieptul lui, ar fi murit de rușine, de umilire! Îi desprinse cu blîndețe brațul din jurul taliei și se strecură din așternutul cald. Se întrebă cine descoperise pe cine noaptea trecută. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că se întinsese pe marginea patului, încercînd cu disperare să evite contactul cu trupul lui gol. Înfășurîndu-se în șal, se uită la el. În lumina zilei, fața lui arăta chinuită. Trebuia să fi trimis după doctor aseară.

Părul negru îi cădea în dezordine pe frunte, făcîndu-l să arate aproape copilăros. Înăbușindu-și dorința de a-și plimba degetele prin părul lui mătăsos, Kara se uită la

umerii lui largi, la pieptul puternic, apoi privirea îi coborî pe șoldurile lui abia acoperite de pătură.

Zîmbind în sinea ei, se uită la lumina ce se strecura printre draperii. Dacă era să-l viziteze pe domnul Briston în dimineața asta și să se întoarcă nedescoperită, ar fi făcut bine să se grăbească.

Kara era uimită de cît de simplă era munca de detectiv. Începea să se specializeze, iar furișarea devenea o artă. Stomacul i se strînse, totuși, căci în foarte scurt timp avea să ajungă la St. James's Palace. În sfîrșit, avea să afle adevărul despre trecutul tatălui ei.

Uitîndu-se pe fereastra din spate, observă că era urmărită de o misterioasă trăsură neagră. Un fior rece îi trecu pe șira spinării, mai văzuse o dată trăsura aceea. O văzuse în fața prăvăliei lui madame Jourdan. În toată Londra nu puteau exista două trăsuri negre la fel de amenințătoare.

În timp ce vizitiul oprea în față la St. James's Palace, Kara se aplecă pe fereastră să se uite mai bine la trăsura aceea ciudată. Dar trăsura nu se zărea nicăieri. Cotise probabil pe o stradă laterală.

Alungîndu-și agitația, Kara coborî și plăti vizitiul. Întîlnirea ei cu bizarul francez o făcuse să-și imagineze tot felul de bazaconii!

Cercetînd din ochi zona, în căutarea nesuferitului ei asociat, se întrebă dacă prima ei impresie despre sărmanul domn Briston nu fusese pripită. Dar, în timp ce bărbatul slinos și respingător se îndrepta către ea, își

zise că nu se înșelase deloc. Nu-i rămînea decît să spere că spiritul lui de observație era mai bun decît croitorul lui.

– Milady, bolborosi el scoțîndu-și pălăria jerpelită.

Kara își înclină capul, făcînd instinctiv un pas înapoi.

– Bună ziua, domnule Briston. Ce ai descoperit?

– Ei bine, începu el scărpinîndu-și obrazul neras, am ceva noutăți. În primul rînd, îmi vreau banii, dacă nu vă supărați.

– Oh, da, firește, spuse Kara scotocindu-se prin poșetă. Uite-i.

El îi luă și îi numără, apoi îi băgă în buzunarul pantalonilor uzați.

– Dați-mi voie să vă spun că e ceva putred în toată treaba asta, începu omul uitîndu-se în jur cu fereală. E adevărat că Eden a murit în 1804 într-un accident, cum ați spus, dar tot așa și nevasta și copila lui.

Kara clătină din cap.

– E imposibil. *Eu* sînt fiica lui. Mama și cu mine am plecat în America pe vremea cînd aveam trei ani. Aș fi știut dacă eram moartă, se răsti ea pierzîndu-și răbdarea. Continuă, te rog.

Domnul Briston clătină din cap.

– Nu există nici o însemnare despre călătoria despre care vorbiți. Nicăieri nu sînt pomenite o femeie Simpson și fiica ei. Am verificat cu atenție. Și nici Eden. E cum v-am spus, ați murit în accident cu toții, conform certificatelor de deces.

Kara se îndoia în mod serios cu privire la inspirația

ei, cînd îl agajase pe acest detectiv. Era clar că nu se pricepea deloc.

– E caraghios! spuse ea tăios. Trebuie să existe o înregistrare a unei mame și fiice călătorind cu vaporul spre America. Am trăit acolo cincisprezece ani. Știu că sînt vie. Și știu că mama n-a pierit în accidentul ăla.

– Ah, dar se presupune că ați murit. Asta e poanta, spuse domnul Briston cu un zîmbet șiret.

– Mă întreb de ce și-ar fi dat cineva osteneala să fabrice documentele alea?

– Asta mă întreb și eu, fiindcă știu că sînteți vie și vă cred povestea. Ei bine, singurii care puteau să facă falsurile sînt din serviciul Coroanei. Așa că am verificat pe ici pe colo și, din cîte am aflat, tatăl dumneavoastră a lucrat pentru departamentul de război.

Kara se încruntă.

– Departamentul de război?

– Pe atunci, nu îi zicea așa, dar e același lucru. A avut legături, cum spuneai, cu franțujii. Se pare că a făcut ceva periculos și a trebuit să vă scoată repede din țară, pe dumneavoastră și pe mama dumneavoastră.

– Ce vrei să spui? Că tata a aranjat înscenarea unui accident, apoi a obținut niște certificate de deces false și ne-a expedit în America?

– Păi, nu tocmai: S-ar putea ca el să fi murit în accident și altcineva a falsificat documntele. Nu cunosc detaliile. E limpede că dumneavoastră și mama dumneavoastră ați supraviețuit. Voi cerceta mai departe și, firește că am să găsesc ceva.

Kara era crunt dezamăgită.

– Nu la asta mă așteptam eu, îngînă ea. Spune-mi, domnule Briston, pe ce anume îți bazezi îndrăzneța supoziție?

– Ei bine, pe puțină experiență și pe fapte.

– Te-am plătit bine. Iar pînă acum nu mi-ai dat deloc fapte, doar presupuneri.

– Stați așa. Există un fapt pe care cineva l-a vrut, sau încă mai vrea să fiți moartă. Nu credeți că merită banii?

Amintindu-și de pericolul de care pomenea mama ei în scrisoarea către duce, Kara se cutremură.

– Atunci crezi că cineva l-a omorît pe tatăl meu? Întrebă ea cu timiditate.

Domnul Briston ridică din umeri.

– S-ar putea.

Complet derutată, Kara își mușcă buza. Ce însemnau toate astea?

– Îți mulțumesc pentru informații, spuse ea îngîndurată. Ți-aș fi recunoscătoare dacă mai găsești ceva.

– Rămîne pe data viitoare, deci?

Kara dădu încetîșor din cap. Domnul Briston își duse mîna la pălărie și plecă.

Hoinărind fără țintă pe străzile aglomerate ale Londrei, Kara se gîndea cu inima strînsă la gravitatea informației furnizate de domnul Briston. Care era pericolul din urmă cu cincisprezece ani la care se refereau toți? S-ar fi putut să-i fi ucis cineva tatăl. Dar cum? De ce? Dar dacă... Oare era posibil ca el să trăiască undeva, sub o identitate falsă? Dar era absurd! Cu siguranță că

ar fi contactat-o pe mama ei.

Era deprimant să afle că era considerată moartă. Și încă legal! Dar cine întocmise certificate de deces?

Brusc, în capul ei se făcu lumină și se opri în loc. Ce scria mama ei? „Știu că e pe mâini bune. Mîinile tale. Așa cum Harry m-a lăsat pe mine, ție, așa ți-o las eu acum pe Katarina“. Unchiul Charles! Firește, asta trebuie să fie. El fusese implicat în aceleași activități ca și tatăl ei. Și era duce. Probabil că avea legături cu Coroana. Oh, da, Excelența sa ar fi putut aranja ușor obținerea certificatelor false.

Ei bine, se gîndi Kara oftînd, nu avea de ales. Trebuia să discute cu Alex despre cele descoperite. Avea să fie furios cînd va afla că ea se strecurase din casă fără să fie însoțită. Ca să nu mai pomenească de faptul că își încălcase cuvîntul.

Dar cît de supărat putea să fie Alex? În definitiv, nu el îi promisese că o s-o ajute?

Indiferent de reacția lui, el era singura verigă de legătură cu trecutul tatălui ei. Iar de data asta, nu avea să se mai lase dusă cu zăhărelul. Într-un fel sau altul, avea să dezlege misterul acestei afaceri.

Ajunsă înapoi acasă, Kara fu ușurată să audă de la Violet că Excelența sa încă nu coborîse din pat. Slavă Domnului, ieșirea ei trecuse neobservată!

Intră tiptil în camera cufundată în umbră și se aplecă asupra patului. Îl strigă încet pe nume, dar el se foi și mormăi ceva neinteligibil, fără să se trezească.

Încruntîndu-se, îl scutură de umăr.

– Alex, trezește-te.

El deschise ochii confuz și se uită în jur, apoi privirea i se concentrează pe fața ei și zîmbi. Întinzînd mîna, o mîngîie pe obraz.

– Ești o priveliște minunată, draga mea. Cît este ceasul?

– E amiază.

– La dracu'! mormăi el și se sprijini de tăblia patului, gemînd de durere. De ce dracu' nu m-ai trezit?

Kara ridică din umeri și încercă să nu se holbeze la pieptul lui gol.

– M... m-am gîndit că ai nevoie de odihnă, se bîlbîie ea.

El îi zîmbi.

– Iartă-mă, draga mea. Ai fost foarte grijulie. Nu mai țin minte de cînd n-am mai dormit atît de bine. Sau atît de mult. Crezi că ai vreo legătură cu asta?

La drept vorbind, nu mai dormise niciodată cu o femeie. Întotdeauna, după ce își satisfăcea plăcerea, se întorcea în patul lui. Dormitul i se părea un lucru prea personal. Dar acum, îi părea bine că dormise lîngă soția lui. Amețită de strălucirea caldă și afectuoasă din ochii lui, Kara îi cercetă fața cu atenție. Un glas dinlăuntru! ființei ei o îndemna: „Încrede-te în el! Destăinuiește-te!”

– Domnul meu, șopti ea umezindu-și buzele, aș dori să-ți vorbesc.

Aplecîndu-se, el o luă blînd de umeri.

– Serios? murmură cu ochii întunecați de pasiune, aplecîndu-și capul să o sărute.

Buzele lui le atinseră pe ale ei într-o mîngîiere tandră și ea se pierdu. Se rezemă de el și, cu un oftat, își

desfăcu buzele pentru dulcea invazie.

Îndoielile îi înnoiră mintea. El o mai înșelase. Iar noaptea trecută era o dovadă că îi ascundea ceva. Să îndrăznească să i se destăinuie ca apoi să constate că nu era demn de încredere? Nu. Era prea riscant, iar ea era prea aproape de descoperirea adevărului.

– Domnul meu, spuse ea împingându-l, uimită ea însăși de cât de calmă îi suna vocea. O să întârziem la masă.

– Poftim? Întrebă el năuc. Oh, da, prăpăditul ăla de prînz. Chiar atît este ceasul?

– Da, pe-aproape, îngîna ea îndepărtîndu-se de pat.

– Îmi doresc să nu-i fi acceptat invitația femeii ăleia afurite, bombăni Alex, căscînd.

– Nu e vina mea că ne-a încolțit. Ce puteam să spun? Ai fost îngrozitor de nepoliticos cu ea, Alex.

– Oricum mă urăște, spuse Alex ridicînd din umeri și, cu un efort, se dădu jos din pat.

Ochii Karei se măriră de șoc și se întoarse brusc cu spatele.

El chicoti în fața sfîiciunii ei și își puse halatul rubiniu de brocart. Examinîndu-și înfățișarea desfigurată în oglindă, se încruntă.

– Arăt mai rău decît mi-am imaginat. De fapt, arăt al dracului de groaznic! Bine măcar că n-am nasul rupt și am rămas cu toți dinții.

Gîndindu-se la propria ei situație, Kara se simți deprimată și umerii îi căzură.

Alex îi prinse privirea în oglindă și zîmbi.

– Nu e chiar atît de rău pe cît pare.

– Poftim? Oh, da, îngîină ea. Asta e o veste bună. „Măcar de-ar fi adevărată“, se gîndi ea cu remuşcare.

Ajunşi la casa mătuşii Eugenia, cei doi fură întîmpinaţi de un valet cu aspect cam ramolit şi conduşi în salon. Mătuşa Eugenia se ridică şi o sărută pe Kara pe obraz.

– Bine ai venit, draga mea. Aruncă o privire de dezaprobare în direcţia lui Alex. Ce naiba s-a întîmplat cu faţa ta? Întrebă ea cercetîndu-l prin lornion.

– Am intrat cu capul într-o uşă, răspunse amabil Alex.

– Hm, mai degrabă un soţ gelos, bombăni mătuşa Eugenia şi o luă pe Kara de braţ. Toţi bărbaţii sînt la fel. Şi nici unul nu merită o femeie bună. Copiii fac căsnicia suportabilă, draga mea. Ține minte asta.

– Am să încerc, mătuşă, răspunse Kara aruncînd peste umăr o privire disperată către soţul ei.

Acesta îi zîmbi molcom şi, cu mîinile la spate, porni agale în urma ciufutei baborniţe.

Restul cinei, mătuşa Eugenia, îi puse la curent cu bîrfele despre toţi membrii înaltei societăţi. Kara descoperi cu încîntare că tot ce trebuia să facă era să dea din cap şi, din cînd în cînd, să emită o exclamaţie de interes.

Alex îşi făcu o plăcere din a-şi chinui mătuşa făcînd cîte o remarcă incendiară care o lăsa interzisă pe bătrîna şi atrăgea o privire severă din partea soţiei lui.

La vremea cînd fu servită budinca de lămîie, tînjea

după dormitorul ei, obosită de atîta zîmbit. Dregîndu-și glasul, Alex întrerupse monologul mătușii Eugenia despre deficiența curățatului hornurilor în Londra.

– Mă tem că s-a făcut tîrziu, mătușă. Trebuie să plecăm, spuse el și se ridică.

– Să nu spuneți că plecați! Atît de curînd? Nici nu mi-ați văzut colecția de artă.

– Poate altă dată, mătușă, răspunse ferm Alex.

– Ah, mă rog, proaspăt căsătoriți, oftă cu resemnare bătrîna. Apropo, draga mea, ce făceai azi-dimineață la St. James's Palace cu bărbatul ăla vulgar?

Kara îngheță. Panica urcă în valuri în ea. „Neagă!“ îi șopti vocea interioară.

– P... poftim? bîigui ea. N-am fost la St. James's Palace.

– Aiurea! Sînt sigură că te-am văzut. Am încercat să-ți atrag atenția, dar apoi l-am observat pe omulețul ăla dezgustător și am păstrat distanța. Cine era?

Kara simți cum tot sîngele îi fugea din obraji. Dintre toți oamenii din Londra, tocmai mătușa Eugenia se găsise să o recunoască!

– Te asigur că te înșeli, mătușă, spuse ea rece, apoi adăugă repede: Chiar trebuie să plecăm. Îți mulțumim pentru invitație. Ai fost foarte amabilă.

– Amabilă, pah! Voiam doar să mă mai uit o dată la tine.

Alex își strecură posesiv brațul în jurul taliei soției sale. Se înclină în fața mătușii sale și își luă politicos la revedere. Imediat ce se aflară la o oarecare depărtare, mîna lui se strînse puternic pe brațul Karei.

Ea scînci de durere.

– Te rog, domnul meu, ai să-mi rupi brațul!

– Șopti, șopti el fioros, gîtul tău mă interesează.

Ajunși în intimitatea cupeului familiei Dalton, Alex șopti printre dinți.

– Ți-ai încălcat cu bună-știință cuvîntul față de mine.

– Alex, eu...

– Tac! tună el fulgerînd-o cu privirea. La dracu'! Afurisitul ăla de francez alunecos sau însuși Bouchard putea trece oricînd la acțiune în timp ce ea hoinărea gură-cască pe străzile Londrei. Am fost un prost că am avut încredere în tine! mîrîi el.

– Alex! strigă Kara dorind cu disperare să-i explice, dar el i-o reteză.

– Discutăm asta acasă. abia aștept să aflu cu cine te-ai întîlnit la St. James's Palace.

Kara simți un nod dureros în gît. Într-o singură zi aflate că din punct de vedere legal era moartă și îl scosese din minți de furie pe soțul ei. Ce altceva mai rău se mai putea întîmpla?

Mătușa Henrietta îi întîmpină în holul din față, cu Violet pe urmele ei.

– Cum a fost vizita? întrebă ea voioasă.

– A fost... plăcută, îngîină Kara scoțîndu-și pălăria.

– Cît timp ați fost plecați au sosit o mulțime de invitații și eu mi-am luat libertatea...

– Nu acum, mamă, se răsti Alex.

Mătușa Henrietta păli considerabil. „Oh“, murmură ea, ducîndu-și mîna la perlele de la gît.

Kara profiită de acest schimb de replici și caută să se strecoare pe scări în sus. Dar glasul lui Alex o opri.

– Aș vrea să schimb o vorbă cu tine, doamna mea, dacă nu te superi.

Kara se întoarse încetișor și coborî treptele. Mîna lui se încheștă pe brațul ei și o împinse spre bibliotecă. Mătușa Henrietta icni de spaimă.

– Credeți c-o s-o bată, doamnă? întrebă Violet buimacă.

– Cerule, nu! Cei din familia Dalton nu-și bat soțiile. Ei doar le... pedepsesc...

Frecîndu-și brațul, Kara luă loc în fața căminului. Nu îndrăznea să se uite la soțul ei care-și turnă un pahar de coniac și îl dădu pe gît.

– Ei bine? se răsti el trîntind paharul pe tava de argint.

– Ei bine, ce? întrebă ea cu ochii la foc și degetele înțepenite pe genunchi.

– Mi-ai făcut o promisiune. Și ai încălcat-o. Aștept o explicație. Acum!

Kara se cutremură în fața asprimii glasului lui. Dacă încerca s-o intimideze, ei bine, reușea. Dregîndu-și glasul, spuse:

– Nu e ce crezi tu.

Alex se trînti în scaunul din fața ei.

– N-ai de unde să știi ce cred eu.

– Nu chiar mi-am călcat cuvîntul...

– Zău? Mie așa mi se pare.

– Nu, nu m-am întîlnit cu francezul ăla, dacă asta te îngrijorează.

Dacă asta îl îngrijora? Îl apuca tremuratul numai gândindu-se la ce i s-ar fi putut întâmpla impetuoasei lui soții în timp ce hoinărea prin Londra.

Străduindu-se să-și tempereze nervii, se ridică.

– M-am săturat, spuse el liniștit în timp ce se plimba prin cameră. Nu sînt un om aspru din fire, dar tu m-ai adus la capătul răbdării.

Kara dădu din cap.

– Am să-ți explic tot dacă-mi promiți că n-ai să urlî la mine.

El își sprijini cotul de polița căminului.

– Prea bine, spuse cu un calm înșelător. Aștept să-ți aud explicația. Și ar fi bine să fie bună.

– Ei bine, spuse Kara trăgînd adînc aer în piept, totul a început la Grantley. După cum știi, am descoperit niște lucruri despre unchiul Charles. Mai precis, relațiile lui cu tatăl meu. Vezi tu, eu habar n-aveam cine era familia Dalton, Adică, pînă după moartea mamei, cînd avocații mi-au spus să vin în Anglia. Așa că m-am decis, ei bine să... investighez. Aveam convingerea că tatăl tău îmi ascunde ceva și eram hotărîtă să știu ce anume. Ezită, uitîndu-se pe sub genele coborîte, să vadă dacă el o mai ascultă.

– Continuă! Și încearcă să-mi spui și altceva decît știi deja.

Kara înghiți în sec.

– Știi deja că am ascultat la ușă și te-am auzit spunînd că am dreptul să aflu. În tot cazul, după plecarea ta, am dat de unele indicii în birou. Am... găsit un registru care dovedea că unchiul Charles ne-a întreținut pe

mama și pe mine timp ce cincisprezece ani. Și am găsit și o scrisoare de la mama. Vorbea despre boala ei, despre prietenia din trecut cu tatăl tău și despre nu știu ce pericol din Anglia. Chiar și mai tulburătoare era aluzia la răzbunare. Nu înțelegi? Trebuie să aflu mai multe. De ce mă mînte unchiul Charles? Știu că tatăl meu a fost implicat în niște acțiuni în Franța, tu însuși mi-ai dat înțimplător informația asta, dar unchiul Charles n-a fost deloc cooperant. Așa că, n-am avut de ales decît să folosesc alte metode.

– Kara...

– Oh, da, știu, toate astea sînt spre binele meu. Dar nu sînt! Dacă sînt considerată moartă, cred că am dreptul să știu.

– Unde dracu' vrei să ajungi? Întrebă Alex cu ochii îngustați.

Adunîndu-și tot curajul, Kara îl informă:

– Am angajat un detectiv din Bow Street.

– Ce-ai făcut? explodează Alex nevenindu-i să creadă că auzise bine.

Kara se strîmbă.

– Ai promis să nu urli, îi reaminti ea speriată de căutătura lui urîță.

Alex începu din nou să se plimbe.

– Asta-i culmea! tună el. Te-ai dus în Bow Street? Ai angajat un detectiv? Spune-mi că nu te-ai dus singură.

Kara își coborî ochii în poală.

El își trecu mîna prin păr într-un gest exasperat.

– Chiar te-ai dus în Bow Street? Neînsoțită? Soția mea! Asta pune capac la toate!

– Tu apelezi la serviciile lor destul de des.

– De unde dracu' știi asta? Întrebă el, apoi clătină din cap. Nu. Nu contează. Nu vreau să aud. Își frecă tâmpilele. Dumnezeuule, Kara, ai idee în ce pericol ai fost? Fie că-ți dai seama sau nu, Bow Street nu este, repet, nu este un loc în care-și petrec timpul doamnele bine crescute.

– D-da, am observat asta.

– Mai e ceva? tună el. Ce altceva ai mai făcut pe la spatele meu?

Kara se făcu mică.

– N-a fost chiar pe la spatele tău, sau, cel puțin, nu intenționat.

– Iartă-mă, te rog, dacă nu apreciez diferența, rosti el sarcastic.

– Dacă nu erai atît de căpos, n-aș fi fost nevoită să parcurg toată distanța asta! i-o întoarce ea.

– Eu sînt căpos! mîrîi el. Tu cum ești? Docilă? Ascultătoare? Dimpotrivă, ești cea mai încăpățînată femeie pe care am cunoscut-o. Dracu' s-o ia de treabă! Este cît se poate de indecent să nu mă ascuți.

– Îmi pare foarte rău că ți-am nesocotit încă unul din ordinele tale caraghioase, domnul meu, spuse ea cu răceală. Dar trebuia să aflu adevărul despre familia mea.

– Așa că ai nesocotit bunul simț și decența? „Ordinele” mele, cum le numești, sînt menite să te apere. Fir-ar a dracului de treabă! Puteai să pățești ceva!

– Îmi dau seama. Iar pe viitor am să fiu mai precaută. Abia azi-dimineață am descoperit că viața mea e în pericol.

Alex se holbă la ea.

– Ce ai spus? șopti el cu glas jos, înspăimântător.

Kara se foi pe scaun și își dresе glasul.

– Detectivul din Bow Street mi-a explicat totul.

– Totul?

– Mă rog, poate nu chiar tot. Dar acum, știu că sînt dată moartă, există un certificat de deces fals și nicăieri nu e înregistrată călătoria mea în America. La vremea cînd a murit, tata lucra pentru Coroană. Știu, sau am dedus, că unchiul Charles a fost cel care a angajat-o pe mama după ce tatăl meu a murit. Știu că, de fapt, a fost ucis în acel accident de acum cincisprezece ani. Ce nu înțeleg eu este de ce. Dar tu știi. Te rog, Alex, spune-mi!

Alex o studie cîteva clipe. Clătinînd din cap, oftă și se prăbuși pe scaunul din fața ei. Doamne, cît își dorea să nu-și fi dat cuvîntul în fața tatălui său!

– Nu știu mai multe ca tine, se eschivă el. Într-adevăr, tata a ajutat-o pe mama ta după moartea tatălui tău. Și e adevărat că tații noștri au lucrat împreună în timpul Revoluției Franceze.

– Dar tu poți descoperi ușor ceea ce nu știi, îl îndemnă ea.

– Nu, Kara. Și nici nu vreau. Iar tu ai să termini imediat cu prostia asta, spuse el aspru și poruncitor.

– Dar de ce? strigă Kara ridicîndu-se. Mi-ai promis că mă ajuți...

– Uite cine vorbește de promisiuni! Nu, Kara. Ai aflat tot ce trebuie să știi. Îmi pare rău, dar e prea periculos să mergi mai departe.

– Asta-i absurd! Nu mi-am încălcat în mod intenționat

promisiunea și nu te-am ascultat. Aranjasem întâlnirea înainte de discuția noastră. După cît m-am zbatut să o aranjez, nu puteam să o anulez. Trebuia să mă duc. Și, dacă vrei să știi, îmi pare bine că m-am dus. Și am de gînd să-mi continui cercetările, fie că îți place sau nu. Tu dispari în fiecare noapte, fără nici o explicație. Nu sînt încă pe deplin convinsă că nu ești un adulterin neobrăzat.

Alex nu avea nici o intenție să-i explice plimbările lui nocturne.

– Ai să faci ce ți se spune, mîrîi el. De nu, mîine dimineată te întorci la Grantley.

Kara îl înfruntă cu aprindere.

– Nu mă poți expedia la țară ori de cîte ori avem o neînțelegere!

– Adevărat, rosti el cu o ironie rece. Ai să rămîi permanent acolo, dacă e cazul. Și ai să mă ascuți.

– Ba nu!

– Doamne Sfinte! șuieră el. Puștoaică impertinentă ce ești! Cum îndrăznești să mă sfidezi? Întrebă el trăgînd-o lîngă el, strivindu-i sînii de pieptul lui puternic.

Mîinile lui i se înfipseră în păr, ținîndu-i capul captiv, iar gura lui coborî pe a ei într-un sărut apăsător, rău. În loc să-l împingă, brațele ei îi înconjurară gîtul și îl sărută și ea. Flămîndă, disperată, pătimașă. Limba ei se duelă îndrăzneată cu a lui, gustînd, lingînd, în timp ce mîinile lui nerăbdătoare îi explorau trupul arzător.

Mîinile lui lunecară pe sînii ei frumoși, pe șoldurile ei arcuite, frămîntîndu-i carnea dulce. Iar apoi, mîna lui dreaptă îi cuprinse sînul în palmă, mîngîindu-l, pînă

sfîrcul îi deveni o pietricică tare. Ea gemu și se încordă, lipindu-se mai tare de el, primindu-i cu nesaț limba care plonja și se retrăgea iar și iar în adîncul gurii ei.

Dezlipindu-și gura de a ei, el îi șopti numele, cu un glas încărcat de dorință. Îi sărută tîmpla, pleoapa, obrazul, nasul, apoi îi culese din nou buzele fierbinți și umede, într-un sărut menit să o scoată din minți. Și o scoase.

– Oh, Alex, gemu ea înfigîndu-și degetele în părul lui în timp ce gura lui deschisă luneca spre urechea ei și apoi pe gîtul sensibil.

În tot acest timp, mîinile lui pricepute îi frămîntau sînii, întărindu-le sfîrcurile, făcînd-o să se lipească de el. Frecarea erotică, circulară a părții de jos a trupului lui pe a ei, era înnebunitoare.

– Alex! strigă ea gîfîind.

Deschizînd ochii și uitîndu-se lung în ochii lui încărcăți de pasiune, citi invitația caldă din ochii lui. Trupul ei tînjea aproape dureros să fie posedat. Chiar dacă el nu o iubea, deocamdată, dorința asta îi era de ajuns. Iubea ea pentru amîndoi.

Amețită de dorință, șopti întretăiat.

– Fă dragoste cu mine, Alex, te rog.

El se aplecă și o ridică în brațe.

– De data asta, dragostea mea, meriți un pat, șopti el sărutîndu- i pielea sensibilă din spatele urechii.

Capitolul 12

Ignorînd icnetele scandalizate ale mamei lui vitrege, Alex o sărută lung pe Kara și deschise cu piciorul ușa dormitorului lor. În timp ce o depuse în picioare pe podea, ea șopti:

– E plină zi. Mîinile ei îi desfăcură cu nerăbdare cămașa, în nevoia disperată de a-i simți superbul trup gol lipit de al ei.

– Mmmm, gemu el sărutînd-o pe gît și dezbrăcînd-o cu gesturi flămînde. Vreau să te văd, iubito. De data asta n-ai să te mai răzgîndești, nu-i așa? întrebă ronțăindu-i lobul urechii.

Amețită de plăcere, Kara clătină din cap. Alex zîmbi.

– În regulă. Mă tem că dacă ai face-o, aș înnebuni. Te vreau prea mult, dragostea mea, ca să mai pot rezista de data asta dulcei tale tentații. Mîinile lui lunecară pe talia ei și îi mîngîiară șoldurile catifelate.

Gemînd de plăcere, Kara își arcui spatele, își trecu degetele prin părul lui des și îi trase capul spre sînii ei.

Buzele lui se închiseră pe sfîrcul rozaliu, flămînde și fierbinți. Aproape cu regret, el își înălță capul și se uită la fața ei încîntătoare, strălucind de dorință. Ochii ei albaștri erau înecați de emoție. Buzele ei ispititoare erau umede și umflate de sărutările lui nesățioase. Iar el știa că niciodată nu avea să se sature de femeia aceasta.

Kara se undui pe trupul lui mare și puternic, sfîrcurile ei întărite frecîndu-se de pieptul lui păros.

– Oh... Alex, eu...

– Taci, iubita mea, șopti el și, cuprinzîndu-i fața în mîini, îi devoră gura.

Apoi, mîinile lui începură să se miște lacome pe formele ei voluptuoase, explorînd-o milimetru cu milimetru, frămîntîndu-i carnea satinată. În timp ce mîna lui îi desfăcu pulpele și mîngîie carnea gingașă și umedă, Kara încercă să-i îndepărteze mîna. Dar el nu putea fi oprit.

– Deschide-te pentru mine, iubito, șopti el pe buzele ei.

Ea își relaxă coapsele și degetele lui îi găsiră locul fierbinte și catifelat, frămîntîndu-i și sondîndu-i feminitatea umedă.

– Alex! Oh... Alex, gemu ea înfigîndu-și unghiile în umerii lui, agățîndu-se de el. Nu știa ce voia, știa doar că atingerea lui o înnebunea de plăcere.

El știa. Și voia s-o facă să fie gata și dornică să-l accepte. Știa că trebuie să o posede complet, altfel, avea să moară din cauza dorinței din el. Își strecură brațul pe sub genunchii ei și o duse către pat.

O întinse tandru pe pat și se aplecă deasupra ei.

Desfăcîndu-i blînd picioarele, se întinse peste ea, acoperindu-i trupul fierbinte și catifelat cu trupul lui vînjos. Era nebun de dorință.

Nu trebuia să se grăbească, își aminti el, străduindu-se să își păstreze bruma de autocontrol care îi mai rămăsese. Cînd membrul lui dur se propti în feminitatea ei mătăsoasă căutîndu-i intrarea, știu că e pierdut. Nu mai putea aștepta.

Cu un geamăt de plăcere, pătrunse în incredibila ei strîmtoare de catifea, avînd grijă, atît cît putea, să n-o doară.

Ochii ei se măriră și icni.

– Vai, șopti ea gîtuită, ești foarte... mare.

Senzația adîncului ei umed și catifelat îl scotea din minți.

– Iar tu, îngîină el răgușit, ești minunat de strîmtă. Beat de dorință, încercă să rămînă nemișcat, dîndu-i timp să se obișnuiască cu împreunarea lor. Dar ea se zvîrcoli sub el ca răspuns la uluitoarea lui prezență în adîncurile ei. Cu un geamăt de plăcere și minunată abandonare, gura lui coborî pe a ei și o sărută cu lăcomie. Cedînd în fața dorinței înnebunitoare, o străpunse adînc, apoi începu să se miște încetișor, fiecare intrare a lui fiind însoțită de gemetele ei moi de plăcere.

Pasiunea ei era la fel de puternică precum a lui, ceea ce îi plăcea la nebunie. Îi răspundea la sărutări cu atîta fervoare încît îi era greu să se miște încet.

– Oh, dragostea mea... iubita mea dulce, gemu el și plonjă în adîncul ei, ieși doar ca să intre iar, cu o grabă

amețitoare, și se lăsară în voia dorinței mistuitoare, uitînd de tot și de toate.

Cu picioarele împletite în jurul soldurilor lui, ea se unduia sub el, întîmpinîndu-i cu o foame egală, străpungerile tot mai adînci. Climaxul fu o explozie care îi aruncă într-un extaz al simțurilor.

Gîfîind și extenuat, el se prăbuși peste ea. Greutatea trupului lui umed de sudoare era minunată. Sleită și fericită, Kate închise ochii.

În timp ce el îi șoptea numele cu o tandrețe de nedescris, ea își înăbuși în ultima clipă declarația de dragoste care îi stătea pe buze. Avea să aștepte să audă mai întîi de la el cuvintele acelea. Încetul cu încetul, amețeala i se risipi și reveni la realitate. Îi simți inima bătînd puternic pe a ei și știu că îi iubea totul, fără rezerve. Împreunarea lor era doar minunata confirmare a ceea ce ea știa deja în adîncul inimii ei. Cea mai arzătoare speranță a ei era ca el să-i întoarcă o parte din ceea ce simțea ea.

Probabil că ținea cît de cît la ea. Nimeni n-ar fi putut simula o emoție atît de puternică. Împreunarea lor probabil că îl afectase și pe el cîtuși de puțin.

Lui Alex îi trebui cîtva timp ca să-și recapete respirația și să se adune. Întorcînd capul, deschise ochii și se uită la ea. Îmbujorată, cu ochii scînteind de emoție, era răpitoare.

Se sprijini în coate și se aplecă asupra ei. Îi zîmbi și îi atinse buzele cu o sărutare ușoară.

– Te-a durut, draga mea?

Kara își încreți nasul.

– La început.

– Cu timpul o să fie mai bine, o asigură el cu un zîmbet larg. O să exersăm mult.

Cu o expresie de mirare față de frumusețea a ceea ce împărtășiseră, Kara ridică mîna și îl mîngîie pe obraz. Sărutîndu-i palma. el îi puse mîna în jurul gîtului ei și se aplecă din nou să o sărute, întîrziind pe buzele ei moi și dulci.

Era enorm de recunoscător că intimitatea lor o răscolise tot atît de mult ca pe el. Niciodată, în viața lui, nu mai cunoscuse o asemenea împlinire. Să facă dragoste cu ea era un adevărat extaz. Nu. Era mult mai mult.

Rostogolindu-se pe spate, o trase în brațele lui și o sărută pe creștet. Nu avea să-i mai dea drumul niciodată. Se înfruptase din multe orgii sexuale înainte, dar niciodată nu simțise ceea ce simțea acum. Se dăruise total și primise totul.

Oare bucățica asta de om îi furase inima?

Dintr-un motiv inexplicabil, lucrul ăsta îl îngrijora. Niciodată nu-și dăruise inima cuiva. Nu stia ce poate implica asta. Ar fi putut să-l facă vulnerabil, iar asta îl speria. Învățase de la o vîrstă fragedă să fie independent. Faptul că avea nevoie de cineva așa cum avea de Kara putea să ducă doar la durere și dezamăgire.

Poate că dădea prea mare importanță împreunării lor. La urma urmei, dacă o dorise mai mult ca pe oricare femeie de pînă atunci, era rezultatul lungilor luni de abstenență.

Un lucru îl sîcîia, totuși. De ce o tot numea dragostea lui. Nu mai folosise în viața lui formula asta drăgăstoasă. De ce insista asupra ei acum?

Kara întoarse capul și se uită la soțul ei. Părea confundat în gînduri. Spre marea ei mirare, era încruntat. Oare nu îl mulțumise?

– La ce te gîndești? întrebă ea.

Întinzînd mîna, el îi înlătură de pe obraz o șuviță de păr.

– Mă gîndeam la tine.

– Și asta te face să te încrunți?

Emoția vie de pe fața ei și îi stîrni un val de neliniște. La dracu', era deja pe jumătate îndrăgostit de ea! Or asta, nu-i convenea deloc. Trebuia să se concentreze în întregime asupra cazului Bouchard și să nu lase ca sentimentele să-i întunece mintea.

Schiță un zîmbet slab și o mîngîie pe obraz.

– Uneori mă scoți din minți cu încăpățînarea ta.

– Îmi place cînd îți ieși din minți în felul ăsta, chicoti ea, ghemuindu-se sub cearceaf.

– Serios? întrebă el întinzînd mîna spre ea și rostogolind-o pe spate. Ai să mă ascuți acum, sau va trebui să te trimit pachet?

– S-ar putea să fie nevoie de ceva mai multă forță de convingere, șopti ea cu subînțeles.

El rîse și îi prinse brațele deasupra capului.

– Ai să vezi că sînt un adversar foarte convingător, spuse el în timp ce-și mișca încetișor șoldurile pe ale ei.

Ochii ei se umeziră de dorință.

– Contează pe asta, spuse ea cu un oftat în timp ce el o pătrundea.

În timp ce trăsură își croia drum spre *King's Theatre*, Alex își luă soția în brațe.

– Kara, dragostea mea, mai ții minte ce am discutat zilele trecute?

– Cum aș putea uita, răspunse ea visătoare, cuibărindu-se mai bine la pieptul lui.

– Promite-mi că nu te mai ocupi de investigații. Lasă asta în seama mea.

Ea clătină din cap și se desprinsese din îmbrățișare.

– Alex, te rog, nu mă obliga să-ți promit.

– Îți jur, de îndată ce toată povestea asta se va termina, am să-ți spun tot ce dorești să știi. Ai puțină răbdare.

Ea își mușcă buza și întoarse capul. Să aibă răbdare! Fusesse mai mult decît răbdătoare și încă nu știa nimic concret despre tatăl ei. Alex îi întoarse fața spre el și o privi adînc în ochi.

– Ai încredere în mine.

Văzîndu-l privind-o cu atîta dragoste, Kara nu putu să-i reziste.

– Oh, bine, dar numai dacă îmi promiți că ai să-mi spui tot adevărul.

El îi zîmbi și o sărută pe nas.

– De acord.

Aglomerăția de trăsuri din fața lui *King's Theatre* făcu

să le trebuiască ceva timp pînă să ajungă în loja familiei Dalton.

Uitîndu-se la splendoarea veșmintelor femeilor și bărbaților din jur, Kara se simți amețită.

– Acum știu de ce mamei tale vitrege îi place la nebunie să vină aici. Atmosfera e fantastică! Și piesa nici n-a început încă.

Lăsîndu-se pe spate, Alex înconjură cu brațul spătarul îmbrăcat în catifea roșie al scaunului ei și își admiră încîntătoarea soție. Arăta minunat în seara asta. Își plimbă privirea pe linia delicată a gîtului ei, pînă la rotunjimile sînilor care urcau și coborau ușor.

Lărgindu-și lavaliera, speră din toată inima ca reprezentăția din seara asta să fie scurtă, căci avea de gînd să dea el însuși o reprezentație mult mai intimă. De peste patru zile, se părea că își petrecea mai mult timp în pat decît în picioare. Fuseseră cele mai frumoase zile din viața lui.

În timp ce luminile se stingeau și cortina era ridicată, Kara simți mîna soțului ei strecurîndu-se pe a ei și strîngînd-o cu afecțiune. Îi zîmbi cu ochii strălucind de dragoste.

În timpul piesei, privirea lui nu îi părăsi o clipă fața. Kara chiar se întrebă dacă soțul ei cunoștea numele piesei care se juca. Atîta adorație o ametea.

– Cred că întreaga Londră s-a adunat aici în seara asta, comentă Alex în pauză, uitîndu-se în jur și ducînd la buze cupa de șampanie.

În clipa următoare, îngheță.

– Drace, înjură el în surdina.

– Alex! Ce...

Întrebarea Karei muri, în timp ce brațul lui se strînse dureros în jurul ei și o întoarse cu spatele spre mulțime.

Uimită, Kara cercetă fața furioasă a soțului.

– S-a întâmplat ceva? Întrebă ea derutată și se uită peste umăr să vadă cine sau ce îi stîrnise reacția violentă. Era o femeie, care tocmai se îndrepta spre ei.

– Ia te uită, marchizul de Overfield! rosti blonda înaltă și slăbănoagă cu un glas seducător.

Alex își înclină țeapăn capul.

– Cum, nu-mi faci o primire călduroasă? Întrebă odioasa femeie. N-ai de gînd să mă prezinți soțioarei tale? În definitiv, am fost cîndva prieteni atît de buni, Alex!

– Cine este această femeie, Alex? Întrebă Kara confuză.

– Da, Alex, de ce nu ne prezinți? Sînt sigură că soției tale i-ar plăcea să audă totul despre mica noastră aventură.

Kara se uită lung la blonda care îi zîmbea cu subînțeles.

– Ei, hai, nu mai fi atît de șocată! Nu pot să cred că ești chiar atît de naivă. Am putea schimba impresii, poate?

Oricine era, era clar că nu era o doamnă. Felul în care se uita la Alex... Dintr-odată, Kara știu.

Să compare impresii! Era una din amantele lui Alex. Era limpede că împărțise patul cu ea și trecuse cu ea

prin aceleași dlipe minunate de intimitate care ar fi trebuit să fie rezervate doar dragostei lor. Se folosise de femeia asta, așa cum se folosise și de ea, pentru plăcerea lui de moment. Și într-o bună zi avea să se descotorosească și de ea, cum se decororosisese și de femeia asta.

Blonda o măsură pe Kara cu dispreț.

– Trebuie să spun că nu ești deloc genul lui...

– Gura! mîrîi Alex, încleștîndu-și dureros mîna pe brațul Karei.

Kara se simți lovită în moalele capului. Aerul deveni dintr-odată înăbușitor. Smucindu-și mîna, își croi drum prin mulțime, dorind cu disperare să scape de rîsul răutăcios al acelei femei. Îl auzi pe Alex strigînd-o, dar nu se opri. Nu știa ce voia să facă, știa doar că nu mai voia să dea cu ochii de femeia aceea dezgustătoare.

Țîșnind pe ușa teatrului, trase adînc aer în piept și încercă să își calmeze amețeala. În clipa următoare, Alex fu în spatele ei și o răsuci spre el.

– Lasă-mă în pace! explodă ea, luptîndu-se cu strînsura lui de fier.

– Pentru Dumnezeu, Kara, ascultă-mă! o imploră el luînd-o de umeri.

– Să te ascult? Ești un om rece, fără inimă. Cum ai putut să te descotorosești de fata aia după... după...

– Fata aia e o tîrfă, mîrîi el.

Kara tresări la vorbele lui aspre.

– Cum poți vorbi așa ceva despre cineva cu care odată...

– Odată ce? Am plătit-o? Da, recunosc. Nu sînt prea mîndru de asta, dar așa stă treaba. A fost amanta mea. Însă am terminat-o cu ea cu mult înainte de a te cunoaște pe tine. Ea n-a însemnat pentru mine nimic, iubito. Îți jur.

Ochii Karei erau plini de lacrimi.

– Nu te cred! Ai fost cu ea în toate nopțile alea cît ai lipsit de acasă.

– Nu, nu e adevărat.

– Atunci, unde ai fost?

– Kara, nu pot să-ți explic în clipa asta...

– Cred și eu că nu poți! Firește că ai fost cu ea. Mi se face greață cînd mă gîndesc că ai atins-o și pe ea așa cum m-ai atins pe mine. E... e revoltător!

– Kara, pricepe, nu aveam de unde să știu că o să fie și ea aici. Nu mi-a trecut prin cap că o să se întîmple asta. Probabil că cineva a pus-o să facă scena asta. Crede-mă, Kara, nu ți-aș face eu rău în mod intenționat. Trebuie să mă crezi.

– Oh, da, Kara cea proastă, mica inocentă! Atît de ușor de manipulat! Kara care crede tot ce i se spune! Ce proastă am fost că am crezut în căldura îmbrățișărilor tale și în sărutările tale fierbinți, cînd, în tot timpul ăsta nu eram decît noua ta cucerire! Am fost atît de proastă încît chiar am crezut că s-ar putea să ții la mine! Să nu îndrăznești să mă atingi! strigă ea respingîndu-i mîna.

– Ți-ai pierdut complet mințile? mîrîi Alex în surdină.

– Ia-ți mîinile de pe mine!

– Perfect, oftă el, n-am să te ating. Dar nici n-am

chef să ne dăm în spectacol. Hai să mergem acasă.

Ștergându-și lacrimile, Kara se îndreptă țeapănă spre trăsura, refuzându-i brațul. Urcă și îi trînti intenționat ușa în față. Era un gest copilăresc dar, pe moment, era singurul prin care putea să se răcorească.

Tot drumul pînă acasă, Alex încercă să-i explice, dar Kara refuză să vorbească cu el. Se uita încăpățînată pe fereastră, trimițându-l în gînd la toți dracii.

În cele din urmă, Alex renunță. Rezemat de perna din catifea, închise ochii.

Știa că o rănise profund, dar nu prea știa ce tactică să abordeze. Firește, Kara era naivă și copilăroasă. Jenny nu însemna nimic pentru el. Nu o mai văzuse de luni de zile și nici nu avea de gînd să reia legătura. Oare nu era asta mai mult decît putea spera orice femeie? Bineînțeles că era. Majoritatea bărbaților își frecventau amantele înainte și după nuntă. Era dreptul lor. Dar asta nu-l făcea, totuși, să se simfă mai puțin ticălos.

Întîlnirea din seara asta îl tulbura. Nici o curtezană întreagă la minte nu și-ar confrunta în public fostul sau actualul protector. Cineva probabil că plătise gras pentru umilirea în public a marchizului. Iar el știa cine.

Trăsura trase în fața casei și Alex se oferî s-o ajute pe Kara să coboare, dar ea își retrase brațul. Adunîndu-și fustele, urcă treptele ca o vijelie și nu se opri decît în bibliotecă.

Luînd sticla de pe masă, își turnă o cantitate zdravănă de vin într-un pahar și tocmai o dădea pe gît cînd Alex deschise ușa. Se răsuci spre el și-l pironi cu o

privire de gheață.

– Dar, te rog, intră, spuse ea bătaioasă.

Uluit de scena din fața lui, Alex închise ușa după el. Chiar că era supărată! Soția lui rareori bea și știa din experiență că nu rezista nici măcar la un păhărel de lichior. Dacă mai continua să bea ca acum, avea să fie cui cît ai zice pește!

Se încruntă.

– Cred că îți ajunge cît vin ai băut, draga mea, spuse el cu blîndețe și îi luă paharul gol din mînă.

– Și ce-o să fie dacă mai beau? Deplasat? Imoral?

– O să fie de prost gust.

– Oh, mă rog, nu mă pricep la asta. Dar, apropo, cînd e permis să te afumi? Înainte sau după ce te culci cu amanta?

El o fulgeră cu privirea. Pentru Dumnezeu, era soțul ei și nu trebuia să-i dea nici o explicație!

– Ești absurdă! Și să-ți intre bine în cap că n-am nici o amantă, spuse el scoțîndu-și mănușile și trîntindu-le cu zgomot pe masă.

– N-are rost să negi. Femeia aceea odioasă a fost amanta ta. Și poate nu mai demult decît săptămîna trecută.

– Deci de asta toată isteria! Crezi că încă mă mai văd cu ea? Ei bine, în privința asta poți să fii liniștită, spuse el surîzînd.

Kara bătu din picior.

– Pe cuvîntul meu că ești insuportabil! Caută să-ți imaginezi o clipă că farmecele tale nu m-au orbit cum se

pare că le-au orbit pe toate celelalte femei, și poate atunci, căpățîna aia a ta va înțelege la ce mă refer.

Alex își încleștă maxilarele și rosti dur:

– Ești mai mult decît nerezonabilă.

– Serios? Și, mă rog, cum te-ai simți tu, domnul meu, dacă aș avea un amant? Oh, ai fost foarte încîntat, nu-i așa, că mireasa ta a fost neprihănită, în timp ce tu, pe de altă parte, ai adus în patul conjugal, un car de experiență.

– Ești caraghioasă, mîrîi el. Ți-am spus că nu mi-am încălcat jurămintele conjugale, și totuși persisti în a purta discuția asta fără rost.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum te-ai simți dacă la noapte, Jenny ar fi Jimmy?

Fața lui Alex se întunecă.

– L-aș provoca la duel pe ticălos, spusé el cu un glas amenințător. Diferența dintre situațiile noastre ar trebui să fie clară chiar și pentru tine.

– Sînt perfect conștientă că, dat fiind sexul meu, trebuie să tolerez ceea ce ție ți s-ar părea de neacceptat, îi răspunse ea tăioasă.

– Obrăznicătura naibii! Mergi prea departe, scrîșni Alex și micșoră distanța dintre ei. Știi că acești bărbați își păstrează amantele și după nuntă? Frecventează bordeluri și alte locuri rău famate fără să discute despre asta cu soțiile lor? Tu, ești o femeie extrem de norocoasă, iar eu sînt mult prea tolerant cu tine.

– Tolerant! icni ea, dîndu-și capul pe spate ca să-l privească în ochi. Probabil că mă confunzi cu una din

nenumăratele tale tîrfe, domnul meu.

– Asta pune capac la toate! tună el cu fața încordată de furie. Mi-ajunge cîte am auzit de la tine într-o singură seară. O smuci, lipind-o puternic de pieptul lui larg.

Kara scînci de durere.

– Mă doare!

Ochii lui bîntuiți de furtună îi sfredeleau pe ai ei.

– Nu există nici o comparație între tine și Jenny. Relația mea cu ea nu a însemnat nimic. Astfel de aranjamente sînt avantajoase pentru ambele părți: bărbatul se alege cu plăcerea, iar femeia cu banii. Nu există absolut nici o asemănare cu căsnicia noastră.

Prea rănită de vorbele lui ca să-și țină gura, Kara spuse:

– Te înșeli. Există o asemănare. Ai împărțit patul cu amîndouă.

El o scutură ușor.

– Tu ești soția mea, Kara. Tu și cu mine am făcut dragoste.

– Zău? Sînt convinsă că ești un desfrînat fără inimă, incapabil de sentimente.

Alex îi aruncă o privire grea și îi dădu brusc drumul.

– Aș dori să mă culc, îi spuse ea cu răceală. Singură.

•El își înclină capul cu o politețe batjocoritoare și îi ură noapte bună.

– Prea bine, doamnă, eu am să ies, rosti el cu o detașare care îi îngheță inima. Din trei pași traversă camera și ieși trîntind ușa.

Capitolul 13

Kara petrecu o noapte agitată, mizerabilă. Primele raze ale soarelui, strecurate printre draperii, o găsiră cu ochii roșii și umflați de plîns și nasul tot o rană de atîta suflat. Și ca lucrurile să fie și mai rele, în urma unui incursiuni la parter, descoperi că Alex încă nu se întorsese acasă. Oricît ar fi încercat, nu putea să evite să și-l imagineze în brațele altei femei.

Își gonise soțul cu gelozia ei prostească? La lumina zilei, trecutele lui aventuri păreau mai puțin importante. În definitiv, știuse cînd se măritase cu el că era un desfrînat notoriu. Tot ce putea pretinde era fidelitatea în căsnicie. În pofida trecutului lui aventuros, știa că nu va înceta niciodată să-l iubească. O durea groaznic să constate că el nu îi întorcea sentimentul.

Chiar se îndreptase? Sau, exact în clipa asta, era în brațele altei femei? Profund deprimată, se retrase în camera de zi să bombăne.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Intră, spuse Kara cu un glas subțirel și cu inima în gît. În ușă apăru Fowler.

– Lordul Rutherford așteaptă în bibliotecă, milady. I-am explicat că Excelența sa nu este acasă, dar spune că este o problemă presantă și că o să aștepte.

– Nu se cade să ne lăsăm oaspetele singur. Am să-l primesc eu, adu-l aici.

Ce căuta Daniel aici, la ora asta? se întrebă ea în timp ce împingea obloanele și cerceta strada aglomerată în căutarea soțului ei.

Apoi, îi trecu prin cap că, dacă Daniel nu putea vorbi cu Alex, poate avea să-i împărtășească ei problema presantă și așa o să poată afla ceva despre hoinărelile nocturne ale soțului ei.

Auzi ușa deschizîndu-se și se răsuci.

– Milord, spuse ea zîmbind dulce în timp ce întindea mîna. Regret că trebuie să spun că soțul meu... nu e acasă. Pot să te ajut cu ceva?

– Speram să pot vorbi cu Alex, spuse Daniel aplecîndu-se asupra mîinii ei.

– Despre ce?

Dregîndu-și glasul, Daniel se foi stingherit.

– Ei, hai, Daniel, îl muștră ea cu blîndețe, fluturîndu-și genele într-o încercare de cochetărie. Nu sînt în necunoștință de cauză. S-ar părea că și tu ești implicat în afacerea asta.

– Așadar, Alex ți-a spus? întrebă Daniel uimit.

Ea își înclină capul și zîmbi dulce.

Umerii lui se relaxară și luă loc lîngă ea pe canapea.

– Mă întrebam cînd îți va spune, rosti el cu un zîmbet

șiret. Mai ales după balul din seara aceea și ticălosul ăla de francez.

Așadar, francezul era cumva implicat. Îl urmărea Alex pe ciudatul omuleț? Kara se pregăti să scoată mai multe amănunte.

– Nu pricep nici în ruptul capul de ce omul ăsta s-a dovedit atît de... alunecos, spuse ea.

Daniel dădu din cap.

– Bouchard este un nemernic alunecos. Dar Alex e perseverent. Cînd va pune mîna pe el va dori să nu se fi născut. Pot să-ți garantez asta.

Bouchard? Așa-l chema?

– Mmm, îngînă Kara încercînd să-ți ascundă uluirea. Cu siguranță, Alex e agresiv, nimic nu-l oprește.

– Bouchard e de prea mult timp , pentru Alex, ca un junghii în coaste. Crede-mă, Alex îi va face lumii o favoare scăpînd-o de el.

Doamne Sfinte! Soțul ei se pregătea să-l omoare pe acest om! Era Alex capabil de așa ceva? Înghițindu-și nodul dureros din gît, căută să-și ascundă oroarea.

Daniel se uită la fața ei palidă.

– Nu te teme, Lady Dalton, o liniști el bătînd-o pe mîină. Pînă acum Alex a ieșit victorios. Sînt convins că va trăi pînă la adînci bătrîneți, glumi el încercînd s-o binedispună.

Kara era răvășită. Cum adică, pînă acum? De cînd îl cunoștea Alex pe francez? Cine era acest Bouchard? Și care era legătura cu tatăl ei? Nu-și imaginase niciodată că Alex îl urmărea pe francez, cu atît mai puțin că avea de gînd să-l omoare. Se prefăcuse că nu știe nimic de-

spre acel om. Iar tot timpul ăsta plănuia să-l ucidă. De ce? Cu ce fel de bărbat se măritase? Cerule, și mai avusese tupeul să-i vorbească de cinste și de încredere! Omul ăsta era un micinos fără scrupule!

– Sînt sigură că ai dreptate, spuse ea repede, adunîndu-se. Nimeni nu poate spune cînd se întoarce Alex și detest gîndul că ai să-ți irosești timpul așteptîndu-l. N-ai putea să-mi transmiți mie mesajul? Întrebă ea cu un zîmbet cuceritor.

Daniel se încruntă și clătină din cap.

– Firește, dacă n-ai încredere în mine...

– Nu e vorba de asta, se grăbi Daniel s-o asigure.

– Atunci, ce? Întrebă ea cu nevinovăție. Ei, hai, ce încredere poate fi mai mare decît cea dintre soț și soția lui?

Daniel lăasă să-i scape un oftat greu.

– Lui Alex nu-i va plăcea asta, spuse el clătinînd din cap. Știi cît de protector este cînd e vorba de tine.

Kara clipi mărunț. Știa? Oare asta era?

– Oh, d-da, aprobă ea. E o prostie, nu-i așa? După cum se poartă, ai zice că sînt doar un copil, adăugă rîzînd. Dar te asigur că mă descurc și singură.

Daniel zîmbi.

– În fine, nu văd nici un rău în asta. La urma urmelor, Alex ți-a împărtășit detaliile muncii lui, deci, ce mai contează? În felul ăsta, o să am timp să ajung la întîlnirea cu Sir Gilbert.

Kara își încreți fruntea. Sir Gilbert? Era și el implicat? Doamne sfînte, cine-nu era?

Daniel îi zîmbi cu indulgență.

– Ei bine, lucrurile stau în felul următor. Bouchard nu s-a numărat printre oamenii care l-au atacat pe Alex. A fost așa cum a bănuț Alex. Bouchard a angajat niște derbedei ca să-i facă munca murdară. Cred că francezul care te-a acostat este vreun bonapartist demn de milă care încă mai crede în promisiunile deșarte ale lui Bouchard. Nu mi-e limpede de ce te-a abordat, totuși. Alex se ocupă să-i afle identitatea. Ți-a spus dacă a descoperit ceva?

Kara se uită prostește la Daniel încercînd să asimileze bogăția de informații. Dacă Bouchard nu era omul care o abordase la bal, atunci existau doi francezi. Doamne, toate astea erau derutante!

– Kara, ți-a spus Alex dacă i-a descoperit numele? Întrebă apăsăť Daniel.

– Hmm,? Oh, nu. Mi-a spus că încă n-a găsit nimic.

– La naiba! Cred că e important să descoperim ce legătură ar putea fi. A fost o încercare de răzbunare asupra ta, sau o încercare de a-l atrage pe Alex?

Inima Karei se opri.

– Răzbunare? bîigui ea. Cuvintele mamei ei îi răsunau în urechi. Și mama ei vorbea de o răzbunare în scrisoarea către unchiul Charles.

Daniel era prea preocupat de propriile-i gînduri ca să observe îngrijorarea Karei.

– E greu de crezut că ar putea cineva să mențină o vendetă timp de cincisprezece ani, spuse el cu un oftat. Dar îmi închipui că nu e imposibil.

O senzație de groază o învăluț în timp ce întrebă cu glas stins:

– De ce ar vrea cineva să se răzbune?

Daniel ridică din umeri.

– Ei bine, tatăl tău a fost un om mare. Servindu-și țara, și-a făcut mai mulți dușmani. Se pare că nu le-a ajuns că l-au omorât. Vor mai mult.

Kara își ținu respirația. Nu era nici un dubiu, informația domnului Briston era corectă. Tatăl ei nu trăia undeva sub un nume fals, era mort. Omorât. Răsturnarea trăsurii nu fusese un accident. Cineva îl omorâse.

Daniel se încruntă în fața expresiei ei îngrozite și adăugă repede:

– N-am avut de gând să te supăr. Ar fi bine să te duci la țară pînă se lămurește afacerea asta. Ar fi mai sigur pentru tine. Am să vorbesc cu Alex despre asta, bine?

Stomacul Karei i se strînse.

– C-crezi că omul ăsta este pe urmele mele pentru că l-a omorât pe tata?

– E o posibilitate vagă. Zău, n-ai de ce să te frămînti. Crede-mă, Alex va face totul ca să te păstreze.

Făcînd apel la tot calmul ei, Kara se ridică. Avea nevoie de timp ca să digere tot ce auzise.

– Sînt sigură că o va face, spuse ea înăbușit.

Daniel se ridică repede.

– Dă-i de știre lui Alex că în noaptea aceea a fost doar un atentat la viața lui. S-ar părea că Bouchard vrea ca asta să semene cu un accident. Restul poate să mai aștepte.

Kara îngheță.

– Un atentat la viața lui? șopti ea prosteste.

Daniel îi făcu cu ochiul.

– N-a fost nimic serios, o liniști el. Riscurile meseriei. Alex e cel mai bun țintaș și cel mai curajos om pe care l-am cunoscut. N-ai deloc de ce să te frămînti.

Kara spuse cu un glas pierdut:

– Firește, ai dreptate.

Daniel îi sărută mîna și plecă grăbit.

Kara încă mai încerca să-și descîlcească gîndurile învîlmășite, cînd mătușa Henrietta coborî scările agitată.

– Oh, cerule! exclamă ea apăsîndu-și pe tîmplă o batistă parfumată. Sînt complet răvășită. Oamenii decenți nu mai sînt în siguranță nici pe stradă!

Kara își ridică ochii și se încruntă. Numai de asta nu avea nevoie ea acum, de agitația mătușii Henrietta.

– Despre ce e vorba? se răsti ea.

Ochii mătușii Henrietta se măriră de groază.

– Draga mea, n-ai văzut ediția de dimineață a lui *The Times*? Întrebă ea fluturînd ziarul în fața Karei.

Kara clătină din cap și smulse ziarul din mîna mătușii ei care părea gata să leșine.

– Nu mai stau o noapte în orașul ăsta oribil! strigă mătușa Hanrietta. Nu mai pot suporta. Trebuie neapărat să ne întoarcem la Grantley, draga mea. Stai să vezi cînd o auzi Charles despre asta!

Ignorînd isteria mătușii ei, Kara începu să citească tare.

– *Unul dintre investigatorii firmei Fielding din Bow Street, un anume domn Briston, a fost găsit mort azi-dimineață cu beregata tăiată.*

Mătușa Henrietta se cutremură și închise ochii.

– Cerule! E prea șocant! O crimă în inima Londrei!

Conform ziarului, era una din cele mai sălbatice crime din câte cunoscuse Londra.

Kara scăpă ziarul. Stomacul i se răzvrăti și camera începu să se învîrtă cu ea.

– Ți-e bine, draga mea? Întrebă mătușa Henrietta cu ochii la fața străvezie a Karei.

– Da, mi-e bine, îngîănă Kara și se lăsă ușor ușor pe trepte ca să nu cadă.

– N-ar fi trebuit să te las să citești asta, spuse mătușa Henrietta clătinînd din cap. Ești mult prea sensibilă. Vrei să-ți aduc niște săruri, draga mea?

– Nu, îmi revin într-o clipă. E din cauza șocului.

– Chiar că șoc! Îți spun, nu mai stau o noapte în orașul ăsta ticălos. Singurul loc sigur e la țară.

Kara simțea că mintea ei se învîrtea amețitor. Noaptea trecută. Se spunea că fusese omorît noaptea trecută. Putea fi implicat acest Bouchard? Sau... Alex? Fiori de gheață o trecură pe șira spinării.

Dacă domnul Briston fusese omorît din cauza investigației pe care o întreprindea pentru ea, atunci însemna că omul răspunzător pentru moartea lui voia s-o împiedice să descopere adevărul. Iar asta însemna că și viața ei era în pericol. Dacă Daniel avea dreptate, atunci francezul căuta să se răzbune.

Strîngîndu-și în degete tîmplele care îi pulsau, închise ochii. Oh, se gîndi ea cu un geamăt, voia să plece acasă. Ce dor îi era de traiul ei liniștit din Boston! Ce bine ar fi să uite țărișoara asta oribilă și toate întîmplările

astea tulburătoare! Ar fi dat orice ca să scape de iadul ăsta. Ce avea ea în Londra? Nimic. Soțul ei nu o iubea. Din cîte știa, putea să fie chiar un criminal. Și nu avea nici o îndoială că el avea la îndemînă o înlocuitoare după plecare ei.

Acasă. Da, voia să plece acasă. Să uite de Alex și de oribilul ăla de francez. Boston era cea mai bună soluție. Singura soluție. Timp de cincisprezece ani fusese în siguranță acolo. Problema era că mai toți banii ei îi cheltuisese pe sărmanul domn Briston. Iar de la Alex nu putea scoate nici un ban fără să nu-i stîrnească bănuielile. Ce naiba să facă pentru a pune mîna pe niște bani? se întrebă ea mușcîndu-și buza? Nu avea nimic de valoare pe numele ei. Afară de... safire. Le putea vinde. Probabil că valorau o avere.

Inima i se strînse. Chiar putea ea să-și vîndă cadoul de nuntă? Nu avea de gînd să devină victima acestui francez maniac. Iar Alex nu o iubea. După seara trecută, probabil că alergase în brațele altei femei.

– A fost o mare prostie din partea ta să-l omori pe detectivul ăla, spuse Bouchard mîngîind pisica neagră din poală.

– *Mais, je suis* sigur că fata ar fi aflat ceva. Ce altceva puteam să fac?

– N-ar fi știut niciodată nici despre tine, dacă n-ai fi urmărit-o. Te-am avertizat, Dalton nu e deloc imbecil.

– *Mais*, încep să-mi pierd răbdarea. Cînd o omor? Întrebă Philip bătînd cu pumnul în masă. *Quand? Quand?*

– Dacă îmi faci probleme cu stupiditatea ta, te ucid

cu mîna mea! mîrîi Bouchard.

– Dar mi-ai promis *ma vengeance*!

– Ai răbdare! Îți vei avea răzbunarea. M-am săturat să mai trăiesc așa, spuse Bouchard arătînd camera mizeră. Cred că, totuși, o vom folosi pe *la jeune fille* ca momeală pentru soțul ei. Azvîrlindu-și capul pe spate, izbucni în rîs. Ce delicios! Îndrăgostitul va cădea direct în capcana noastră. Ce zici, Philippe?

– *Oui, biensur*. Va fi *très facile*. Și am să mă distrez de minune făcînd-o să sufere. Gîtul ei neted ca satinul...

Bouchard făcu un gest nerăbdător.

– Destul despre fată. În momentul de față avem probleme mai importante. Trebuie să ne ocupăm de vechiul nostru prieten, Billy Harper, spuse el îndreptîndu-și atenția spre bătrînul care stătea speriat și umil într-un colț. Amîndoi ne-am fi avut dulcea răzbunare, dacă el nu ne-ar fi zădărnicit atentatul. Dar, firește că știi asta, nu-i așa, Billy?

– N-am nici o vină! strigă Billy. Îl făcui să vină așa cum îmi ceruserăți. Îmi făcui partea, zău. Dă undă era să știu eu că își aduce prietenii? E vina lui! strigă el înnebunit arătîndu-l cu degetul pe Philippe. El l-a lăsat să-i scape! Fiincă Excelența sa e mai dăștept, dă asta!

Răsucindu-și mustața, Philippe întrebă:

– Vrei să-l omor, *maintenant*?

Bouchard aprobă din cap.

– Știi ce să faci.

– Oh, nu, conașule, nu! Făcui cum mi-ați spus!

– Nu ne putem permite să facem greșeli, spuse Bou-

chard băgînd în gură o bomboană de ciocolată. Știi prea multe, *mon ami*. Și ai obiceiul prost să spui tot ce știi oricui te plătește.

Auzind clopoțelul de la ușa micii prăvălii de bijuterii, bărbatul scund și chel din spatele tejghelei își înalță privirea.

– Bună ziua, doamnă, pot să vă ajut cu ceva? întrebă el.

– Da, răspunse Kara strîngînd la piept poșeta de catifea. Am niște bijuterii de... vînzare.

Bărbatul întinse mîna și, ezitînd, Kara desfăcu poșeta. Scuturîndu-se de sentimentul de vinovăție că își vindea cadoul de nuntă, scoase bijuteriile și le înmîină bătrînului bijutier.

Acesta examinează safirele și clătină din cap.

– Ce înseamnă asta, întrebă Kara brusc alarmată.

– Nu pot să ofer cît merită aceste pietre, răspunse bijutierul cu un oftat de regret.

– Cît îmi puteți da? întrebă Kara cu inima bătîndu-i nebunește în piept.

– De ce doriți să vă vindeți niște bijuterii atît de frumoase?

Enervată de privirea lui bănuitoare, Kara se răsti la el.

– Asta nu-i treaba dumitale! Dacă nu ești în măsură să te ocupi cu asta, mă duc în altă parte.

Bijutierul ridică o mîină ca s-o calmeze.

– N-am spus asta.

– Cît îmi oferi? întrebă ea scurt.

– Înțelegeți, nu vă pot oferi decît ce suportă piața.

Kara simți că i se face rău de la stomac. Ultima lui ofertă era o insultă, dar nu își putea permite să piardă timpul cutreierînd prăvăliile de bijuterii.

– Ai bani lichizi? întrebă ea nerăbdătoare.

– Nu, dar vă dau o chitanță și ridicați banii de la banca mea.

– Bine, acceptă ea și așteaptă ca pe jar ca bijutierul să întocmească chitanța. Apoi i-o smulse din mînă și ieși în grabă din prăvălie.

Din nefericire, banca nu se afla în apropiere, iar străzile erau îngrozitor de aglomerate. Toți trecătorii din jurul ei erau mult mai înalți decît ea, zădărniciindu-i eforturile de a opri o trăsură.

Cînd, în cele din urmă reuși să se urce în una, își zise că, în mod sigur, soarta era împotriva ei. Niciodată în viața ei nu avusese atîta ghinion. Abia aștepta să scape de Anglia.

Ajunsă la bancă, își încasă banii, uitîndu-se nervoasă în jurul ei. Habar n-avea după ce se uita. Nimeni nu putea să-i fi descoperit lipsa, încă. Îndesînd banii în poșetă, ieși grăbită din bancă. De data asta, avusese inspirația să-i spună vizitiului s-o aștepte.

– La docurile din Est End, și cît de repede poți, te rog, strigă ea.

– Est End? Sînteți sigură, domnișoară?

– Sînt! spuse ea scurt.

– Cum doriți, domnișoară.

Kara nu mai fusese în viața ei într-o asemenea stare. Închizînd ochii, își rezemă capul de perna de piele neagră. Curînd, foarte curînd, toate astea vor lua sfîrșit. Vor rămîne în urmă ca un coșmar îngrozitor.

Măcar dacă Alex ar fi iubit-o! Dar n-o iubea. Era un amant atît de bun și de atent, dar ca soț era o brută egoistă!

Nu, trebuia să plece din Anglia. Era prea periculos să rămînă. În Boston avea să fie în siguranță. Putea să-și găsească o locuință și să-și ia o slujbă. Se pricepea la cusut, ar putea lucra într-o croitorie. Da, chiar așa, viitorul părea luminos. De ce, atunci, își tot ștergea obrajii umezi cu manșeta?

În cele din urmă ajunse la docuri. Plătind vizitiul, își adună fustele și își croi drum spre sala de bilete.

Zgomotul ușii trîntite în urma ei îi făcu pe ocupanții sălii, în majoritate știrbi, să se holbeze la doamna bine îmbrăcată care tocmai intrase. Aruncînd o privire în sala mizeră, Kara își strînse poșeta la piept și se apropie de ghișeu.

– Aș vrea să cumpăr un bilet dus pînă la Boston, dacă se poate.

Bărbatul de la ghișeu scuipe pe podea o bucată de tutun mestecat și bombăni:

– Pînă mîine nu-i nici un vapor.

Kara se cabră de dezgust.

– Nu se poate! strigă ea. Nu înțelegi, trebuie să plec imediat! Cît mai repede!

Dar bărbatul respingător clătină din cap.

– Altceva mai bun nu e.

Kara oftă exasperată. De ce totul era atît de incredibil de dificil?

– Prea bine, zise ea băgînd mîna în poșetă. Scoase banii și numără prețul biletului.

În timp ce împingea banii în lungul ghișeului, o mîină mare, evident masculină, se trînti peste a ei. Revoltată, fu pe punctul să își smulgă banii diin ghearele brutei, cînd îi auzi glasul.

– Soția mea s-a răzgîndit.

Un val de groază îi străbătu corpul. Alex! Rămase ca trăsniță în loc.

Degete de oțel i se închiseră pe încheietura mîinii. Nu avu curajul să se întoarcă să dea ochii cu el. Înainte să apuce să deschidă gura, el o smuci și o tîrî după el afară din sală, stîrnind în urma lor hohote de rîs.

Asta era cea mai cumplită experiență din viața ei, pe lîngă care toate evenimentele recente păleau. O pală de vînt îi smulse pălăria de pe cap. Încercă să se desprindă din încheștarea colosului de lîngă ea ca să-și recupereze pălăria, dar el o smuci de braț, forțînd-o să țină pasul cu el.

Kara se împiedică.

– Alex! strigă ea, venind grămadă la pămînt.

Degetele lui i se înfipseră în carne. Se întoarse și se uită la ea, cu ochii scăpărînd de mînie.

Nu mai văzuse niciodată latura asta a bărbatului care stătea amenințător uitîndu-se jos la ea. Părea gata să ucidă, își reaminti ea. Nările lui erau umflate de furie și maxilarele îi jucau sălbatic.

– Scoală! scrișni el.

Kara înghiți zgomotos, respirînd greu și repede.

– Alex...

– Ridică-te pe picioare, femeie, sau vrei să te tîrăsc tot drumul pînă la Upper Book Street? mîrîi el scuturînd-o cu asprime de braț.

Kara reuși cu chiu cu vai să se ridice.

– Alex, te rog... strigă ea gîfîind. Of, icni ea în timp ce se împleticea în urma lui, căznindu-se să țină pasul cu el.

Ajunși la trăsura, Alex deschise ușa și îi zise:

– Urcă!

Urcă și el și trînti ușa.

Mirată că brațul îi mai era încă la locul lui, Kara își frecă încheietura mîinii și se uită pe furiș la trăsăturile lui împietrite de furie. Tremurînd, își îngropă fața în mîini și începu să plîngă.

În timp ce hohotea și își trăgea nasul, Alex înjură în surdina, apoi își scoase cu un gest nervos batista albă.

– N-ai niciodată batistă la tine! întrebă el azvîrlindu-i batista. Ținînd cont cît de des te smiorcăi, ai putea să te gîndești să-ți iei mai multe, mormăi el iritat.

– Nu mă smiorcăi, suspină ea în palmă, apoi luă batista care îi căzuse în poală și își suflă zgomotos nasul.

Trăsura trase în fața casei din Upper Brook Street 10. Alex împinse ușa și sări pe caldarîm. Fără să se deranjeze să-și ajute soția să coboare, urcă vijelios treptele.

Fowler se înclină respectuos și o ajută pe Kara să își scoată pelerina murdară. Ochii lui trecură cu dispreț peste înfățișarea dezordonată a Excelenței sale dar nu comentă.

Alex trecu ca glonțul prin hol și trînti ușa bibliotecii. Frămîntîndu-și nervoasă mîinile, Kara păși încet spre bibliotecă. În timp ce deschidea ușa și se aventura spre sanctuarul lui particular, îl văzu stînd nemișcat, cu mîinile în buzunare, încercînd evident să-și înfrîneze nervii.

Cîștigarea unei brume de autocontrol de dovedea extrem de dificilă. Fir-ar a dracului de treabă! Mîna de om încercase să-l părăsească! Se simțea ca un prost. Era sigur că era îndrăgostită de el. Și totuși, cu prima ocazie, fugise. Cum de se putuse înșela atît în privința devotamentului ei?

Poate că nu se înșela. O durere surdă i se instală în piept. Dacă vulgara întîlnire cu Jenny îi schimbase sentimentele pentru el? Definitiv, Ce avea să facă atunci? Nu suporta să piardă dragostea ei. Deși nu se prea omorîse s-o păstreze. Cu fața aspră de autoînvinuiri și mînie, o urmări cum se furișează în cameră.

Strecurîndu-se pînă la scaunul cel mai apropiat, Kara lunecă în el. Minutele treceau parcă tîrîndu-se iar tăcerea devenea de nesuportat. Adunîndu-și curajul, deschise gura ca să vorbească.

Alex îi aruncă o privire veninoasă care îi tăie cheful să mai spună ceva. Se duse cu pași mari la masa de băuturi, își turnă un pahar de vin roșu și îl dădu pe gît, după care trînti paharul pe masă.

– Îmi dau seama că ești supărat pe mine, murmură ea, privindu-l pe sub gene.

– Habar n-ai cît! spuse el printre dinți.

Kara înghiți cu greu și răsuci batista între degete.

– C-cum m-ai găsit? se aventură ea să întrebe.

– Henrietta mi-a spus c-ai ieșit, răspunse el tăios. Știi prea bine că mi-ai dat cuvîntul că n-ai să mai ieși ne-însoțită. Din fericire, însă, mi-am luat libertatea să-mi țin casa sub observație.

– Ce-ai făcut? țipă ea sărind în picioare. Vrei să spui că în tot acest timp, după tot ce a fost între noi, n-ai avut niciodată încredere în mine?

El chicoti nesuferit.

– Nici o șansă. Te cunosc prea bine, Și am fost inspirat.

– Bine, rosti Kara, prăbușindu-se la loc în scaun.

Trăsăturile lui se strîmbară de furie.

– Proastă mică, ce dracu' te-a apucat? Dacă ai de gînd să o iei la fugă după fiecare ceartă conjugală, ai să te trezești trăind pe veci la țară. N-am răbdare cu femeile care-și iau lumea-n cap la cel mai mic fleac. Nici nu intenționez să-ți permit să mă părăsești. Niciodată. Îți place sau nu, ești soția mea. N-am să mai tolerez asemenea ieșiri copilărești.

Inima ei se umflă de bucurie. Aproape zîmbi în fața acestor vorbe aprinse. Apoi, însă, își aminti de seara trecută și zîmbetul i se stinse.

– Nu mi-am luat lumea în cap. Și nu sînt copilăroasă, spuse ea arțăgoasă. Seara trecută n-a fost deloc un

fleac, așa să știi!

Alex își frecă ceafa încordată. Fusese dintr-un bun început prea îngăduitor cu ea. Ar fi trebuit să-și impună mai ferm autoritatea. Dar, ca un prost, îi fusese milă de ea. În plus, o dorea mai mult decît orice altceva din viața lui. Numai gîndul de a o pierde era suficient ca să-l scoată din minți.

– Ce dracu' aveai de gînd cînd ajungeai la Boston?

Kara își lăsă ochii în poală.

– Mă gîndeam să-mi caut o slujbă.

– Slujbă? Și ce anume știi să faci? întrebă el în derîdere.

– Multe lucruri, răspunse ea înțepată.

– Așa? Și eu ce trebuia să fac?

Kara își înălță ochii mirată.

– P-păi, m-am gîndit că ai să ceri anularea căsătoriei și ai să te recăsătorești.

– Ți-am spus că divorțul iese din discuție. Și, dacă îți amintești, căsătoria noastră s-a consumat. O anulare ar fi imposibilă. Sau poate ai uitat?

Nu, nu uitase. Amintirea clipelor lor de intimitate era vie în mintea ei. Răspunsese mîngîierilor lui cu o abandonare totală. Chiar și acum își dorea să poată merge spre el și să simtă căldura și siguranța brațelor lui.

– Nu, n-am uitat, răspunse ea slab.

– N-am încredere în ținerea ta de minte. Dacă ești însărcinată? Te-ai gîndit la asta?

Nu, nu se gîndise.

– M-aș fi descurcat, șopti ea. Nu e treaba ta.

– Nu e treaba mea? Aveai de gînd să-mi ascunzi un asemenea lucru? Sau poate chiar mi-l ascunzi?

– Nu îți ascund nimic! strigă ea disperată. Tu ești cel care îmi ascunde multe lucruri!

– Presupun că e vina mea că m-am însurat cu o copilă, îngîănă el exasperat.

– Dacă îți amintești, domnul meu, căsătoria asta n-a fost ideea mea. Sînt perfect conștientă că sînt prinsă într-o căsnicie lipsită de dragoste. Un nod dureros i se puse în gît și strivi două lacrimi între gene.

Alex își afundă mîinile în buzunare și începu nervos să bată podeaua în sus și-n jos.

– De unde dracu' ai făcut rost de bani? întrebă el furios.

Kara deschise gura dar o închise repede la loc. Dacă acum era mînios, avea să fie de-a dreptul turbat cînd avea să afle adevărul.

– Dacă zici că ai pus să fiu urmărită atunci trebuie să știi.

El o fulgeră cu o privire arzătoare.

– Nu m-am deranjat să ascult tot raportul. Mi-a fost destul să aud că soția mea a pornit spre docuri, ca să mă iau imediat după ea. Acum, răspunde-mi naibii la asta! tună el.

Kara înghiți în sec, se foi pe scaun și își dresе glasul.

– Păi, am... am vîndut safirele, spuse ea albindu-se în fața căutăturii lui furioase.

Capitolul 14

Înmărmurit de afirmația ei, Alex se holbă la ea.

– Ce-ai făcut? Întrebă el cu un mîrîit amenințător.

– Alex, te rog, lasă-mă să îți explic, îl imploră ea. Pot să-ți explic.

Fixînd-o cu o privire de gheață el se rezemă de polița căminului și își încrucișă brațele la piept.

– Nu mă îndoiesc că poți. S-ar putea chiar să spui adevărul, pentru prima dată.

– Uite cine vorbește! spuse cu amărăciune Kara.

– Kara, nu-mi pune răbdarea la încercare! Nu-mi forța mîna. Continuă, te ascult.

– N-am avut intenția să... Trebuia să plec. M-am gîndit că așa era cel mai bine pentru toți. În împrejurările astea, ce-ai fi făcut tu?

– Și care anume sînt împrejurările astea? Întrebă el caustic.

Kara se uită urît la el. Cît mai avea de gînd să se prefacă?

– Știi prea bine care, se răsti ea iritată.

– Ți-am spus deja că femeia aia nu înseamnă nimic pentru mine, spuse el nervos și își reluă plimbarea prin cameră. Nu pot schimba trecutul, Kara. Tot ce pot să fac este să-ți fiu fidel pe viitor. A fost o prostie și-o copilărie s-o iei la fugă într-o criză de nervi.

– Dar n-am fugit din cauza asta, rosti ea cu ochii în poală. Nu în întregime.

– Atunci, de ce m-ai părăsit?

– Nu pricepi? Îi puneam în pericol pe toți din jurul meu, dacă rămâneam.

– Nu, nu pricep. Ce tot spui tu acolo?

– Francezul te-a atacat din cauza mea.

– Ce dracu' bălmăjești?! Cine ți-a dat ideea asta timpită? N-am afirmat în viața mea așa ceva.

Kara făcu un efort să continue.

– Iar când am citit despre domnul Briston...

Alex se uită la ea nedumerit.

– Cine naiba e Briston?

– Chiar nu știi? Întrebă ea uluită.

– Ar trebui?

– Dar eu credeam că tu...

– Eu, ce?

– Nimic.

– Ce credeai? Întrebă el cu ochii îngustați de bănuială.

– Briston, detectivul pe care l-am angajat, a fost omorât noaptea trecută.

Mintea lui Alex lucră repede.

– Așadar, ai crezut că l-am omorât eu, spuse el tă răgănat.

Kara își feri privirea.

– Nu, nu chiar. Dar puteai să fii implicat, scînci ea. Era o concluzie atît de caraghioasă încît nici măcar nu se putea agăța de ea.

– Pentru cineva care se teme de soțul ei, ai întins prea tare coarda.

– Nu mi-e frică de tine! minți ea cu nerușinare.

– Ar trebui să-ți fie. Dar ne-am abătut de la subiect. Aștept cu nerăbdare să-mi spui ce naiba a fost în capul tău cînd ai fugit.

Cu capul plecat, Kara își netezi cutele rochiei prăfuite și rosti cu un glas jalnic:

– După întîlnirea cu lordul Rutherford, ce altceva puteam să fac...

Ochii lui Alex se măriră de neîncredere.

– Ai vorbit cu Daniel? Ce dracu' ți-a spus?

– Destul.

El scrîșni din dinți.

– Cît anume înseamnă destul?

Kara își ținu respirația.

– Să zicem doar că am pus lucrurile cap la cap și mi-am dat seama că viața mea era în pericol. Trebuia să plec. Era mai mult decît puteam suporta.

– I-a trebuit mult capului ăluia sec al tău să tragă concluzia că era mai bine s-o ștergi la Boston?

Capul ei zvîcni în sus și ochii i se aprinseră de mînie.

– Cum îndrăznești să rîzi de mine? A fost numai vina ta!

– Vina mea? izbucni Alex, absolut uluit. Din cîte îmi amintesc, tu m-ai părăsit, nu invers.

Sărind în picioare, Kara strigă:

– Dacă mi-ai fi spus de la început adevărul, toate astea ar fi putut fi evitate. În loc să mă fi înșelat cu fiecare prilej...

– Da' știu că ai tupeu! Tu vorbești de înșelătorie?

– Dar nu întotdeauna te-am înșelat intenționat. Dacă ți-am ascuns ceva, a fost din cauza firii tale dictatoriale. Tu, în schimb, m-ai mințit de la bun început. Puteai să-mi fi spus despre acest Bouchard și despre francez.

– La naiba! exclamă el și își trecu degetele prin păr. Ce nu-i spusese Daniel? Abia aștepta să se răfuiască cu el!

Se uită la ea și își mai aminti o dată în plus cât era de îmbietoare. Tot ce-ar fi vrut acum era să-și plimbe mâinile pe pielea ei catifelată și să-i ia în căușul mâinilor sînii rotunzi și să se îngroape adînc în ea. Se scutură de gîndurile astea. Femeia asta tocmai încercase să-l pă-răsească! Probabil că îl disprețuia.

– Presupun că ești de feliicitat, domnul meu. La urma urmelor, ți-ai recăpătat proprietatea, rosti cu sarcasm Kara.

– Într-adevăr, mi-am recăpătat-o, iubito. Ești a mea și fac ce-mi place cu tine, răspunse el grosolan.

Ea îl fulgeră cu privirea.

– Ții să mi-o tot amintești.

Alex era împărțit între dorința de a o duce la etaj unde să facă pătimaș dragoste cu ea și dorința de a o răsturna pe genunchi și să-i tragă o bătaie zdravănă la fund.

– Fată dragă, s-ar putea să te surprindă, dar majori-

tatea soțiilor nu umblă hai-hui prin Londra.

– N-am umblat hai-hui!

El o țintui cu o privire de gheață.

– Cum spuneam, cînd soția unui gentleman, soția unui marchiz mai ales, se poartă ca o descreierată, lucrul ăsta considerat absolut scandalos. Tot mă mai gîndesc cum am să trăiesc cu zvonurile pe tema asta.

– Ce zvonuri?

– De unde să încep? Hmmm? Cu safirele pe care le-ai amanetat?

Kara se simțea foarte vinovată că amanetase safirele dar, spre mirarea ei, Alex nu părea cîtuși de puțin tulburat de valoarea lor sentimentală, ci doar de umilința pe care putea să i-o aducă amanetarea lor.

– Eu unul aștept cu nerăbdare următorul eveniment social cînd safirele familiei Dalton vor fi observate atîrînd la gîtul cine știe cărei matroane.

– N-nu poți să le ieși înapoi? se bîlbîi Kara.

– Acum le vrei, nu-i așa? N-ar fi o povară prea mare pentru tine să le porți? Ei bine, atunci, am să le iau. Numai dacă nu le-a înhățat deja vreun alt gentleman cu o soție mai puțin ingrată decît tine.

Strîngînd pumnii, Kara se uită întepată la el.

– Aș fi prețuit safirele dacă mi-ar fi fost date într-un gest sincer și nu aduse la Grantley de bancherul tău!

– Avocat, o corectă el cu răceală.

– Care e diferența? se răsti ea cu ochii în lacrimi. Ooh! Ești nesuferit! strigă ea și fugi din cameră.

Clătinînd din cap, Alex oftă din greu și se așeză. Își încrucișă picioarele pe masă și se rezemă de spetează.

Protejarea Karei se dovedea a fi o sarcină extrem de dificilă. Daniel era un prost și jumătate! Ce o fi fost în capul lui cînd îi spusese Karei despre Bouchard?

Ușa bibliotecii se deschise și Alex se îndreptă repede, aproape așteptîndu-se la o nouă criză din partea micuței lui scorpii. Fu mirat cînd dădu cu ochii de tatăl său.

– Oh, tu erai, rosti el cu un oftat de ușurare.

– Este cea mai nepoliticoasă primire de care am avut vreodată parte, spuse ducele închizînd ușa..

Alex zîmbi și își turnă un pahar de coniac.

– Scuzele mele, spuse el, invitîndu-l pe tatăl său să se servească. Mă așteptam să fie neastîmpărata mea, nu tu.

– Ah, da, rosti îngîndurat ducele. Am văzut-o pe soția ta zburînd practic pe scări. Părea un ghem de nervi.

– Altfel n-ar fi fost ea, îngîină Alex. Nu avea nici o intenție să discute cu tatăl său pe tema certei lui conjugale. Era umilitor. Din cîte am înțeles, ai primit scrisoarea mea, nu-i așa? Întrebă el brusc, schimbînd subiectul.

– Da, și am venit cît am putut de repede. Ce dracu' ai pățit la față?

– Am intrat în contact cu niște pumni mari și furioși.

Ducele se încruntă.

– Am auzit de la Henrietta ceva despre escapadele Karei. Chiar a încercat să fugă.

– Mmmm, mormăi Alex.

– Pentru Dumnezeu, de ce? Kara părea o fată cu cap, ceva probabil că a mînat-o să facă un pas atît de drastic.

Alex ridică din umeri.

– Nu știu. Cred că un lucru legat de tatăl ei. Nu trebuie să-ți amintesc că e foarte inventivă și a naibii de încăpățînată cînd vrea. N-am întîlnit în viața mea o ființă mai căpoasă.

Ducele zîmbi.

– Da, mă rog, e tînără. Și, firește, nerăbdătoare să afle tot ce se poate despre tatăl ei. E normal, nu poți s-o condamni pentru asta.

Alex se aplecă spre tatăl său, cu o privire rece.

– Îmi dai voie să-ți aduc aminte că tu ai fost cu ideea s-o ținem total în beznă, nu eu? Spuneai ceva despre protejarea ei și că e spre binele ei, adăugă el ironic.

– Da, desigur, așa credeam atunci, și încă mai cred, dar nu sînt orb la consecințe.

– Și care, mă rog, sînt consecințele astea?

– Henrietta consideră că ai tratat-o rău pe Kara și de asta ea...

– Am tratat-o rău! explodă Alex, sărind în picioare. Așa a spus Kara?

– Nu chiar... Ducele încercă să explice dar Alex era prea agitat ca să-l asculte.

– Femeia asta e culmea! Pur și simplu nu poți s-o scoți la capăt cu ea! N-ai idee prin ce m-a făcut să trec.

– Pot să-mi imaginez, spuse ducele străduindu-se să își ascundă un zîmbet.

– Să nu cumva să te amuzi pe seama mea! se răsti Alex. Dă-mi voie să-ți reamintesc că acest aranjament caraghios a fost ideea ta. O să fie o minune dacă am să supraviețuiesc afurisitei ăsteia de căsătorii!

– Calmează-te, Alex. Kara e foarte tânără. Sînt sigur că vă veți înțelege foarte bine după ce se va mai așeza. Putea fi mult mai rău, să știi.

– Nu văd cum, scrișni Alex.

– Ei bine, puteai fi prins în ham de o femeie neatrăgătoare, urîcioasă... Kara seamănă mult cu mama ei. Dacă nu eram însurat la vremea aceea...

– Sînt perfect conștient că am o soție frumoasă, foarte ispititoare, dar ce-ar fi să trecem la problemele noastre?

– Negreșit. Ce-ai mai descoperit despre francezul acela ciudat despre care mi-ai scris?

– Nimic, mîrîi Alex nervos. Sînt aproape sigur că e omul lui Bouchard. Apariția lui la bal s-ar putea să fi fost o încercare de a ajunge la mine prin Kara.

– E bine că m-ai ținut la curent. Ar putea fi nebunul care a acostat trăsura tatălui Karei. L-ai văzut, de fapt?

Alex clătină din cap.

– Niciodată la lumina zilei.

– Nu cred că ne-ar fi ajutat cu ceva. Niciodată n-am dat ochii cu tatăl lui. Fiul era foarte tânăr la vremea aceea. Să fie asta oare? întrebă ducele în șoaptă apoi clătină din cap. Nu. E mult prea forțat. Cincisprezece ani înseamnă ceva. Am avut personal grijă ca nimeni să nu poată face vreo legătură între Kara și Eden.

– Crezi că e posibil s-o fi făcut ceva?

– Nu știu. Sper că nu, spre binele Karei. Dar, ia spune, omul ăla nu a mai încercat s-o contacteze?

– Din cîte știu eu, nu.

Ducele se încruntă.

– Ce vrea să însemne asta?

– Mai e ceva de care nu ți-am vorbit, rosti Alex cu ochii în podea. Kara a angajat un investigator.

– Serios?

– Mmm, ți-am spus că e inventivă.

– Nu m-am îndoit niciodată de intelectul ei, spuse zîmbind ducele.

– A fost găsit azi-dimineață mort, rosti sec Alex, ignorînd admirația ducelui față de încăpățînarea Karei.

– Mort, spui? Interesant.

– Mă întrebam dacă e posibil să existe vreo legătură între detectiv și Bouchard.

– S-ar putea. Omorul e o afacere primejdioasă. Dacă prietenul tău Bouchard lucrează cu francezul ăsta, totuși, mă îndoiesc sincer că el ar sancționa la întîmplare, ucigînd lumea. E prea periculos.

– Desigur, Kara s-ar putea să aibă dreptate. Omul poate că a fot omorît din cauza investigației lui.

– Să nu ne grăbim, să tragem concluzii ridicole. Aș spune că sărmanul om investiga un caz și a călcat pe cineva pe coadă, și-a băgat nasul unde nu trebuia, atîta tot. Tipii ăștia intră mereu în bucluc dintr-un motiv sau altul. Poate că datora bani. Ceva de genul ăsta.

– Mă așteptam să spui asta. Kara, însă, se încăpățînează să creadă că între omor și tatăl ei există o legătură.

Ducele clătină din cap.

– Trebuie să privești lucrurile la rece.

În acel moment se auzi o bătaie în ușă.

– Intră, spuse Alex.

În cameră intră Fowler.

– Sir Gilbert, milord.

Vizita lui Sir Gilbert era un lucru rar, mai ales la ora asta.

– Foarte bine, condu-l aici.

Sir Gilbert intră în grabă.

– Alex! Slavă Domnului că ești acasă!

Alex se uită la Fowler care aștepta supus lângă ușă.

– Asta e tot, Fowler.

Fowler se înclină.

– Cum doriți, milord.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă Alex când fură singuri.

– E vorba de Daniel, răspunse întunecat Sir Gilbert.

Ducele se arată șocat.

– Nu e... mort, nu-i așa?

– Puțin a lipsit. A fost împușcat. Încă nu știm sigur cine a făcut-o. Se pare că Daniel s-a dus la docuri să cerceteze niște case vechi de acolo și un mișel l-a împușcat.

Ducele îi aruncă o privire fiului său.

– Tu ce crezi?

– Nu sînt încă sigur, răspunse Alex încet. Unde era casa asta?

Sir Gilbert ridică din umeri.

– N-am nici cea mai vagă idee. Daniel și-a pierdut cunoștința la scurt timp după venirea doctorului. A fost o afacere scîrboasă. l-a luat ceva timp să scoată glonțul.

Alex se încordă. El însuși fusese împușcat de cîteva ori. Prima dată glonțul îi fusese scos pe viu. Încă îl mai treceau sudori reci cînd își amintea durerea cumplită.

– Doar nu ai de gînd să te duci tu însuși acolo, la docuri, nu-i așa, Alex? întrebă ducele.

Alex clătină din cap.

– Nu, nu în seara asta. Am să aștept pînă își revine Daniel. Vreau să știu mai multe amănunte înainte de a arunca o privire. Se uită la fețele ușurate ale celor doi. Oi fi eu nestăpînit, dar prost nu sînt. Dacă în spatele acestui lucru se află Bouchard, vreau să fiu bine pregătit cînd oi da cu ochii cu el. Mort nu-i servesc la nimic maiestății sale.

Sir Gilbert dădu din cap.

– De acord cu tine. Dacă Daniel nu-și revine...

– Își va reveni, spuse încrezător Alex.

Sir Gilbert de pregăti să plece. Dădu mîna cu ducele.

– Mă bucur că te-am văzut, Charles, îmi pare rău numai că n-a fost în împrejurări mai bune.

Ducele dădu din cap.

– Nici o teamă, așa cum îl cunosc eu pe Rutherford, va supraviețui. E sănătos ca un bivol.

Sir Gilbert își întoarse privirea îngrijorată spre Alex.

– Indiferent de rezultat, nu e o vendetă personală. E afacerea Coroanei. Nu vreau să uiți ce misiune ai.

Alex se încruntă.

– Nu e nevoie să mi se amintească ce am de făcut, spuse el și deschise ușa din față, făcîndu-i loc lui Sir Gilbert să iasă.

Cînd rămaseră singuri, ducele spuse:

– Are dreptate, să știi.

Alex trecu în tăcere pe lîngă tatăl său.

Ducele îl urmă în hol.

– Ce ți-ai pus în cap să faci? Întrebă el tăios.

– Am să mă duc să-l văd pe Daniel, răspunse Alex îmbrăcîndu-și haina.

– Nu te prosti, Alex, nu o să-și revină cîteva ore bune. Așteaptă pînă mîine dimineată. Atunci, totul va fi mai limpede. N-are nici un rost să te duci acum.

– Îmi sugerezi să-mi las prietenul să moară?

– Nu văd ce ai putea face acum. Nu ești doctor. L-a văzut un doctor. Acum e în mîinile lui Dumnezeu. Doar nu vrei să faci vreo prostie? I-ai promis lui Gilbert că n-ai să uiți de adevărata ta misiune.

Alex se încruntă. La naiba cu Gilbert! Daniel era poate pe moarte, iar răspunzător de asta era Bouchard.

– Dacă Daniel moare, va fi numai vina mea. Încă un nume adăugat pe lista oamenilor nevinovați care au pierit de mîna lui Bouchard mulțumită mie.

– Nu rezolvi nimic dacă te duci după el. Nu judeci cum trebuie. Înfierbîntat cum ești...

– Cum naiba ar trebui să fiu? Nu pot să trăiesc avînd pe conștiință moartea încă unui om nevinovat.

– Încetează să te mai învinuiești de nelegiurile pe care le-a săvîrșit cu ani în urmă ticălosul ăsta sadic, Bouchard. Dacă nu erai tu, ar fi găsit pe altcineva pe care să-l manipuleze. Englezii aceia ar fi murit oricum.

– Dar am fost eu. Eu i-am dat informații. Eu am cauzat morțile alea. Dacă Daniel moare, va fi și vina mea.

– Cum? Tu ai apăsător pe trăgaci?

– Nu. Am făcut ceva chiar mai rău. Am fost destul de egoist ca să îl cer pe el să mă ajute să rezolv cazul. El

este unul dintre cei mai buni și aveam nevoie de ajutorul lui ca să-l prind pe Bouchard. Obsesia mea a condus la asta!

– Alex, Daniel ar fi lucrat la alt caz, dacă nu la ăsta. Cunoștea pericolele când și-a depus semnătura.

Alex clătină din cap.

– Nu puteam să fiu eu?

Ducele își puse mîna pe umărul fiului său.

– În momente ca acestea, cel mai bine e să ne apropiem de cei pe care îi iubim. Mergi și găsește-ți alinarea lângă soția ta.

– Nu!

– Am încredere în judecata ta. Sînt sigur că ai să iei hotărîrea cea dreaptă. Iar dacă ieși pe ușă în starea în care ești acum, n-ai să-l ajuți pe Daniel.

Alex dădu din cap și oftă. Kara. Veșnic Kara! Fir-ar să fie de treabă! Ce ființă enigmatică! De ce nu putea să fie și ea ca toate femeile alea pe care le întâlnea pe la diverse petreceri... femeile alea incredibil de nesărate și plicticoase pe care nu le putea suferi. Nu. Slavă Domnului că nu era o hlizită proastă! N-ar fi suportat să aibă o soție tîmpită, dar Kara mergea prea departe.

Ce zi! Mai întîi îl părăsise nevasta. Apoi, cel mai bun prieten al lui fusese împușcat. Oricum, deocamdată nu putea face nimic în ambele situații.

Tatăl lui avea dreptate. Daniel avea să fie adormit încă mult timp. Nu-i rămînea decît să aștepte. Își scoase haina. Simțea nevoia acută să bea ceva.

Capitolul 15

În dimineața următoare, Violet bătu o dată și deschise ușa dormitorului stăpînului.

– Bună dimineața, milady, spuse ea fîțîindu-se de colô-colo.

Kara ieși de sub pături, întinzîndu-se ca o pisică mulțumită. Apoi, amintirea escapadei din ziua trecută se prăbuși peste ea. Își trase învelitoarea peste cap și gemu.

O clipă se gîndi că s-ar putea să fi fost doar un vis cumplit, dar fu de ajuns să se uite spre locul gol de lîngă ea ca să-și dea seama că totul era adevărat.

– Este o dimineață bună, Violet? întrebă Kara ridicîndu-se din culcușul ei cald.

– Nu știu, milady. E ca Excelența sa. Tare mai era cu gîndurile duse azi-dimineață.

Kara se întoarse mirată spre Violet.

– Serios? întrebă ea moale.

– Și foarte nervos, după ce a dormit în bibliotecă.

Kara era prea surprinsă ca să mai poată spune ceva. Așadar, nu mai ieșise în oraș. Inima i se strînse.

– Cînd lucrează așa cum lucrează, un bărbat are nevoie de un pat ca lumea, nu-i așa, milady?

Pete roșii apărură pe obrajii Karei și își feri privirea.

– Da, chiar așa, îngîină ea.

– Abia s-a atins de micul dejun. O mîncare grozavă, făcută special pentru el, remarcă Violet cu un oftat. Exact așa cum îi place.

Kara zîmbi șters.

– Da, în fine, probabil că avea alte lucruri în minte. „Ca de pildă, să aranjeze călătoria la țară a miresei lui neascultătoare“, se gîndi ea nefericită.

– Nu știu. A șters-o în grabă.

Kara se încruntă.

– Unde s-a dus?

– Nu știu, milady.

– S-a întîmplat ceva? Întrebă neliniștită Kara.

– Mie nu-mi spune niciodată nimic, milady.

Kara își mușcă buza.

– Foarte bine, ajunge cu așternuturile, Violet. Grăbește-te cu baia, te rog.

Kara își dori să poată recupera blestematele alea de safire. Probabil că Alex nu avea s-o ierte niciodată că le vînduse. Sau că fugise. Și apoi mai era și presupunerea aceea caraghioasă că soțul ei era un ucigaș periculos. Se prăbuși pe pat și își îngropă fața în mîini.

De ce trebuia să fie ea o carte deschisă pentru el?

Nu trebuia decît s-o privească în ochi ca să ştie că era îndrăgostită nebuneşte de el. Iar lui nu-i păsa cîtuşi de puţin de ea...

Violet ezită în prag.

– Eu... aproape am uitat, milady, spuse ea. Exce-lenţa sa a lăsat un mesaj pentru dumneavoastră, adăugă scoţînd din buzunar un plic alb.

– Pentru mine?

Spera din toată inima să nu fie o înştiinţare de divorţ. Rupse sigiliul familiei Dalton şi despături foaia. Trebui să citească biletul de cîteva ori ca să fie sigură că îl în-telese bine.

„*Draga mea Kara*, citi ea în surdina. Ei bine, cel puţin era un pas în direcţia cea bună.

Regret nespus neînţelegerea noastră şi sper că îmi vei accepta scuzele umile. Îţi propun un armistiţiu. Mai mult, scumpa mea, aş dori s-o luăm de la început. Vrei să-i dai acestui ticălos de soţ al tău o a doua şansă? Dacă inima îţi spune că poţi să mă ierţi, vino să ne întîlnim la adresa de mai jos. Îmi dau seama că biletul ăsta e scris în pripă şi sper sincer că nu ai să fii prea supărată pe mine. Dar sînt nerăbdător să te văd şi abia aştept s-o luăm de la început. Te rog să vii, iubita mea, cît de repede poţi. Cu toată dragostea, Alex.”

Kara citi şi reciti biletul. „Mă iubeşte!” Strînse biletul la piept. „Mă iubeşte!” Niciodată în viaţa ei nu fusese atît de fericită. De cînd aştepta o declaraţie din partea lui! Cît spera ca el să-i întoarcă sentimentele! Şi iată că, în sfîrşit, declaraţia venise. Fireşte, ar fi preferat să i-o facă

personal, dar deocamdată, era de ajuns și biletul. Totul avea să fie perfect! Ziua de azi era cea mai minunată zi din viața ei. Era începutul viitorului ei alături de Alex.

Kara fredona fericită, cînd, o oră mai tîrziu, mătușa Henrietta o întîlni în holul din față.

– Arăți pur și simplu radioasă, draga mea.

Kara zîmbi și își trase mănușile.

– Mă simt radioasă.

– Mă bucur să aud asta, ciripi mătușa Henrietta.

– Fowler, vrei să spui să fie adusă trăsura la scară?

Fowler își dresе glasul și se uită neajutorat la ducesă, apoi se îndepărtă nesigur.

– Unde pleci în așa mare grabă, draga mea, întrebă cu nervozitate mătușa Henrietta.

– Alex a trimis după mine, o anunță Kara fluturînd biletul.

Mătușa Henrietta păru derutată.

– Dar Alex a lăsat instrucțiuni precise să nu ieși din casă, spuse ea frămîntîndu-și mîinile. D-ada, s-sînt sigură că asta a spus Charles înainte să plece spre Hyde Park...

Kara zîmbi și își bătu ușurel pe obraz mătușa agitată.

– E în regulă. Crede-mă, n-am de gînd să mai fug, o asigură ea grăbindu-se către ușă. Trebuie să plec, nu vreau să-l fac să mă aștepte.

– Nu cred că ar trebui... insistă mătușa Henrietta.

– Sînt sigură că nu vom întîrzia mult, spuse Kara cu blîndețe. După fuga ei din ziua precedentă puțină îngrijorare era un lucru firesc, dar mătușa ei prea exagera.

Uitîndu-se la Fowler care stătea țeapăn lîngă ușa, își dădu seama că și el era de partea mătușii Henrietta. Oftînd de frustrare, deschise larg ușa. Nu fi îngrijorată, te rog, spuse ea peste umăr și coborî zglobie scările de marmură.

Mătușa Hanrietta se împletici după ea.

– Kara, așteaptă, draga mea, așteaptă! Trebuie să aștepți. Charles o să fie furios pe mine dacă mai intri în vreun bucluc. I-am dat cuvîntul meu.

– Acum nu mai contează, mătușă, strigă Kara în timp ce se instala în trăsură.

Gîfîind, mătușa Henrietta, fugi după Kara.

– Alex e la lordul Rutherford. Nu-mi imaginez de ce ți-ar fi trimis un bilet să te întîlnești cu el, strigă ea.

Kara zîmbi zîmbi și ridică din umeri.

– Ei bine, poate că o să vină și Daniel acolo.

Ștergîndu-și fruntea asudată cu dosul mîinii, mătușa Henrietta păru mai îndoită ca oricînd.

– Dar, draga mea, asta e absolut imposibil...

– Atunci, Alex se va întîlni singur cu mine, i-o reteză Kara, începînd să se enerveze. Te rog, chiar am să întîrzii.

Dar mîna grăsuță a mătușii Henrietta se agăță de trăsură.

– Oh, nu, draga mea, nu trebuie să pleci.

Kara oftă.

– Dacă nu mă crezi, citește asta, se răsti ea întin-zîndu-i biletul enervantei mătuși. Ne vedem diseară cu toții, spuse ea și făcu semn vizitiului să pornească.

Mai auzea încă strigătele mătușii Henrietta cînd tră-

sura dădu colțul. Femeia asta era chiar insistentă, își zise ea rîzînd. Oftă și își simți inima dansînd de bucurie la gîndul că Alex o iubea. Nimic în lume nu mai conta.

În timp ce trăsura își croia drum pe străzile orașului, Kara era azvîrlită de colo-colo. Îi ceruse vizitiului să se grăbească, dar asta era prea de tot! Ținîndu-se de marginea trăsorii ca să nu aterizeze la podea, îi strigă să încetinească. Se părea că vorbește cu surzii, căci atunci cînd, în sfîrșit, trăsura se opri, ea se pomeni azvîrlită de pe banchetă și căzu grămadă la podea. Bombănind, se adună și se așeză la loc pe banchetă, îndreptîndu-și rochia.

Se uită pe fereastră și se încruntă. Casa asta prăpădită nu putea fi locul ales de soțul ei pentru o împăcare călduroasă. Părea complet pustie. Mai mult, împrejurimile arătau extrem de dubioase.

– Nu se poate! exclamă ea foarte supărată. Nu doar că fusese azvîrlită pe jos de tîmpitul ăsta de vizitiu dar acum avea și să întîrzie la întîlnirea cu Alex. Și asta numai din cauza prostului ăstuia care nu cunoaște Londra.

Se aplecă pe fereastră.

– Ești sigur că asta e adresa corectă? întrebă ea răstit. Dar nu primi nici un răspuns.

Oftînd de enervare, sări din trăsură și se îndreptă spre partea din față, ca să-l ia la rost. În timp ce înconjura trăsura, îl văzu pe vizitiu. Era prăbușit peste capră, plin de sînge. Un țipăt ascuțit îi scăpă din gît și își acoperi gura cu mîna. Cineva îl înjunghiasse. Inima îi îngheță de groază.

– Doamne Dumnezeule! șopti ea luptându-se cu fiecea care i se urca în gît. Începu să tremure din toate încheieturile. Stomacul i se răzvrăti cînd își dădu seama că nu cu Alex avea să se întîlnească. Cineva o ademenise aici. Același cineva care-l omorîse pe domnul Briston. Iar acum avea s-o omoare și pe ea. Îngrozită, se întoarse să fugă. Dar nu avea unde să plece.

Era prinsă în capcană. Clădirile din jurul casei păreau la fel de pustii. Unele case erau arse și existau puține șanse ca cineva să treacă întîmplător pe acolo și s-o ajute. Și chiar de-ar fi trecut, cu siguranță ar fi fost niște hoți sau bandiți. Numai oameni de soiul ăsta s-ar fi aventurat în partea asta a orașului.

O mîină veni din spate și îi acoperi gura. Zbătîndu-se să se elibereze, încercă să țipe, dar o mîină puternică îi apăsă gura. Nu-l putea vedea ca să-și dea seama cine era. Glasul lui macabru îi răsună în urechi.

– În sfîrșit, ne întîlnim din nou, *ma petite*.

Un fior de gheață o trecu pe șira spinării. Eliberîndu-și gura, țipă și îl lovi cu picioarele, luptîndu-se să scape, dar el își spori strînsoarea și o smuci de mîină.

– *Silence!* îi şuieră el la ureche. Nu are cine să te audă.

– Dă-mi drumul! țipă ea.

Dar el se mulțumi să rîdă și o tîrî în casa din apropiere.

Casa dărăpănată era cufundată în întuneric. Peste tot se zăreau bîrne și scînduri rupte. Kara se zbătea în zadar să scape. Mîina lui îi ținea ca într-un clește încheietura, cealaltă apăsîndu-i gura pînă la sufocare.

Cînd el deschise ușa, strînsoarea lui slăbi și Kara profită de situație și își înfipse dinții în palma lui.

– *Alors*, exclamă el și îi dădu drumul imediat.

Kara alergă spre ușă, dar el o ajunse într-o clipă și, înhățînd-o de păr, o trase înapoi. Țipînd de durere, Kara căzu pe spate.

El o trase în sus cu brutalitate și o lipi de el.

– *Maintenant, chérie*, să nu încerci să fugi de mine. Altfel îți rup gîtul încîntător.

Kara se zbătu și îl zgîrie pe față, dar el îi prinse mîinile. Aplecîndu-și capul, îl mușcă atît de tare încît îi dădu sîngele.

El răcni de durere și o lovi cu brutalitate peste față.

Forța loviturii o azvîrli la podea și ateriză pe ceva tare și rece. Se căzni să se ridice, dar capul îi zvîcnea și o dîră de ceva gros și umed i se prelingea pe față. Camera începu să se învîrtească cu ea.

Trecură cîteva ore pînă cînd Kara își recăpătă cunoștința. Ridicînd capul, icni. Durerea era înfiorătoare. Întinse mîna spre frunte. Fața îi era acoperită de ceva lipicios. Spre groaza ei, degetele îi erau roșii. Era sînge! Sîngele ei! Își linse buzele uscate și simți gustul sîngelui. Gura îi era umflată, iar buza de sus avea o crăpătură adîncă, dureroasă.

Zăcea pe o canapea în casa aia blestemată. În vatră ardea focul, luminînd oarecum camera întunecoasă și umedă. Încercînd să se orienteze, se ridică în șezut. Francezul o ademenise aici. Voia s-o omoare!

O cuprinse o panică de nedescris. Trebuia să găsească o cale de a ieși de aici. Nici măcar nu știa unde

se afla. Trebuia să-și limpezească mintea. Să se gîndească.

Nimeni nu avea să vină după ea. Nimeni nu știa unde era... în afară de mătușa Henrietta. Dă Doamne să citească biletul și să-i spună lui Alex!

– Deci așa, rosti un glas tăgănat, cu un accent puternic.

Karei îi sări inima. Icnind de groază, se uită la bărbatul elegant îmbrăcat care stătea în fața vetrei, avîndu-l alături pe francez.

– Ești Lady Dalton, *n'est pas*?

Kara se holbă mută la el. O fi fost ea captivă dar nu avea de gînd să coopereze cu brutele astea. Totuși, nu se putu împiedica să nu se cutremure cînd privirea lui respingătoare poposi pe sîinii ei.

El chicoti moale.

– Văd că toate cele ce mi s-au spus despre frumusețea ta n-au fost exagerări. Ce caracteristic pentru *mon ami* Alex să se însoare cu cea mai *belle femme* din Londra!

Categoric, ăsta era Bouchard. Dușmanul lui Alex. O cuprinse o groază teribilă. Totul se lega acum. Francezul ăla împruțit lucra cu Bouchard să pună mîna pe Alex. Iar ea era momeala. Căzuse ca o proastă în capcana lor. Oare și Alex primise un bilet similar? Ce scria în el? „Oh, te rog, Alex, fii deștept și pune lucrurile cap la cap!”

Soțul ei nu i-ar fi scris niciodată un asemenea bilet. Declarația de dragoste ar fi trebuit s-o alerteze în privința capcanei. Ar fi trebuit să știe că Alex nu i-ar fi scris niciodată o asemenea drăgălășenie. El nu o iubea.

– Nu plînge, *ma chérie*, *votre amour* va veni să te salveze.

Kara clătină din cap și își șterse lacrimile de pe față.

– Ești un prost, șuieră ea. Nu o să vină după mine.

El ridică amuzat o sprînceană.

– *Pour-quoi pas?*

– Va fi fericit să scape de mine. Nu mă iubește. Capcana voastră nu o să meargă. Vă pierdeți timpul. V-ați ostenit atîta pentru nimic.

Mîinile francezului se strînseră pe spătarul scaunului lui Bouchard.

– *Ce n'est pas possible!* Ai spus că o să vină!

Bouchard ridică o mîină și își reduse la tăcere tovarășul agitat.

– Un moment, *mon ami*.

Ridicîndu-se, Bouchard veni spre Kara. Ea se retrase, dar mîna lui îi apucă bărbia și îi ridică brutal fața brăzdată de lacrimi.

– Ești foarte curajoasă și, cred eu, deșteaptă. Dar știu că strălucitorul lord Dalton n-ar lăsa să i se rătăcească o așa mîndrețe de soție, *n'est pas?*

Kara își smulci fața într-o parte cu repulsie.

– Oh, lady Dalton, mă dezamăgești. Vezi tu, eu îl cunosc bine pe soțul tău. *Votre amour* este un om de onoare. Va veni după tine, *chérie*. *Tiens*, cînd vine...

– Dacă vine, o să te ucidă, străgă ea cu răutate. Bouchard zîmbi clătinînd din cap.

– *Non, non, chérie*, eu am să-l ucid, o asigură el cu un chicotit rău. Te contrazici. Nu te iubește, dar va ucide ca să te salveze?

– N-am spus că ar ucide ca să mă dalveze. Am spus că te va ucide pe tine!

Bouchard i se adresă francezului.

– *Madame Dalton est très belle*, n-ar strica să gust și eu din ce s-a înfruptat *mon bon ami* Alex. Rîse. Ce spui, *ma chérie*, o întrebă el pe Kara. Vrei să ne petrecem timpul cît mai plăcut?

În fața tonului său amenințător, pulsul ei o luă la galop.

– Nu! strigă ea dîndu-se înapoi. Disperată să scape de omul acesta odios și de nemernicul lui tovarăș, își îndreptă ochii spre ușă și dădu să se miște puțin către puțin în lungul canapelei uzate și murdare. Dar Bouchard întinse brațul și o ridică smucit în picioare.

– Îmi faci silă! strigă Kara zbătîndu-se. Prefer să mor decît să te las să mă atingi! șuieră ea și îl zgîrie pe față.

– *Ma belle* are gheare, spuse zîmbind Bouchard și își șterse sîngele de pe față. Își apropie fața de a ei. Moartea ta a fost stabilită, *ma petite*. Să i te dau lui Philippe înainte ca soțul tău să sosească?

Kara închise ochii ca să nu-i mai vadă chipul ticălos. Bouchard rîse și o împinse la loc pe canapea.

Inima Karei bătea să-i spargă pieptul. Era îngrozită și nu se putea opri din tremurat. „Gîndește-te“, își ordonă ea și se sili să se calmeze și să nu mai plîngă. Își șterse sîngele și lacrimile de pe față cu o mîină tremurîndă. Cei doi stăteau cu spatele la ea și se uită înnebunită în jur.

Văzînd o șansă de scăpare se ridică și, lipită de perete, se furișă către ușă.

– Pleci atît de curînd, dulceațo? rosti în spatele ei

glasul nesuferit al lui Bouchard.

Kara își nișni pe ușă, dar Philippe fu lângă ea. Îi înhăță brațul și i-l răsuci la spate. Kara încercă să și-l elibereze, dar el i-l strînse și mai tare și o împinse făcînd-o să cadă în genunchi.

– Cînd pot s-o omor, Bouchard? întrebă Philippe cu ochii de gheață.

– *Pacience!* spuse Bouchard. Dalton va veni curînd. Nu ne folosește la nimic dacă îi rupi oasele.

Philippe îi dădu drumul, azvîrlind-o la podea.

– Ajutor! hohoti ea. Cineva să mă ajute, vă rog! Dar știa că nu avea să vină nimeni. Avea să moară de mîna acestor ticăloși.

– Gura! șuieră Bouchard.

Kara își șterse ochii și se căzni să se ridice. Era doar imaginația ei sau chiar auzise ceva? Inima îi sări în gît. Alex! Venise după ea! Apoi, o cuprinse o undă de neliniște. Nu. El nu trebuia să intre aici. Aveau să-l omoare!

– Alex! strigă ea și porni disperată către ușă ca să-l avertizeze. Bouchard o apucă de braț și îi astupă gura. Zadarnic se zbatu să scape. Trăgînd-o spre scaunul de lângă foc, o azvîrli în el. Scoase pistolul și i-l lipi de tîmplă.

– Să nu scoți o vorbă, *ma petite*, o avertiză el la ureche.

Ea dădu din cap și simți în stomac un nod de groază. Bouchard se mută în spatele scaunului.

– Nu uita, îi aminti el, nici o vorbă.

Capitolul 16

Kara auzea zgomotul pașilor lui Alex pe podeaua goală de scîndură. Sunetul i se răsfrîngea în creier, zdruncinîndu-i nervii greu încercați. Închise ochii. Dă, Doamne, să nu intre aici! Pașii veneau spre ușă. Inima Karei bătea să-i spargă pieptul. Pașii de oprire și ușa se deschise ușor scîrțîind.

Zvîrcolindu-e pe scaun, Kara își mușcă pumnii ca să nu țipe. Era neajutorată, nu avea cum să-l avertizeze pe Alex. Agățîndu-se de brațele scaunului, scînci de disperare. Țeava pistolului îi apăsă tîmpla.

– *Silence, ma chérie*. Nu-mi pasă dacă te omor acum sau mai tîrziu, șopti fioros Bouchard în spatele ei.

Francezul se strecură după ușă, cu pistolul gata să tragă.

– Kara? șopti Alex.

Flăcările pîlpîiau, luminînd fața pătată de sînge și lacrimi a Karei. Cu ochii largi, ea clătină din cap, încercînd să-l atenționeze de pericolul iminent. Dar Alex păși în cameră.

– Kara! strigă el îngrijorat, alergînd spre ea, fără să-l vadă în umbră pe Bouchard.

Ușa fu trîntită cu zgomot și francezul ieși de după ea. Ridicînd pistolul, îl ațînti spre capul lui Alex. Alex se opri și rămase nemișcat în timp ce ridica mîinile în semn de predare.

– Ne întîlnim din nou, *monsieur*, spuse francezul dîndu-i un brînci. Ai supraviețuit ultimei noastre întîlniri dar, de data asta, n-ai să mai fii atît de norocos.

Bouchard ieși de după scaunul Karei.

– Alex. Mă bucur că după atîta timp ai putut să vii la noi. Mireasa ta avea unele dubii, mă tem. Dar e drept că nu te cunoaște așa cum te cunosc eu.

– De ce ai venit? izbucni Kara cu lacrimile și roindu-i pe obraji. Au de gînd să te omoare!

Bouchard o smuci de pe scaun și o trase lîngă el. Urmărind expresia crîncenă de pe fața lui Alex, își plimbă țeava pistolului peste talia ei și peste sîni și ceafă. Kara strînse din ochi de scîrbă.

Mușchii obrazilor lui Alex zvîcneau periculos și gura i se subție devenind o dungă.

– E foarte frumoasă, Alex, spuse Bouchard și gura lui scîrboasă o acoperi pe a ei.

Kara scoase un protest înăbușit. Răsucindu-și capul cu sălbăticie, începu să îl bată în piept cu pumnii.

Alex zvîcni spre Bouchard. Francezul își propti țeava pistolului în capul lui.

– *Monsieur*, poți muri *maintenant* sau mai tîrziu, pentru mine nu e nici o diferență.

Alex se opri scurt.

Dinții Karei se înfipseră cu forță în buza lui Bouchard. Țipînd de durere, își înălță capul. Kara îl scuipă. El se holbă la ea, mirat de cutezanța ei. Își atinse buza și, văzînd sînge, începu să rîdă.

– E o tigroaică, eh, Alex? chicoti el. Apoi o plesni peste față. Capul Karei zbură pe spate și ea țipă de durere.

Lui Alex îi venea să-l sfîșie bucățică cu bucățică pe nemernicul de Bouchard. Dar se stăpîni. Mort, n-ar fi ajutat-o deloc. Dar purtarea nemernicului îl scotea din minți.

Femeia asta însemna pentru el mai mult decît viața. N-ar fi putut trăi fără ea. Avea s-o salveze sau să moară încercînd s-o salveze. Ce- ar fi valorat viața lui fără ea? Strîngînd pumnii, se forță să rămînă calm.

Bouchard își șterse gura cu batista.

– Dă-i drumul, Bouchard, ai obținut ce-ai vrut. Ea nu are nici un amestec în treaba asta, spuse Alex cu un glas care suna fantastic de calm în urechile Karei.

– Oh, ba are, răspunse Bouchard.

– N-am să te las în veci s-o omori. Doar nu te aștepti să scapi cu bine din asta, chiar dacă nebunul ăsta de aici care îți este prieten are altă părere. Dacă mor, știi bine că am vă vă iau pe amîndoi cu mine.

Uluită, Kara făcu ochii mari. Era incredibil de curajos. Dar era și în inferioritate numerică. Era un efort cavalesc, dar, oricum, aveau să moară. Ea nu avea să mai apuce să îi spună cît îl iubea. Întoarse capul, căci nu mai

putea suporta să-l privească.

Bouchard rîse.

– Chiar crezi?

– Gata cu asta! strigă Philippe pierzîndu-și răbdarea. Am să-mi iau revanșa! Flutură pistolul în aer.

– Ce noroc cu caru', *n'est pas*, Alex? remarcă Bouchard, mîndru de expresia lui. Cine ar fi crezut? Trebuie să știi că soția ta este fiica lui Eden. *Et mon ami*, Philippe, spuse el bătîndu-l pe spate, așteaptă de mult, de foarte mult timp.

– *Oui*, spuse Philippe, de cincisprezece ani aștept să-mi iau revanșa. Iar acum o s-o am. Îmi voi răzbuna tatăl!

– Da, ți-ar plăcea, nu-i așa? Cum e tatăl e și fiul, mormăi Alex sarcastic. Doi criminali nebuni. Grozavă familie!

– Nu-i adevărat! *Mon père* a fost un erou!

– A fost un călău cu sînge rece, îl contrazise Alex detașat.

– *Non!* L-a ucis pe ducele de Englien pentru Napoleon și țara lui!

Alex clătină din cap.

– Ești nebun, mîrîi el.

Bouchard zîmbi, foarte mulțumit de sine.

– E perfect, nu-i așa? Philippe o va ucide pe fată și își va domoli setea de răzbunare pentru moartea tatălui lui de mîna lui Eden. Iar eu o să am plăcerea să te ucid pe tine.

– Ești un geniu, spuse cu dispreț Alex. Ai un talent

innăscut de a atrage prieteni criminali ca tine.

– Dar, Alex, noi am fost cîndva atît de apropiați! Mi se rupe sufletul să te aud spunînd asta.

– Există un loc special pentru viermi ca tine. Și ard de nerăbdare să te trimit acolo.

– În locul tău n-aș face amenințări prostești, spuse ursuz Bouchard. Tu ești cel care ești în primejdie. Ești un adversar curajos, dar firea ta aprigă îți va aduce moartea. N-am să uit niciodată ce feroce ai fost după ce au fost omorîți oamenii ăia. Cîtiva soldați inutili. Ce conta? Am fi putut fi niște parteneri grozavi, tu și eu.

– Niciodată. I-ai condus pe acei oameni la moarte pentru propriul tău câștig, spuse Alex printre dinți. Gîndește-te la asta, Bouchard. Ai pe conștiință moartea a sute de oameni. Eu sînt gata să mor. Tu ești?

Bouchard oftă.

– Întotdeauna ai fost dificil, Alex. Arogant cît încape. De data asta, spuse el și o trase puternic pe Kara lîngă el, poate că am să fac ceva ce ai să regreti mai mult decît pierderea vieții.

Alex se uită țintă la Bouchard, Cu ochii scăpărînd de ură.

– Cum o să-ți placă asta, Alex? rînji Bouchard. Ea și cu mine o să devenim prieteni intimi. Iar tu ai să te uiți.

– Te rog, se milogi Kara, eu... dacă îi dai drumul, am... am să fac tot ce vrei. Te rog, lasă-l să plece.

– Kara, nu! tună Alex și făcu un pas către ea. Dar pistolul lui Phippe i se propti în piept.

Bouchard zîmbi răutăcios.

– Atîta devotament e înduioșător. Îl iubești chiar atît de mult?

– Oricum ai să mă omori, ce mai contează, răspunse Kara resemnată.

– Nu fi proastă, Kara. Nu... începu Alex.

Dar Philippe îl întrerupse.

– Am s-o ucid acum, Bouchard! Bouchard îl fulgeră cu privirea.

– Cînd spun eu, nu mai înainte!

Philippe clătină din cap.

– *Non!* Cincisprezece ani am așteptat clipa asta. Trebuie să moară pentru păcatele tatălui ei.

– Nu! scrîșni Bouchard. Ai să faci ce îți spun eu!

Alex i se adresă lui Philippe pe un ton scăzut.

– Nu o să te las în veci să-ți înfăpuiești răzbunarea. Te consideră nebun. El mi-a spus-o. Mă va ucide pe mine apoi pe tine. O vrea pentru el. Nu i-a păstra nicio-dată de cauza ta. Te-a folosit doar ca să pună mîna pe mine.

Agitat și confuz, Philippe se uită de la Alex la Bouchard.

– Este adevărat, îți dai seama de asta, nu-i așa? continuă Alex. Întreabă-l, dacă nu mă crezi. Firește, e un mincinos. Dar știi deja asta, nu? Gîndește-te. Ce promisiuni și-a ținut vreodată?

– Nu-l asculta! strigă Bouchard. Ar spune orice ca să-și salveze prețioasa nevastă. Noi doi sîntem tovarăși. Vrem aceleași lucruri.

Philippe clătină din cap.

– *Non!* Are dreptate. Nu-ți pasă de cauza mea. Tatăl

meu a murit de mîna lui Eden. Dar tu nu l-ai vrut decît pe Dalton, tot timpul. Iar acum te gîndeşti să mă lipseşti de plăcerea răzbunării!

– Nu-i adevărat! mîrîi Bouchard.

Dar Philippe nu-l mai asculta. Ochii lui priveau pierduţi, ca şi cum ar fi trecut în revistă evenimentele petrecute cu cincisprezece ani în urmă.

– Aveam numai paisprezece ani, nu mai omorîsem niciodată pe nimeni. Dar ştiam că trebuia să răzbun moartea tatălui meu. Mîinile îmi asudau în timp ce îl aşteptam în drum. Trăsura a dat colţul şi atunci am ţintit şi l-am împuşcat pe vizitiu. Zîmbi uşor. S-a crezut că au fost jefuiţi, dar nu, a fost numai *le petit Philippe* care voia răzbunare. Am deschis uşa trăsुरii şi i-am văzut pe toţi trei. Nu mă aşteptasem la asta. Îmi amintesc că erai acolo, *chérie*, cu mama ta, îi spuse el Karei. M-am gîndit că era păcat să ucizi o fetiţă atît de drăguţă, dar nu conta, erai fiica lui Eden. Trebuia să mori. Şi tu şi mama ta! I-am spus lui Eden că am să-i omor familia pentru răul pe care mi l-a făcut. Eden s-a repezit asupra mea să-mi smulgă pistolul, a crezut că o să mă imobilizeze, dar eu am tras. S-a prăbuşit peste mine, doborîndu-mă sub greutatea lui. Atunci, mi-am dat seama că era mort. Cînd am reuşit să mă ridic, trăsura plecase. De atunci, tot aştept. Te aştept pe tine, *chérie*. Să teucid.

– Dar de ce? izbucni Kara isteric. De ce? Eu şi mama nu ţi-am făcut nimic. Nu puteam să am mai mult de trei ani la vremea aceea.

– Am jurat să şterg pe vecie numele tatălui tău de pe suprafaţa pămîntului. Stirpea tatălui meu se stinge odată

cu mine. Și la fel și a lui Eden.

– Deci tu l-ai omorât pe sărmanul domn Briston, îngînă Kara.

Philippe dădu din cap.

– Știam că omulețul ăla murdar îți spunea niște lucruri. Se putea să afli prea multe.

– Așa că l-ai omorât cu sînge rece, șopti Kara cutremurîndu-se.

– *Bien sûr*, nu puteam să risc. Nu puteam să risc ocazia de a mă răzbuna. Dar acum o am și n-am să o ratez!

Kara se uită lung la el. Omulețul ăsta era nebun de legat. Într-un fel sau altul, ea avea să moară. Pe ea nu se putea ajuta, dar trebuia să încerce să-l salveze pe Alex.

– V-vrei să răzbuni moartea tatălui tău, se bîlbîi ea nervoasă, acum îmi dau seama că ai d-dreptate. Eu trebuie să mor. Dar Dalton nu e dușmanul tău.

– Kara! strigă Alex într-o încercare de a o face să tacă.

Ea își întoarse către el ochii plini de lacrimi.

– În felul ăsta numai unul dintre noi o să moară, dragostea mea, șopti ea moale.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kara, tună Alex.

– Are dreptate, Bouchard, spuse Philippe. Eu pe ea o vreau. Nu-mi pasă ce se întîmplă cu Dalton! El e treaba ta.

– Dar mie îmi pasă! explodează cu aprindere Bouchard. Ai fost hăituit ca un animal prea mult timp.

– Ei bine, am niște vești bune pentru voi, spuse cu

dispreț Alex. Așteptarea voastră a luat sfârșit. O să muriți, într-un fel sau altul. Credeți-mă, eu nu sînt laș ca voi. Nu-mi pasă dacă trăiesc sau mor atîta timp cît vă iau cu mine.

Cu ochii sălbatici, Philippe se uită înnebunit în jur.

– N-am să mor pentru cauza ta, Bouchard, strigă el agitat. Dă-mi fata!

– Niciodată! Nu înainte de a-l forța să se uite cum o înjosesc. Asta va fi ultima insultă înainte de a-l omorî.

– *Non!* Să nu-mi vorbești mie de *patience*. Nu mai aștept, strigă Philippe și zvîcni spre Bouchard.

Luat pe nepregătite, Bouchard îi dădu drumul Karei și începu să se lupte cu Philippe pentru pistol. În timp ce ei doi cădeau la pămînt încleștați într-o luptă pe viață și pe moarte, Alex o apucă pe Kara de braț și o trase după el afară din cameră. Ea se împiedică și căzu în fața ușii.

– Hai, Kara! se răsti el. Scoțînd o înjurătură, o ridică și ieșiră în grabă în lumina zilei.

Kara rămase cu gura căscată. Din senin, strada pustie se umpluse de oameni. Mai mulți bărbați înarmați așteptau să invadeze casa. Sir Gilbert și unchiul Charles era printre ei.

– Da' știu că nu v-ați grăbit deloc! mîrîi Alex în timp ce trecea pe lîngă ei, ținîndu-și soția în brațe. Ce dracu' ați așteptat? Prima împușcătură?

– Doamne sfînte! exclamă unchiul Charles observînd fața însîngerată a Karei. E bine?

– O să fie. Nu mulțumită vouă, bombăni morocănos Alex, strîngînd-o la piept pe Kara în timp ce se îndrepta spre trăsură.

O așeză pe bancheta de catifea și îi luă în mîini fața însîngerată.

– Te simți bine?

Prea înmărmurită ca să vorbească, ea clipi de cîteva ori.

Alex o scutură ușor de umăr.

– Te simți bine? Întrebă el din nou, cu glasul aspru de îngrijorare.

– D-da... reuși ea să spună.

– Nici un os rupt?

– Nu. Nu cred.

– Slavă Domnului! Dacă te mai oferi vreodată altui bărbat, te omor cu mîna mea.

Ochii ei se măriră.

– Dar încercam să te salvez!

– Un efort lăudabil, dar total inutil.

– Poftim? țipă ea ascuțit. Aveau de gînd să te omoare. Am încercat să salvez măcar o viață.

– Chiar crezi că aș fi intrat într-o capcană ca asta total nepregătit?

Kara simți că ametește.

– Vrei să spui că... toți oamenii ăștia au fost aici tot timpul?

Alex zîmbi și îi luă mîinile.

– Acum ești în siguranță, iubito. Nu are de ce să-ți mai fie frică. Ești cu mine.

– Acum! Dar c-cum rămîne cu mai înainte?

– Și atunci, scumpa mea.

– Vrei... vrei să spui că m-ai lăsat să spun toate

lucrurile alea degeaba? șopti ea nevenindu-i să creadă.

– Dacă îți amintești, am încercat să te fac să taci. Dar cu încăpățînarea ta obișnuită, care a început să-mi placă atît de mult... Kara! exclamă el îngrijorat, văzînd-o că devine moale în brațele lui. Te simți bine? Vorbește cu mine, iubito.

Dar inutil. Kara leșină.

– Nu iarăși! mormăi el și o strînse la pieptul lui. Era al naibii de supărător felul în care scorpia asta mică leșina în cele mai nepotrivite momente. De data asta, totuși, era bucuros că era în viață.

Kara auzea glasuri. Vorbeau despre ea. Dar era prea obosită ca să deschidă ochii.

– Ar trebui să mai doarmă încă un timp, spuse cineva. Cînd se trezește, mai dă-i o doză de laudanum, o s-o ajute să doarmă. E important să se odihnească. În afară de tăieturi și vînatăi, e bine.

– Mulțumesc, doctore, răspunse un glas ce suna izbitor cu al soțului ei.

Kara auzi ușa închizîndu-se și se rostogoli pe spate.

– Kara? o strigă cineva.

– Hmmm? Îngîină ea, dorindu-și să fie lăsată să doarmă.

– Ești trează, iubito?

Era Alex. Și îi spunea *iubito*. Deschise ochii și se uită năucă la fața lui zîmbitoare.

– Sînt chiar eu, dragostea mea. Ești trează?

– Ce s-a întîmplat? Întrebă ea amețită de somn.

Alex se aplecă și o sărută pe frunte.

– Ai leșinat. Sper că nu ți-ai pus în gînd să leșini de fiecare dată cînd te salvez, o ironiză el drăgăstos.

– Sînt atît de obosită!

– O să vorbim mai tîrziu. Culcă-te la loc, dragostea mea, șopti el și o sărută blînd pe buze. Am să fiu aici cînd te trezești. Pot să mai aștept cîteva ore. În definitiv, avem toată viața la dispoziție.

Kara voi să ceară să o sărute iar și iar și să-i repete cuvintele acelea dulci pînă avea să se sature să le audă. Dar era prea istovită. Încercă să-i spună cît de mult îl iubea, dar somnul o copleși și murmură ceva neinteligibil.

Cîteva ore mai tîrziu, cînd deschise ochii, Kara se uită prin cameră. Alex dormea dus, prăbușit în fotoliul de lîngă pat. După fața lui nerasă și hainele în dezordine, se vedea că își petrecuse ceva timp în acel fotoliu.

Kara încercă să se sprijine de tăblia patului și scînci de durere. Se uită la mîinile ei și văzu că avea vînatăi la încheieturi. Bine măcar că nu o mai durea capul.

Oftă adînc și se gîndi la oribilele întîmplări prin care trecuse. Dacă n-ar fi fost vînatăile și tăieturile de pe corpul ei, ar fi crezut că totul a fost un coșmar groaznic.

Omul acela dement voia s-o omoare. Îl împușcase pe tatăl ei sub ochii ei și ai mamei ei. Nu era de mirare că unchiul Charles voia să-i ascundă adevărul. El trebuie să fi fost cel care le trimisese în străinătate ca să le apere. Firește, dacă mama ei n-ar fi murit, nu s- ar fi întors niciodată în Anglia.

– Așadar, te-ai trezit, îl auzi ea pe Alex spunînd, în

timp ce venea spre pat.

Kara încercă să-i zîmbească dar se cutremură de durere și își atinse gura umflată.

– Te doare? Întrebă Alex, mîngîindu-i blînd maxilarul.

Ea dădu din cap.

– Altfel, cum te simți?

– Bine, răspunse ea luminos. Mă bucur mult că sînt vie.

– Asta e valabil pentru amîndoi, spuse el zîmbind.

– Alex, omul acela... l-a ucis pe tata. Și m-ar fi ucis și pe mine.

– Știu, iubita mea, încearcă să nu te mai gîndești la asta. S-a terminat. O sărută pe creștet și o luă în brațe. Acum, ești în siguranță.

– De unde ai știut unde eram? Întrebă Kara cuibărin-du-se în brațele puternice ale soțului ei.

– Henrietta mi-a dat biletul.

– D-deci l-a citit?

– Mmmm. Firește, de cum l-a văzut și-a dat seama că e un fals. Îmi știe scrisul.

– Cine i l-a dat lui Violet?

– Bouchard, bineînțeles. Biata Violet a fost victima lui. A amenințat-o că o omoară dacă nu face ce i se spune. Dar, imediat dublă plecarea ta, a dat în vileag planul ticălos a lui Bouchard, plîngînd copios.

– Sărmana Violet! Trebuie să fi fost îngrozită de bruta aia.

– Da. Am primit un bilet de răscumpărare cînd m-am întors de la căpățîiul lui Daniel.

– Daniel e bolnav?

– Depinde cum o iei. A fost împușcat. De Bouchard sau de Philippe, nu sînt sigur care din ei. Dar acum, asta nu mai contează. De cum am văzut biletul am știut că Bouchard te-a ademenit în același loc peste care dăduse Daniel aseară. Era clar că Bouchard nu putea aștepta. Trebuie să fi știut că am să pun cap la cap cele două incidente și am să vin după el. Așa că s-a hotărît să facă el prima mișcare.

– De ce l-a omorît Philippe pe tata? Și cine era acel om, Englein?

Alex o frecă ușurel pe spate și începu să-i povestească.

– După cum deja ai aflat, tatăl tău lucra pentru Coroană în timpul Revoluției Franceze. La scurt timp după Revoluție, a venit la putere Napoleon. Relațiile dintre Anglia și Franța au devenit tensionate și Anglia era amenințată cu o posibilă invazie dinspre Boulogne. Francezii au descoperit consiprația împotriva primului consul și ducele de Englein a fost executat pentru implicarea lui. Eden, tatăl tău adică, a fost trimis într-o misiune de spionaj pentru a-l omorî pe călău...

– Care era tatăl lui Philippe, îngîină Kara gînditoare.

– Da. Tatăl tău și-a îndeplinit cu succes misiunea. Ceea ce n-a știut el era că singurul fiu al victimei a jurat să își răzbune tatăl și a traversat Canalul Mîneicii.

– Nu pot să cred că am asistat la omorîrea tatălui meu și nu-mi amintesc nimic, șopti Kara.

– Slavă Domnului că nu îți amintești.

– Unchiul Charles a făcut rost de certificatele de deces false și ne-a trimis în America, nu-i așa?

– Da. Dacă mama ta nu se îmbolnăvea, mai erai încă acolo. firește, a fost o întâmplare că Bouchard și dementul Philippe s-au întâlnit și s-au înhăitat. Am avut o presimțire că s-ar putea să fie o legătură între ei. Bouchard a pedalat pe ura lui Philippe față de englezi. S-a prefăcut că împărtășește cauza lui Philippe. Și a pus la cale acea ridicolă conspirație ca să mă ademenească. Acolo mi-am pierdut toate nopțile acelea, în docuri, făcînd investigații.

– Deci căsătoria noastră a fost o surpriză pentru el? Nu știa de ea?

– Habar n-avea. Coincidența a lucrat în favoarea lui Bouchard.

Kara rămase mult timp tăcută în brațele lui Alex, digerînd toate informațiile.

– Philippe l-a omorît pe bietul domn Briston. Iar eu sînt de vină, dacă n-aș fi...

– Kara, investigatorii cunosc pericolul. El știa care sînt riscurile atunci cînd a acceptat slujba. Tu nu ești răspunzătoare pentru acțiunile unui nebun.

– Ce voia să spună Bouchard? N-ai fost prieten cu el, nu-i așa?

Alex oftă.

– L-am cunoscut în timpul războiului. Era agent dublu. Spiona pentru francezi. Fără să știu, i-am furnizat niște informații. Informații care au costat multe vieți, spuse el morocănos, cu glasul încărcat de vinovăție.

– Doar nu crezi că ești răspunzător pentru acele morți? De unde era să știi că era spion? Era un om rău, Alex.

– Acum știi asta. Mă bucur nespun că nu ți-a făcut rău.

– Apropo de asta. M-ai speriat de moarte. Puteai să-mi spui că afară erau ajutoare. M-ai lăsat să cred că eram condamnați. Nu-mi vine să cred că nici măcar n-ai încercat...

– Am încercat să te reduc la tăcere, o întrerupse chicotind Alex. Dar departe de mine să-i spun încăpăținatei mele soții ce să facă. În plus, am savurat micul tău discurs, adăugă el cu o licărire jucăușă în ochi.

Kara își feri privirea.

– Nu știi la ce te referi.

Alex îi cuprinse cu tandrețe bărbia și îi întoarse fața către el.

– Din fericire pentru amândoi, am un auz excelent și o memorie chiar și mai bună. Ai fost extraordinar de curajoasă. Am fost foarte impresionat.

Kara zîmbi cu timiditate.

– Eram speriată de moarte.

– Trebuie să-ți spun că declarația ta de devotament total m-a luat prin surprindere. Știi, se spune că a-ți oferi viața în schimbul alteia este cea mai mare dovadă de dragoste.

Stînjănită, Kara încercă să schimbe subiectul.

– Ce se va întâmpla cu oamenii aceia oribili?

– Presupun că vor fi îngropați. Ah, da, n-ai de unde

să știi, lesinaseși. S-au omorât unul pe altul înainte să fie prinși.

Kara se cutremură.

– Nu-mi vine să cred că toate astea au fost adevărate.

– Au fost. Dar acum ești în siguranță. Trebuie să știi că te iubesc, Kara și n-am să te las niciodată să pățești ceva, spuse Alex cu tandrețe.

Uluită, Kara îl împinse.

– Ce-ai spus? Întrebă ea în șoaptă, cercetîndu-i fața cu ochii ei mari și albaștri.

– Am spus că n-am să te las niciodată să ți se întâmple ceva, răspunse el mîngîind-o pe obraz. N-aș putea suporta să te pierd.

– Nu, înainte de asta.

– Oh, aceea. rosti Alex cu nonșalanță. Am spus că te iubesc.

– Vorbești serios? Întrebă ea cercetîndu-l cu atenție. N-ar fi suportat să-și bată joc de ea.

– Chiar foarte serios, o asigură el cu glasul gîduit de emoție.

Kara se holbă la el, uluită.

Alex rîse.

– Sper că nu ești dezamăgită.

– Oh, Alex! strigă ea aruncîndu-se în brațele lui. Cum aș putea să fiu dezamăgită cînd știi cît de mult te iubesc?

– Nu-mi dau seama, murmură el și gura lui o acoperi pe a ei, într-un sărut devorator.

Kara nu luă în seamă tăietura de pe buza umflată. De fapt, uită de toate, în afară de el; gura lui pe a ei, mîinile lui mîngîindu-i corpul și senzația amețitoare a bărbăției lui în adîncul ei. Voia doar să iubească și să fie iubită.

Mai tîrziu, unul în brațele celuilalt, savurau bucuria nou descoperită.

– Alex?

– Mmmm?

– Cînd ai știut?

– Ce să știu?

– Că mă iubești, firește.

– Oh, asta! glumi el. Stai să văd, e greu de spus precis cînd. Cu siguranță nu cînd l-ai angajat pe detectivul acela. Și în nici un caz cînd ai fugit.

– Fii serios, Alex, e important!

El îi zîmbi și îi luă fața în palme.

– E greu de spus cînd nu te-am iubit, spuse el în-cetșor, cu ochii plini de emoție.

– Atunci, ai un mod ciudat de a o arăta, spuse ea sceptică.

El rîse.

– De ce crezi că mă apucau pandaliile de fiecare dată cînd făceai vreo prostie?

– Eu am știut că te iubesc din clipa în care m-ai sărutat, spuse Kara cu un oftat de fericire. A fost cea mai minunată zi din viața mea.

– Kara, tu mă urai!

– Nu te-am urît niciodată!

– Doamnă, te rog să...

– Domnul meu, spuse ea întinzîndu-se să-l sărute, vrei de fapt să te cerți cu mine cu privire la cînd m-am îndrăgostit de tine?

– S-ar putea, șopti el sărutînd-o pe obraz, ținînd cont de faptul că urmează să ne împăcăm.

Kara rîse.

– Cum dorești, domnul meu, spuse ea sărutînd gura care o invita.

Kara se simțea mult mai bine în dimineța următoare, dar Alex dădu ordin să nu fie deranjată pînă nu va da el de știre. O informă pe bucătăreasă că, date fiind rănila Karei, aveau să ia toate mesele în cameră.

Micul dejun sosi pe o tavă de argint. Întinzîndu-se ca o pisică, Kara se ridică în șezut și îl ascultă pe soțul ei citind relatările din *The Times* cu privire la cazul Bouchard.

– Nu se pomenește de tine! strigă ea revoltată de omisiune.

Alex ridică nepăsător din umeri și, lăsînd ziarul să cadă, își luă soția în brațe și o sărută lung.

– Alex, îl certă ea, m-ai ținut trează toată noaptea. Sînt epuizată!

El mîrîi și se îndură cu greu să-i dea drumul. Lăsîndu-se pe spate, o urmări cum sare din pat și umple cu vîrf o farfurie pentru amîndoi.

– Kara, rosti el cu un glas profund și mătăsoș.

– Da, dragostea mea, ce este? ciripi ea. De azi în

inte am să fiu cea mai ascultătoare soție pe care ți-ai fi dorit-o vreodată. Toate dorințele tale sînt porunci pentru mine.

– Atunci, vino aici, îi ordonă el cu un glas senzual.

Kara se întoarce, zîmbi și aduse la pat farfuria cu mîncare.

– Nu ți-e foame, întrebă ea suindu-se în pat.

– Mmmm, răspunse el cu ochii licărind sugestiv în timp ce brațul lui se strecura după talia ei.

– Mă refeream la mîncare! strigă ea dîndu-i peste mînă.

– Și asta, glumi el și, după ce o sărută, luă ziarul și începu să citească cu glas tare:

– *Safirele rare, despre care se presupune că au aparținut cîndva lui lady Dalton...*

Kara scăpă furculița.

– Te rog, Alex, șopti ea, aș prefera să nu aud...

– Nu? Eu cred că e o poveste de-a dreptul fascinantă.

Kara se uită neîncrezătoare la el. Știa că nu avea s-o ierte niciodată, dar mai trebuia să răsucească cuțitul în rană?

Alex zîmbi și o mîngîie cu afecțiune pe obraz.

– Fii fără grijă, iubito, în final norocosul n-a plătit un penny pentru ele.

Kara se încruntă. Cum putea el să glumească într-un moment ca ăsta? Lăsîndu-și ochii în poală, netezi pătura și îngîină:

– Serios?

– Hmm, vezi tu, bijutierul era el însuși un om înșurat. A căzut la învoială să facă un schimb; safirele în schimbul sumei mici pe care a dat-o pentru ele. M-a înțeles cînd i-am povestit despre încăpățînarea soției mele.

Capul ei zvîcni în sus.

– Ce ai făcut? strigă ea.

Alex rîse și întinse mîna spre sertarul noptierei să scoată safirele.

– Nesuferitule! Îl certă ea bătîndu-l cu pumnii în piept.

Rîzînd, Alex își trase în brațe impetuoasa soție.

Era greu de crezut că raiul putea fi făcut mai frumos, dar se părea că ea și Alex reușiseră asta. Niciodată nu se simțise mai fericită.

– Ești fantastic de bun cu mine, Alex. Aș fi vrut să-mi fi spus! Știi cît de ticăloasă m-am simțit.

– Mmm, dar ăsta e un mod mult, mult mai bun de a afla, murmură el în timp ce se rostogolea peste ea. Gura lui poposi pe a ei într-un sărut pătimaș.

Da, se gîndi Kara strecurîndu-și brațele în jurul spatelui lui, era.

Maria Maria